FEHÉRKÖNYV

AZ AMERIKAI-ANGOL INTERVENCIÓS POLITIKÁRÓL ÉS A NÉMET IMPERIALIZMUS ÚJJÁÉLESZTÉSÉRŐL NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN

SZIKRA

FIZIKA

FEHÉRKÖNYV

AZ AMERIKAI-ANGOL INTERVENCIÓS POLITIKÁRÓL ÉS A NÉMET IMPERIALIZMUS ÚJJÁÉLESZTÉSÉRŐL NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN

FRANKLIN NYOMDA
Minőségileg rendben
Ellenőrizte

SZIKRA
BUDAPEST 1952

A német eredeti címe:

WEISSBUCH ÜBER DIE AMERIKANISCH-ENGLISCHE INTERVENTIONSPOLITIK IN WESTDEUTSCHLAND UND DAS WIEDERERSTEHEN DES DEUTSCHEN IMPERIALISMUS

SACHSENVERLAG WERKE, LEIPZIG 1951

Összeállította

a demokratikus Németország Nemzeti Frontjának Országos Tanácsa

Lezárták 1951 augusztus 4-én

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

ELŐSZÓ

A demokratikus Németország Nemzeti Frontjának Országos Tanácsa a német nép és valamennyi békeszerető nép elé terjeszti ezt az okmánygyüjteményt, mivel az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormányainak az a szándékuk, hogy idén ősszel nyiltan elrendelik a német hadsereg újjászervezését. A nyugatnémet különkormány már hozzá is látott a német haderő, a „Wehrmacht" felállításának szervezési, politikai és gazdasági előkészületeihez.

E Fehérkönyv adatai bizonyítják, hogy Nyugat-Németországban nemcsak rendőri alakulatokat létesítenek, hanem az újjáéledő német imperializmus megteremti magának azt az új támadó hadsereget, amellyel az Egyesült Államok vezetése alatt meg akarja hódítani a legfőbb hatalmat Európában. „Európa egyesítése" ürügye alatt a német imperializmus vissza akarja állítani uralmát az európai marshall-államok felett és támadást akar előkészíteni a Szovjetunió, a népi demokratikus államok és a Német Demokratikus Köztársaság ellen.

A Fehérkönyv bebizonyítja, hogy a nyugati megszálló hatalmak és Nyugat-Németországban állomásozó intervenciós csapataik támasztják fel a német imperializmust. Ez a potsdami határozatokkal ellentétben történik, valamint a német lakosság többségének akarata ellen, amely nem akarja feláldozni hazáját, sem magát az amerikai és német monopoltőke hódító céljainak.

Az Országos Tanács arra kér valamennyi békeszerető embert, elsősorban minden parlamenti képviselőt, valamint a demokratikus egyesületek és szervezetek funkcionáriusait: nagy felelősségük tudatában ők is hassanak oda, hogy a népek felismerjék azt a nagy veszélyt, amellyel a német imperializmusnak az amerikai konszernek és bankok urai vezetésével történő újjáélesztése fenyegeti őket.

Berlin, 1951 augusztus elején

A DEMOKRATIKUS NÉMETORSZÁG
NEMZETI FRONTJÁNAK ORSZÁGOS TANÁCSA

I.

A HÁBORÚ ELŐKÉSZÍTÉSE ÉRDEKÉBEN KETTÉSZAKÍTOTTÁK NÉMETORSZÁGOT

1. A német imperialisták bűnlajstromából 9

Az első világháború áldozatai 9 — A második világháború veszteségei 9 — A német ifjúság megtizedelése 11 — Aki háborút indít, megfizet érte 12

2. Az egyezmény, amely a béke biztosítását célozza .. 13

Potsdam fő céljai 13 — „A reakciósok mindenütt elégedetlenek" 15 — A német egység alapelve 16

3. Németország a válaszúton 17

A demokrácia és a béke útja 17 — Nyugat-Németország — az agresszorok védett területe 20 — A nyugatnémet monopoltőke az Egyesült Államok védelme alatt 21 — A Ruhr-vidék mágnásai nem is olyanok? 21 — „Minden hazugság közül a legnagyobb — az antibolsevizmus" 22

4. Dicstelen hagyomány 24

„Rendet teremteni a «keleti fronton»" 24 — A bolsevizmusellenesség dollárkölcsönöket hoz 25 — Locarnótól Münchenig 25 — „Szabad kezet keleten" 26 — Driault professzor álma 27 — „Mint kés a vajba" 28 — A póruljárt spekuláció 29

5. Az amerikai politika célja: Németország kettészakítása és háború 31

Nyugat-Németország mint amerikai bázis és egy „nyugati tömb" része 32 — Ellentét a szavak és tettek között 34 — Üzlettársak és szövetségesek 36 — Szabotázs megosztott szerepekkel 37 — Németország kettészakítása — az amerikai agresszió egyik szakasza 41 — Adenauer „lelkiismerete" és Schumacher „csalódása" 48 — „Külpolitika — irány a Kelet" 50

1. A NÉMET IMPERIALISTÁK BŰNLAJSTROMÁBÓL

Az amerikai imperialisták — akik lázas sietséggel támadó háborút készítenek elő a Szovjetunió, a népi demokráciák és a Német Demokratikus Köztársaság ellen —, valamint német védenceik és szövetségeseik, a német imperialisták, mindenképpen azon vannak, hogy elfelejtessék a népekkel a háború borzalmait és a német imperializmus bűnlajstromát. Hasznosnak látszik ezért, hogy emlékeztessünk néhány tényre.

Az első világháború áldozatai

Az 1914—1918-as, első világháborúban, melyért a rabló német imperializmus is a legnagyobb mértékben felelős, 8 732 000 embert — az európai népek ifjúságának színe-javát — ölték meg és 20 816 000 volt a sebesültek száma. Németország csupán halottakban 1 808 000, Ausztria-Magyarország 1 000 000, Franciaország 1 354 000, Oroszország 2 250 000, Nagybritannia 869 000, Belgium 115 000 embert vesztett. Az Egyesült Államok, amely csak a háború utolsó szakaszában avatkozott be, összesen 126 000 halottat gyászolt.

Az első világháborúban résztvett államok közvetlen háborús költségeit amerikai részről 337,9 milliárd dollárra becsülték, a háborús károk nagyságát pedig 36,9 milliárd dollárra.

A második világháború veszteségei

Jellemző a szenvedések és veszteségek mértékére, amelyeket a német imperializmus a második világháborúval zúdított az emberiségre, hogy mindmáig nem állítottak össze a halottak számáról általánosan elismert teljes listát. A legtöbb államra vonatkozóan azonban készítettek már hivatalos és félhivatalos közléseket és ezek alapján megközelítőleg teljes képet nyerhetünk a helyzetről.

A Hitler által rabló módon megtámadott Szovjetunió, amelynek területén a német megszállók irtópolitikát folytattak, egymagában 7 millió embert veszített. A Szovjetunió viselte a vadállati német imperializmus elleni harc legnagyobb terhét: a hadikiadások és a pusztítás stb. által elszenvedett veszteségek 485 milliárd dollárra rúgnak, tehát tetemesen felülmúlják az első világháborúban résztvett országok együttes kiadásainak és anyagi veszteségeinek összegét[1].

A Szovjetunió után Lengyelország szenvedte el a legsúlyosabb veszteségeket emberéletben — 6 millió halottja volt. Városainak és falvainak pusztulása szörnyű méreteket öltött. Csupán Varsó városában 780 000 ember puszult el, nagyobb volt tehát itt az emberveszteség, mint az egész Brit Birodalomban.

Franciaország hivatalos kimutatás szerint 576 000 embert veszített. Ezek közül 198 000 a harctereken esett el, vagy német hadifogolytáborokban halt meg, 37 000 a földalatti mozgalom harcaiban pusztult el, közel 10 000-et — az ellenállási mozgalom résztvevőit — a német megszállók lőttek agyon, 59 000-nél több ember pedig a repülőtámadásoknak (nagyrészt a francia városok ellen intézett amerikai támadásoknak) esett áldozatul. A többieket német koncentrációs táborban vagy más deportációs helyeken gyilkolták meg. Hollandia mintegy 200 000, a Brit Birodalom mintegy 700 000 embert veszített. Az Egyesült Államok katonái közül — valamennyi hadszíntéren — összesen 314 000 esett el. Háborús veszteségei kisebbek tehát, mint azok a veszteségek, amelyek az Egyesült Államokat évenként halálos kimenetelű közlekedési balesetek folytán érik.

A második világháború halálos áldozatainak teljes száma — ezek mind a német imperializmus bűnlajstromát terhelik — mintegy 27 millióra tehető. A Vatikán közzétett egy becslést, amely kétségtelenül nagyon alacsonyan, 22 060 000-ben jelöli meg az összes halottak számát[2].

A német koncentrációs táborokban több mint 8 millió embert — férfit, nőt, gyermeket, öreget — gyilkoltak meg.

---

[1] Lásd *V. M. Molotov*. A külpolitika kérdései. Szikra 1949. 435—436. old.

[2] World Almanac. (Világalmanach.) Scrips-Howard-Press, New York 1947. 521. old.

A német imperializmus által Lengyelországban, a Szovjetunióban és valamennyi megszállt országban folytatott irtópolitika — a zsidóüldözések és büntető expedíciók — a békés polgárok újabb millióit ölte meg a legkülönbözőbb európai államokban. „Németország hatalmas kínzókamra volt. Az áldozatok halálkiáltásait meghallották az egész világon"[3].

Kínától eltekintve, valamennyi országnak a második világháborúban elszenvedett kiadásait és anyagi veszteségeit amerikai részről 1 350 milliárd dollárra becsülik[4].

Mindez csak kivonat a német imperialisták szörnyű bűnlajstromából. Újból felfegyverzik és ráuszítják őket az emberiségre — ezt a bűncselekményt követik el most az Egyesült Államok imperialistái és azok az európai kormányok, valamint uralkodó körök, amelyek az amerikai imperialisták háborús politikáját elősegítik.

A német ifjúság megtizedelése

Rendkívül súlyos veszteségeket szenvedett a német nép. Súlyosan megfizetett azért, mert engedte, hogy a német imperializmus felhasználja egy, a történelemben példa nélkül álló rabló- és irtóháborúra a békeszerető népek ellen.

A német nép halálos áldozatainak száma — az eddig rendelkezésre álló adatok alapján — mintegy 5,5 millió. Ezek közül 3,3 millió az elesett, 500 000 a bombatámadások megállapított halálos áldozata, 200 000 a nácik által meggyilkolt német zsidók száma és mintegy 1,5 millió a háború alatt, a bombatámadások, visszavonulások és kiürítések során eltűnteké, akiket túlnyomó részben ugyancsak halottaknak kell tekintenünk. A most feltámasztott német militarizmus barátaira való tekintettel talán nem felesleges megjegyezni, hogy a német hadsereg összes veszteségeinek 75—85 százalékát a Szovjetunió elleni támadással kapcsolatban a keleti hadszíntéren szenvedte el[5].

---

[3] Robert H. Jackson amerikai fővádlónak a nürnbergi törvényszék előtt tartott vádbeszédéből.

[4] World Almanac. 1950. 746. old.

[5] Ez az összeállítás lényegében a *Wirtschaft und Statistik* (Gazdaság és statisztika) 1949 novemberi, 8. füzetében megjelent egyik munkára támaszkodik, továbbá a második világháború veszteségeire vonatkozó adatokra, melyek P. M. S. Blackett „Az atomerő politikai és kato-

Hogy milyen borzalmas rendet vágott a német imperializmus bűnös rablóháborúja a fiatal német nemzedék igen sok évjáratának soraiban, kitűnik egy jellemző jelentésből, amelyet a tübingeni *Schwäbische Tagblatt* hozott nyilvánosságra 1951 február 3-i számában. Eszerint az 1924-es évjárat 100 német ifja közül a Katonai és Polgári Károsultak Birodalmi Szövetségének statisztikája szerint 25 esett el vagy tűnt el, 31 szenvedett súlyos háborús sérülést, 5 könnyű sebesült, 2 munkaképtelen. 100 fiatal német közül csak 37 egészséges.

Ez egyetlen évjárat mérlege. A fiatal német nemzedék többi évjáratában hasonló a helyzet.

Aki háborút indít, megfizet érte

A nürnbergi törvényszék előtt elmondott vádbeszédében az amerikai fővádló, Robert H. Jackson, elismerte, hogy az Egyesült Államok a második világháborúban igen csekély károkat szenvedett:

„Amerikai városainkat nem bombázták éjjel-nappal emberek vagy repülőgépek, amelyeket távoli kéz irányított. A mi templomainkat nem döntötték romba, a mi honfitársaink feje fölött nem pusztították el a házakat." Jackson ünnepélyesen kijelentette, hogy az Egyesült Államok ennek ellenére legalább annyira el van szánva, mint bárki más, hogy lehetetlenné tegye a német agressziót megismétlődését, majd így folytatta: „Életem folyamán kétízben történt, hogy az Egyesült Államok az Atlanti-óceánon túlra küldte fiait, szinte teljesen kimerítette anyagi forrásait és adósságokkal terhelte meg magát, hogy segítsen Németország leverésében... Az Egyesült Államok nem dobhatja fiatalságát nemzedékről-nemzedékre Európa harctereire... A tapasztalat azt mutatja, hogy a háborúkat már nem lehet korlátozni; minden modern háború végül világháborúvá válik. Legalább is a nagy nemzetek közül egyik sem tarthatja magát tőle távol. De ha már nem tarthatjuk magunkat távol a háborútól, csak az a reményünk marad, hogy megelőzhet-

---

nai következményei" című művében (Szikra 1951. 232—233. old.) találhatók.

jük . . ." Döntő az, hogy „megteremtsük annak jogi biztosítékát, hogy aki háborút indít, személyesen megfizessen érte".

Az Egyesült Államok politikája a második világháború befejezése és a nürnbergi per napjai óta ellentétben áll Jackson e kijelentéseivel. Amerika harmadízben küldi „fiait az Atlanti-óceánon túlra", ezúttal azonban nem azért, hogy a német imperializmus agresszióját visszaverje, vagy hogy hozzájáruljon a támadó által leigázott vagy fenyegetett népek felszabadításához, hanem hogy maga támadjon meg békeszerető népeket, hogy újra felfegyverezze a német imperializmust és vele együtt új háborúba döntse az emberiséget.

Ha az amerikai háborús uszítók, valamint nyugatnémet szövetségeseik és lakájaik le tudnák vonni a tanulságot a legújabbkori történelemből, csupán a nürnbergi perek anyagának tanulmányozása alapján arra a következtetésre kellene jutniok, hogy ha elkezdik a háborút, óhatatlanul eljön az a nap, amikor a nürnbergi háborús bűnösökhöz hasonlóan, ők is a vádlottak padjára kerülnek. Akkor majd nem hivatkozhatnak arra, hogy nem voltak tudatában cselekvéseik következményeinek.

2. AZ EGYEZMÉNY, AMELY A BÉKE BIZTOSÍTÁSÁT CÉLOZZA

Potsdam fő céljai

A Sztálin, Roosevelt és Churchill által aláírt jaltai nyilatkozat, más néven krimi deklaráció, amely az 1945 február 3-a és 11-e között tartott krimi konferencia eredményeit foglalta össze, a háború utáni politika alapelveként állapítja meg a nagyhatalmak kötelezettségét az együttműködésre és egyetértésre.

„A Krim félszigetén tartott jelen konferencia ismét megerősítette azt a közös elhatározásunkat, hogy az eljövendő békében fenntartjuk a célkitűzés és az eljárás egységét, amely lehetővé tette és biztosította az Egyesült Nemzetek győzelmét ebben a háborúban. *Úgy véljük, hogy ez szent kötelesség, amelynek teljesítésével kor-*

mányaink a maguk népének és egyszersmind a világ népének is tartoznak."

És hogy a békét hosszú időre biztosítsák és a német imperializmus minden agresszióját a jövőben lehetetlenné tegyék, a „három nagy" Jaltában még a következőt állapította meg: „Szilárd és megingathatatlan elhatározásunk, hogy összezúzzuk a német militarizmust és nemzetiszocializmust és gondoskodunk róla, hogy Németországnak soha többé ne legyen módjában megzavarni a világbékét... Nincs szándékunkban megsemmisíteni a német népet, de a németek csak a nemzetiszocializmus és a militarizmus kiirtása után számíthatnak méltó életre és arra, hogy helyet kapnak a népek közösségében."

Ezek a jaltai megállapodások a potsdami egyezmény alapját képezik. Ennek megfelelően itt a Németországra vonatkozó 3. bekezdésben ez áll:

„Ennek az egyezménynek célja a krimi nyilatkozat Németországra vonatkozó fejezetének végrehajtása. A német militarizmust és nemzetiszocializmust gyökerestül kiirtják és a szövetségesek kölcsönös megegyezés után most és a jövőben más intézkedéseket is foganatosítanak, amelyek szükségesek ahhoz, hogy Németország soha többé ne veszélyeztethesse szomszédait vagy a világbékét.

A szövetségesek nem akarják a német népet megsemmisíteni vagy leigázni. A szövetségesek lehetőséget kívánnak nyujtani a német népnek, hogy felkészülhessen arra, hogy életét demokratikus és békés alapon újra felépítse."

A béke biztosítását szolgáló, a potsdami egyezményben megállapított legfontosabb intézkedések közül különösen fontosak ebben az összefüggésben: Németország teljes lefegyverzése és leszerelése, a háborúért és a náci bűncselekményekért felelősek megbüntetése és ártalmatlanná tétele, a német politikai élet demokratikus alapon történő végleges újjászervezése, a német gazdasági élet decentralizálása „abból a célból, hogy megsemmisítsék a gazdasági erők fennálló túlságos koncentrációját, amelynek képviselői elsősorban a kartellek, szindikátusok, trösztök és más monopolista szerveze-

tek". Döntő fontosságú a német nép szempontjából továbbá az a potsdami egyezményben foglalt alapelv, mely szerint Németországot egységként fogják kezelni. Ezt az elvet megerősítette az a kötelezettség, hogy az összn émet kormány alakításáig is néhány fontos központi összn émet közigazgatási szervet létesítenek.

„A reakciósok mindenütt elégedetlenek"

A potsdami egyezményt, amely Sztálin, Truman és Attlee aláírását viseli, az Egyesült Államokban is súlyos csapásnak tekintették az amerikai háborús párt, az amerikai és angol monopóliumok ellen, amelyek „a háború előtt a fasizmushoz hajlottak és a háború után is a német nagymonopóliumok feltámadásában reménykedtek". A *Post Meridien* (PM) című newyorki ujság 1945 augusztus 5-én, három nappal a potsdami egyezmény aláírása után, ezt írta:

> „A Németországról szóló határozatok az Egyesült Államok és Anglia ama pénzügyi és ipari köreinek teljes vereségét jelentik, amelyek a háború előtt a fasizmushoz hajlottak és a háború után a német nagymonopóliumok feltámadásában reménykedtek, amely monopóliumok Hitlert támogatták... Ennek a történelmi jelentőségű konferenciának egyik hatalmas vívmánya, hogy megszüntette a német monopolistáknak a német ipar felett gyakorolt ellenőrzését...
>
> A potsdami konferencia határozatai egy célra irányulnak: a béke biztosítására! A reakciósok mindenütt elégedetlenek lesznek vele."

Hitler egykori támogatói, a német imperializmus mostani támogatói azonban — mint ma látjuk — nem teszik le egyhamar a fegyvert. Szívósan folytatják Németország kettészakításának politikáját, hogy legalább az általuk megszállt Nyugat-Németországban meghiúsítsák a potsdami egyezmény végrehajtását.

A német egység alapelve

A nyugati hatalmak már a teheráni konferencián (1943 december 1-én) és később a moszkvai megbeszéléseken megkísérelték keresztülvinni Németország szétdarabolását.

Teheránban az Egyesült Államok azt a javaslatot tette, hogy osszák fel Németországot öt részre. Körülbelül egy évvel később, 1944 októberében, Moszkvában a brit kormánynak az a terve került megvitatásra, amely Németország három részre szakítását indítványozta. A nyugati hatalmak e kísérleteit Németország feldarabolására V. M. Molotov leplezte le 1947 április 11-én, a külügyminiszterek tanácsának moszkvai ülésén tett nyilatkozatában.

Molotov ebben az összefüggésben emlékeztetett Sztálin 1945 május 9-i, ismert nyilatkozatára, amelyben többek között ez áll:

> „Három évvel ezelőtt Hitler ország-világ előtt kijelentette, hogy feladatai között szerepel a Szovjetunió felosztása és a Kaukázusnak, Ukrajnának, Belorussziának, a Baltikumnak és más területeknek a Szovjetuniótól való elszakítása... Németország teljesen szét van verve. A német csapatok leteszik a fegyvert. A Szovjetunió a győzelmet ünnepli, bár Németországot sem szétszakítani, sem megsemmisíteni nem szándékszik"[6].

Ezzel a Szovjetunió határozott nemet mondott a nyugati hatalmak minden kísérletére, hogy Németországot három vagy éppen öt részre szakítsák. A Szovjetuniónak azt az álláspontját, mely szerint meg kell tartani Németország gazdasági és politikai egységét, a potsdami egyezményben érvényesítették.

A potsdami egyezmény végrehajtása nemcsak azoknak a népeknek érdeke, amelyek a német imperializmust a második világháborúban legyőzték, hanem elsősorban a német nép érdeke. A békeszerető, demokratikus Németország megteremtésére és felépítésére kötelező potsdami egyezmény az egyetlen, valamennyi győztes hatalom által elismert nemzetközi szerződés, amely a német népnek jogigényt ad az egységre, minden szétszakítás és feldarabolás megakadályozására

---

[6] Lásd V. M. *Molotov*. A kulpolitika kérdései. 513—514 old.

és kiküszöbölésére. Ez a jogigény most és továbbra is a német nép egyik legfontosabb fegyvere az egységért és a béke megőrzéséért vívott harcban.

Az imperialista nyugati hatalmak megsemmisítették Nyugat-Németország megszállásának, a maguk nyugatnémetországi cselekvéseinek jogalapját akkor, amikor megszegték és naponként újra megsértik a potsdami egyezményt. Nyugatnémetországi tartózkodásuk jogi alapjának szétzúzásával az imperialista nyugati hatalmak csapatai megszálló csapatokból a nemzetközi joggal szembenálló intervenciós csapatokká váltak.

3. NÉMETORSZÁG A VÁLASZÚTON

A demokrácia és a béke útja

Nyugat-Németországgal ellentétben, ahol a potsdami egyezmény Németországra vonatkozó határozatainak végrehajtását az amerikai, brit és francia megszálló hatóságok tervszerűen szabotálták, a Német Demokratikus Köztársaságban a Potsdamban megállapított intézkedéseket a szerződés szellemének és betűjének megfelelően megvalósították.

A Szovjetunió az egyetlen a szerződő hatalmak közül, amely már 1945-ben habozás nélkül hozzálátott a szerződés becsületes és fenntartás nélküli teljesítéséhez. Végrehajtotta az általa megszállt területen a teljes leszerelést és lefegyverzést, gondoskodott a háborúért és a náci bűntettekért felelősek megbüntetéséről és ártalmatlanná tételéről, támogatta a német demokratikus erőket és minden, a politikai élet demokratikus alapon való átszervezését célzó erőfeszítést, elősegítette a demokratikus pártok megalakítását; és mindenekelőtt segítséget nyujtott a békés gazdasági élet fejlődéséhez a Német Demokratikus Köztársaságban.

A német demokratikus erők az akkori szovjet megszállási övezetben kezdettől fogva azt a célt tűzték maguk elé, hogy a német nép és egyúttal minden békeszerető nép érdekében kihúzzák a talajt az agresszív rabló német imperializmus és militarizmus alól. Egy felhívásban, amelyet a Német Kommunista Párt 1945 június elején határozott el és amely a Német Kommunista Párt központi lapja, a *Deutsche Volks-*

zeitung 1945 június 13-i, 1. számában jelent meg, többek között ezt követelte:

„6. A náci vezetők és háborús bűnösök egész vagyonát el kell kobozni és ezt a vagyont a nép kezére kell juttatni...

7. A nagybirtokot, a junkerek, grófok és hercegek nagy jószágait fel kell számolni és egész földjüket, valamint az élő és holt leltárt át kell adni a tartományi közigazgatásnak, a háború folytán tönkrejutott és vagyontalanná vált parasztoknak való kiosztás céljából..."

Ennek a világos, felelősségteljes célkitűzésnek és a potsdami egyezmény határozatainak megfelelően, a mai Német Demokratikus Köztársaság területén 1945 őszén a földbirtokreform megsemmisítette a reakciós junkereknek, az agresszív német imperializmus e támaszainak létalapját.

„A demokratikus földreform halaszthatatlan nemzeti, gazdasági és szociális szükségszerűség. A földreformnak biztosítania kell a feudális junker nagybirtok felszámolását és véget kell vetnie a junkerek és nagybirtokosok uralmának a falun, mert ez az uralom mindenkor a reakció és a fasizmus bástyája volt hazánkban és a más népek ellen irányuló agresszió és hódító háborúk legfőbb forrásai közé tartozik. A földreformmal megvalósul a földtelen és törpebirtokos parasztok és földmunkások évszázados álma arról, hogy a nagybirtok az ő kezükbe kerül. A földreform tehát országunk demokratikus átalakításának és gazdasági felemelkedésének legfontosabb előfeltétele.

A földreform német hazánkban szilárd, egészséges és termelőképes parasztgazdaságokra fog támaszkodni, amelyek birtokosaik magántulajdonát képezik"[7].

Ehhez hasonló rendeleteket adtak ki az akkori szovjet megszállási övezet valamennyi tartományában.

A potsdami egyezmény határozatai értelmében továbbá megsemmisítették a kartelleket, szindikátusokat, trösztöket és más monopolista szervezeteket. A háborús és náci bűnösök és háborús nyerészkedők üzemeit 1946-ban népszavazás alapján kisajátították és a nép kezére juttatták.

---

[7] A brandenburgi tartomány földreformjáról szóló 1945 szeptember 6-i rendeletből.

„A náci párt és tagozatai egész vagyonát, továbbá a háborús bűnösök, a náci párt és a náci állam vezetőinek és aktív védőinek üzemeit és vállalatait, valamint azokat az üzemeket és vállalatokat, amelyek tevékenyen szolgálták a háborús bűnösök céljait és amelyeket a szász tartományi közigazgatásnak adtak át, kisajátítottaknak nyilvánítjuk és a nép tulajdonába vesszük át"[8].

Megfelelő törvényeket hoztak és hajtottak végre az akkori szovjet megszállási övezet valamennyi tartományában. Ezeket az intézkedéseket később kiegészítette a potsdami egyezmény és az Ellenőrző Tanács 24. számú utasítása értelmében az a tény, hogy a közigazgatási szerveket megtisztították a náci és militarista elemektől.

Ezek az intézkedések megteremtették Németország demokratikus és békés fejlődésének előfeltételeit.

A Német Demokratikus Köztársaság miniszterelnöke, Otto Grotewohl, a Német Demokratikus Köztársaság megalakulása alkalmából tett kormánynyilatkozatában leszögezte, hogy a kormány a potsdami konferencia határozataival való teljes összhangban fogja végezni munkáját. Otto Grotewohl miniszterelnök többek között kijelentette:

„A német imperializmus a német nép egy nemzedékére két világháborút zúdított. Ennek nem szabad még egyszer megismétlődnie. Minden haladó erőnek egyesülten kell gondoskodnia arról, hogy a német imperializmus a maga hódító törekvései érdekében soha többé ne veszélyeztesse a német nép létalapjait.

Ebben az értelemben a kormány elfogadja a Népi Kamara megbízatását. A potsdami értekezlet határozataival és a szövetségesek egyéb közös nyilatkozataival teljes összhangban fogja azt végrehajtani . . .

Az új út a demokrácia útja, a béke útja, minden néppel való barátság útja. Ezen az úton haladva, a kormány a potsdami értekezlet határozataira támaszkodhat és fog támaszkodni"[9].

---

[8] A szász tartományi közigazgatás által az 1946 június 30-i népszavazás alapján kiadott törvényből, „a háborús és náci bűnösök üzemeinek a nép tulajdonába való átadásáról".

[9] Otto Grotewohl. A Német Demokratikus Köztársaság harci programja. Lásd A Német Demokratikus Köztársaság. (Nemzetközi kérdések. 4. szám.) Szikra 1950. 14—15. old.

Nyugat-Németország — az agresszorok védett területe

Nyugat-Németországban közben a soha teljesen végre nem hajtott demilitarizálásból nyílt remilitarizálás, a német imperializmusnak soha komolyan keresztül nem vitt leszereléséből és lefegyverzéséből a német imperializmus nyílt felszerelése és újrafelfegyverzése lett. Azokat, akik a háborúért és a náci bűncselekményekért felelősek, csak az első időben büntették meg és tették ártalmatlanná. Mindez igen kis részben és csupán a népek nyomására következett be, amelyek megtorlást követeltek a német imperializmus által elkövetett gaztettekért. Számos főbűnöst és felbujtót csak átmenetileg internáltak, azután szabadonbocsátották, majd visszahelyezték őket korábbi hatalmi állásukba és biztosították korábbi vagyonukhoz való jogukat, másokhoz egyáltalán nem nyúltak. Egyes háborús bűnösöket és a náci rendszer néhány felbujtóját, mint Kruppot és társait — mint kiderült — nem az elkövetett bűnök megtorlásaképpen csuktak le, hanem csak azért, hogy megvédjék őket a népek, közöttük a német nép jogos felháborodásától.

A Nyugat-Németországban végrehajtott „nácitlanítás" a potsdami egyezmény merő kigúnyolása volt. Míg az akkori szovjet megszállási övezetben a náci párt és csatolt szervezetei azon funkcionáriusait és tagjait, akik bebizonyítottan bűncselekményeket követtek el, bíróság elé állították és megbüntették, addig a nyugati megszállási övezetekben a náci párt és csatolt szervezetei összes egyszerű tagjait az ítélőtanácsok elé hurcolták. Az ítélőtanácsok természetesen nem folytathattak le többmillió eljárást csak megközelítőleg is alaposan. A nácitlanítást ílymódon tudatosan nevetséges formasággá tették. A legvadabb náci és háborús bűnosök az úgynevezett „Persil-levelekben"[10] kölcsönösen tanúsítványokat állítottak ki egymás ártatlanságáról és arról, hogy csak névleg tartoztak a náci párthoz, az SS-hez vagy az SA-hoz. De ennek az eljárási módnak nem is volt más célja. Számtalan bűntettes elrejtőzhetett a náci párt kis, csak névleges tagjainak milliós tömegében. Virágzott a korrupció.

[10] Persil egy Németországban gyártott ismert mosószernek a neve. Az úgynevezett „Persil-levelek" segítségével a német háborús bűnösök Nyugat-Németországban kölcsönösen minden bűntől fehérre mosták egymást.

A nyugatnémet monopoltőke az Egyesült Államok védelme alatt

Nyugat-Németországban a kartelleknek, szindikátusoknak, trösztöknek és más monopolista szervezeteknek a potsdami egyezményben megállapított megsemmisítését úgy hajtották, helyesebben úgy nem hajtották végre, akárcsak a nácitlanítást. A junkerek birtokaihoz hozzá sem nyúltak. A német imperializmus erői — amelyek a világ újrafelosztása érdekében vezették az első világháborút, amelyek Hitlert hatalomra juttatták és kirobbantották a második világháborút, a Kruppok, Thyssenek és a többiek — ma újra nyeregben ülnek Nyugat-Németországban. Ők irányítják a háttérből az Adenauer-kormányt, ők húznak hasznot Nyugat-Németország remilitarizálásából és ők számítanak arra, hogy óriási nyereségeket fognak bezsebelni egy újabb háborúból.

A nyugati megszálló hatalmak és engedelmes német lakájaik minden csalárd mesterkedése ellenére, a német lakosság gyakran a leghatározottabban követelte a reakciós nagyiparosok, bankárok stb. gazdasági hatalmának megszüntetését és ettől a követelésétől nem tágított. Ez történt például Hessenben és Északrajna-Vesztfáliában is. A nyugati megszálló hatalmak ilyenkor közvetlenül közbeléptek, hogy megvédjék német barátaikat a német imperialistákat, a monopóliumok urait, bankárokat és junkereket. Az Egyesült Államok Nyugat-Németországot úgyszólván a német háborús bűnösök és imperialisták védett területévé nyilvánította.

A Ruhr-vidék mágnásai nem is olyanok?

A nyugati hatalmak rendszerint két érvvel próbálják igazolni a potsdami egyezmény megszegését és a német imperializmus fenntartását és újjáélesztését Nyugat-Németországban.

Először is azt állítják, hogy a német iparmágnások nem is olyan gonoszak és tulajdonképpen semmi vagy csak igen kevés közük volt a náci párthoz és a náci rendszer bűntetteihez. Azonkívül — ez a másik „érv" — a német imperialistákra és táborukra szükség van a „bolsevizmus elleni harchoz".

Az első állítással kapcsolatban egy, az Egyesült Államok

szenátusa által 1945-ben létesített és Kilgore szenátor vezetésével működő vizsgálóbizottság a következőket állapította meg.

„1. Nem igaz, hogy a német nagyiparosok csak az utolsó pillanatban és félig kényszer hatására csatlakoztak a nemzetiszocializmushoz. Kezdettől fogva lelkesen támogatták.

2. A nemzetiszocialisták hatalomrajutását a német nehézipar és pénzarisztokrácia támogatása tette lehetővé.

3. A német gazdaság átállítása háborús gazdálkodásra és a támadó háborúra való lázas fegyverkezés a német gyárosok közvetlen vezetése alatt kovetkezett be." Kilgore szenátor egy kiegészítő nyilatkozatában ez áll:

„A tények azt mutatják, hogy ezek a gyárosok kétségtelenül bűnosek azokban a bűncselekményekben, amelyeket a nemzetiszocialisták világuralomra törésük során a föld népei ellen elkövettek"[11].

„Minden hazugság közül a legnagyobb — az antibolsevizmus"

A második állításra nyomatékos választ adott Thomas, amerikai szenátor, az amerikai szenátus katonai bizottságának elnoke, aki 1945 szeptemberében „Minden hazugság közül a legnagyobb — az antibolsevizmus" címen cikket írt a *Readers Scope* című folyóiratba. Ebben a következőket olvashatjuk:

„Az amerikaiakhak emlékezniök kell a rettenetes jelszóra, amelynek jegyében Dachau növekedett, amellyel minden hazugságok legnagyobbikát terjesztették, hogy tudniillik mindezt azért teszik, hogy a világot megmentsék a bolsevizmustól. Az amerikaiaknak — akiket megdöbbentettek a koncentrációs táborok — tudniok kell, hogy ennek a bolsevizmusellenes hazugságon alapuló terrorrendszernek megteremtésére a német ipari és banktőke urai adták a pénzt... Az egyszerű józan emberi ész felveti a kérdést, miért voltak szükségesek a világ bolse-

[11] Allgemeine Zeitung (Az Egyesult Államok megszállo hatóságainak lapja) Berlin 1945 oktober 12.

vizmustól való megmentésére olyan eszközök, mint gyilkosság, megsemmisítés, kínzás és éhség, gyermekgyilkosság, ártatlan zsidók, német, cseh és lengyel tudósok és professzorok kiirtása. A válasz nagyon egyszerű: a Hitler-fasisztáknak el kellett nyomniok a Hitler elleni oppozíciót, nehogy a tisztességes emberek megtudják az igazat, különben összefogtak volna a hitlerizmus és az általa kitalált bolsevizmusellenes hazugság megfojtására. Az elvakult nácik, akik a világ urainak hitték magukat, úgy gondolták, hogy a halottak hallgatni fognak. De tévedtek.

Az oroszellenes elemek világszerte még mindig erősek... Az oroszellenes elemek semmitől sem riadnak vissza, hogy megvalósítsák tervüket, amely az Egyesült Államok és a Szovjetunió közötti megértés megakadályozására irányul.

Az európai háború még csak három hónappal ezelőtt ért véget... De sok amerikai sajtóorgánum máris nagy hűhóval beszél egy «Oroszország elleni háború» kérdéséről. Ezek folytatni fogják munkájukat, ha őket és sugalmazóikat nem intézzük el ugyanolyan határozottsággal, mint ahogy a náci gyilkosok bűntetteinek végetvetettünk. Hogy a tartós béke reménysége megvalósuljon és a náci borzalmak áldozatainak igazságot szolgáltassunk, megingathatatlan együttműködésre van szükség az Egyesült Államok és a Szovjetunió között."

Az amerikai imperialisták ma azt akarják elhitetni a világgal, hogy meg kell szegniök a potsdami egyezményt és ismét fel kell fegyverezniök az agresszív német imperializmust, mert ezt kívánja a „bolsevista veszély elleni küzdelem". Az amerikai imperialisták azt is el akarják hitetni a világgal, hogy Koreában városokat és falvakat, templomokat és gyárakat kell felgyujtaniok és a földdel egyenlővé tenniök, gyilkolniok, gyujtogatniok és fosztogatniok kell, gyermekeket, nőket és öregeket kell megölniök, mert ezt kívánja tőlük a „bolsevista veszély elleni harc". És ha valamennyi békeszerető nép nem akadályozza meg őket ebben, holnap ugyanezeket a szörnyűségeket követnék el Németországban, Franciaországban vagy Olaszországban is — mindig azzal a hazug meg-

okolással, amelyhez már Hitler is folyamodott gaztettei elkövetésekor, hogy tudniillik ezt követeli tőlük a „bolsevizmus elleni küzdelem". De az imperialisták tévednek. A népek nem fognak elfogadni semilyen „megokolást" a német imperializmus újrafeltámasztása és újrafelfegyverzése ürügyéül.

4. DICSTELEN HAGYOMÁNY

„Rendet teremteni a «keleti fronton»"

Az a politika, amely Németország legagresszívabb és legreakciósabb erőit a Szovjetunió ellen és a német demokratákkal szemben támogatja és felhasználja, nem az 1945 utáni években született. Évtizedes dicstelen hagyomány ez már. Kezdete az első világháború idejére nyúlik vissza. Nem utolsó sorban ez a politika akadályozott meg minden fáradozást a második világháború elhárítására. A nyugati hatalmaknak és a német imperialistáknak ez a politikája ma ismét komolyan fenyegeti a békét és a német nemzet létét.

Az első világháborút tárgyaló visszaemlékezéseiben Winston S. Churchill — olyan időpontban, amikor Ukrajna, Belorusszia és a Baltikum nagy részeiben még német megszálló csapatok voltak — azt követeli, hogy a nyugati hatalmak a fiatal Szovjethatalom elleni intervenciós háborújukban használják fel a német katonai erőt, ugyanazt, amellyel még csak akkor vívták meg négyéves elkeseredett harcukat, amelyben Nagybritannia 869 000 polgára és több mint 1,3 millió francia vesztette életét. Churchill visszaemlékezéseinek „A nagy háború" című fejezetében ezt írja:

> „Oroszországhoz nyúlni túlságosan nagy feladat a győztes hatalmak számára. Ha ezt meg akarjuk oldani, csak a németek segítségével tehetjük. Az (Németország) ezidőszerint Oroszország leggazdagabb és legsűrűbb lakosságú területeit tartja megszállva. Nem lenne-e helyes, ha hozzánk hasonlóan ugyancsak résztvenne abban, hogy rendet teremtsünk a nagy keleti fronton?"

Nemcsak Churchillnek volt ez a véleménye. Felelős amerikai katonai tényezők is nyiltan hangoztatták azt a felfogásukat, hogy a német militaristákat rá kellene uszítani a fia-

tal Szovjethatalomra. Így a németországi amerikai megszálló hadsereg főparancsnoka az első világháború után, Henry T. Allen tábornok, azt írta naplójában, hogy Németországnak „engedélyt" kellene adni a keleti irányban való terjeszkedésre. Ezt a politikát a következőképpen okolta meg:

„Németország terjeszkedése orosz területen hosszú időre igénybevette volna a németeket és ezáltal csökkentette volna a feszültséget Nyugat-Európa felé"[12].

A bolsevizmusellenesség dollárkölcsönöket hoz

A két világháború közötti években a nyugati hatalmaknak egyik legfőbb gondja volt, hogy megakadályozzák a jó és tartós együttműködés létrejöttét Németország és a Szovjetunió között és minden erejükkel elősegítsék a német imperialisták keleti terjeszkedését, a „Drang nach Osten"-t.

A német reakciósok csakhamar rájöttek arra, hogyan használják ki ezt a helyzetet, hogyan tegyék kívánatossá a nyugati hatalmak számára a Szovjetunió elleni szövetséget és hogyan csikarjanak ki ezzel a maguk részére jelentős előnyöket.

Egy másik, csaknem csalhatatlan eszköz arra, hogy a nyugati hatalmak reakciós kormányait — amelyeket csökönyös bolsevizmusellenességük következtében észokokkal nem lehetett megközelíteni — jelentős engedményekre bírják a német imperializmus javára, az volt, hogy gyakran utaltak a Németország belsejében állítólag fennálló „bolsevista veszélyre" és annak állítólagos szükségességére, hogy e „veszély" elhárítása céljából katonai hatalmi eszközöket kell biztosítani. Ezt a módszert a német imperialisták 1945 után is biztos sikerrel alkalmazzák Nyugat-Németországban.

Locarnótól Münchenig

A locarnói politikával a nyugati hatalmaknak az volt a céljuk, hogy Németországot szilárd alkotóelemként bekapcsolják a Szovjetunió ellen létesített „egészségügyi övezetbe"

[12] *Henry T. Allen.* Mein Rheinland-Tagebuch. (Rajnavidéki naplóm.) Berlin 1923. 51. old.

(„cordon sanitaire") és emellett az agresszív német imperializmus támadási irányát keletre, a Szovjetunió ellen fordítsák. A nyugati hatalmak készek voltak arra, hogy a locarnói egyezményben a legkülönbözőbb nyugateurópai határokat biztosítsák, makacsul ellenszegültek azonban a keleteurópai határok biztosításának és megérttették a német imperialistákkal, hogy ott szabad terjeszkedési teret találnak.

A nyugati hatalmak gyalázatos politikája, amellyel a német imperializmust a Kelet elleni agresszióra bátorították, tetőpontját 1938-ban, az áruló müncheni egyezményben érte el, amikor Nagybritannia és Franciaország eladta szövetségesét, Csehszlovákiát Hitlernek, a német imperialista politika képviselőjének. Ugyanakkor a Szovjetuniót reménytelen elszigeteltségbe akarták taszítani. Ez a szerződésszegő politika közvetlenül a második világháborúhoz vezetett. A francia kormány e politikával, mely a német imperializmus legreakciósabb és legagresszívabb erőinek kedvezett, lerakta az 1940-es francia vereség alapját.

„Szabad kezet keleten"

Hitler Prágába való bevonulásával bebizonyította: esze ágában sincs, hogy betartsa azokat a szerződéseket, melyeket nemrégiben kötött Franciaországgal és Nagybritanniával. Ez utóbbi két ország kormánya az Egyesült Államok támogatásával azonban még akkor is folytatta régi politikáját és azon fáradozott, hogy a német imperializmust a Szovjetunió elleni támadásra buzdítsa. Nagybritannia és Franciaország kormánya országuk közvéleményének nyomása alatt úgy tett, mintha komolyan tárgyalna a Szovjetunióval, a német imperializmus fenyegetése ellen kötendő szövetségi szerződésről, valójában azonban szabotálta ezeket a tárgyalásokat és gondoskodott róla, hogy sikertelenül végződjenek. A brit kormány még néhány héttel a háború kezdete előtt titkos tárgyalásokat folytatott Hitlerrel azért, hogy megállapodjon vele a világ érdekszférákra való újrafelosztása tárgyában. Ismét biztosították Hitler számára a „szabad kezet keleten". A nyugati hatalmak e kétszínű játékának története és háttere megtalálható a Szovjetunió külügyminisztériumának ismert okmánygyüjteményében, amelynek címe „Okmányok és adatok a

második világháború előzményeiről", továbbá a Szovjetunió Tájékoztató Irodájának erről a tárgyról kiadott, „Történelemhamisítók (Történelmi megállapítás)" című nyilatkozatában. A brit kormány még 1939 júliusában és augusztusában is folytatott titkos tárgyalásokat Hitlerrel. Az erre vonatkozó okmányok egyértelműen bizonyítják a brit kormánynak azt a törekvését, hogy a német agressziót keletre, Lengyelország és a Szovjetunió ellen terelje.

Hitler brit, francia és amerikai pártfogói elvakultságukban nem vették számításba, hogy a német imperializmus Lengyelország megtámadása után a fő csapást Franciaország és Anglia ellen akarja irányítani. Köztudomású, hogy a német imperializmus ezt a tervet keresztül is vitte a brit és francia kormánytól és az Egyesült Államok uralkodó köreitől kapott baráti támogatás és pártfogás ellenére, sőt éppen e támogatás következtében. A népeknek vérrel és könnyel kellett fizetniök kormányaik e politikájáért.

Driault professzor álma

Különösen drágán fizette meg a francia nép kormányának politikáját, amelyet a francia külügyminisztérium félhivatalos lapja, a *le Temps,* 1938 december 23-án így jellemzett: „Szerencsére Hitler úr Ukrajnára gondol!" Még világosabban kifejezésre jutott Franciaország uralkodó köreinek beállítottsága Edouard Driault, francia történészprofesszor fejtegetéseiben. Driault, Daladier barátja, a *Revue des études napoléoniennes* című folyóirat 1940 június 1-i számában ezt állapította meg:

> „Ime, az én politikai álmom az 1940-es évre: Daladier és Chamberlain odaadják Hitlernek a Szovjetuniót egészen Vlagyivosztokig s mindenki elégedett"[13].

Másfél héttel e cikk megjelenése után az imperialista Németország csapatai bevonultak Párizsba.

Driault professzor fejtegetéseiből kitűnő kalandos felfogás a hitleri Németország elleni háború kérdésében —

---

[13] Lásd *Patyomkin* Az újkori diplomácia története (1919—1939). Szikra 1950. 758. old.

amely országnak, ha módjukban állott volna, szívesen dobták volna prédául az egész Szovjetuniót — világosan megmutatkozik abban is, ahogyan a francia és a brit kormány viselkedett a háborúnak a „drôle de guerre", „furcsa háború" nevű szakaszában. Ebben a „furcsa háborúban" (azt a helyzetet nevezték így, amely a német-francia határon Hitlernek Lengyelország elleni támadásától egészen a Franciaország elleni inváziójáig tartott) a nyugati hatalmak hónapokig tétlenül várták, mit fog Hitler tenni, miután a megtámadott Lengyelország hasztalanul várt Nagybritannia és Franciaország megígért aktív segítségére.

„Mint kés a vajba"

Mint Hitler franciaországi villámhadjárata bizonyítja, a brit és a francia kormány alig tett komoly intézkedéseket a hadsereg újjászervezésére, kiképzésére, felfegyverzésére és tartalékok megteremtésére a küszöbönálló harcokra. Ebben az időben igen komolyan foglalkoztak azonban azzal a tervvel, hogy expedíciós hadsereget küldenek a Szovjetunió megtámadása céljából Finnországba és Törökországba. A német imperializmus elleni háború helyett a Szovjetunió elleni háborút szerették volna kirobbantani és e célból sok hadianyagot bocsátottak rendelkezésre, amely nemsokkal azután ugyancsak hiányzott a Hitler ellen Franciaországban folyó harcokban.

Ezt a tényállást igazolja egy okmány a svéd külügyminisztérium által 1947-ben, Stockholmban kiadott Fehérkönyvben, amely okmány a svéd külügyminisztertől, Günthertől származik:

> „... «egy ilyen létszámú hadsereg küldése a Szovjetunió elleni támadás általános tervéhez tartozott» és ezt a tervet «március 15-étől Baku ellen és még előbb Finnországon keresztül fogják végrehajtani»"[14].

A nyugati államoknak ezt a tervét, amely a német imperializmus közvetlen támogatását jelentette az ellenük folyta-

[14] Lásd Történelemhamisitók (Történelmi megállapítás). Szikra 1951. 65. old.

tott harcában, Franciaországban de Gaulle és a szíriai francia csapatok akkori parancsnoka, Weygand tábornok dolgozták ki. Weygand azzal dicsekedett, hogy „ha némi erősítést és 200 repülőgépet kapna, elfoglalná a Kaukázust és úgy hatolna be Oroszországba, mint «kés a vajba»"[15].

Kevéssel utóbb a hitleri Németország támadó hadosztályai, imperialista ellenfelük öngyilkos politikájának jóvoltából, úgy hatoltak be Franciaországba, „mint kés a vajba". A német imperializmus támogatásának politikája logikusan Franciaország katasztrófájához vezetett és Nagybritannia is a katasztrófa szélére jutott.

A póruljárt spekuláció

A nyugati hatalmak még akkor is a kétszínű politikát akarták folytatni, mikor Hitler és a vele szövetkezett japán imperializmus nem engedett a nyugati hatalmak számára más választást, mint az élethalálharc megindítását, mikor a Szovjetunió és a nyugati hatalmak szövetségesekké váltak a népek felszabadító harcában a német fasizmus ellen. A nyugati hatalmak uralkodó köreinek képviselői a Szovjetunió meggyengülésére és elszigetelődésére számítottak és spekuláltak. Az Egyesült Államok akkori szenátora és mostani elnöke, Truman, fejezte ki a legnyíltabban és legbrutálisabban ezt a nézetet, mikor a szenátus külügyi bizottságának elnöki székéből 1941 június 23-án kijelentette: „Ha azt látjuk, hogy Németország győz, akkor Oroszországnak kell segítenünk, ha pedig Oroszország győz, akkor Németországnak kell segítenünk, és ilymódon hadd öljenek meg kölcsönösen annyit, amennyit csak lehet"[16]. Truman legnagyobb gondja tehát az volt, hogy a mészárlásnak túlságosan korán véget szakadhatna.

A Szovjetunió Tájékoztató Irodájának 1948-ban kiadott, „Történelemhamisítók (Történelmi megállapítás)" című nyilatkozata így jellemzi az angol-amerikai politika kétszínűségét a rabló német imperializmus ellen folytatott közös felszabadító háborúban:

---

[15] Ugyanott, 66. old.
[16] The New York Times. 1941 június 23.

„Köztudomású, hogy az angolok és amerikaiak az 1942 júniusi angol-szovjet, illetve szovjet-amerikai kommünikében kötelezték magukat: még 1942-ben megnyitják Európában a második frontot. Ez ünnepélyes ígéret, ha úgy tetszik, eskü volt, amelyet határidőre kellett teljesíteni, hogy megkönnyítsék a Szovjetunió csapatainak helyzetét, amelyek a háború első szakaszában egyedül viselték a német fasizmus visszaverésének egész terhét. Köztudomású azonban az is, hogy ezt az ígéretet nem váltották be sem 1942-ben, sem 1943-ban, bár a szovjet kormány többízben kijelentette, hogy a Szovjetunió nem békülhet meg a második front halogatásával.

A második front halogatásának politikája egyáltalán nem volt véletlen. Ezt a politikát Angliában és az Egyesült Államokban ama reakciós körök törekvései táplálták, amelyek a Németország elleni háborúban saját céljaikat követték, e céloknak pedig semmi közük nem volt a német fasizmus ellen folytatott felszabadító harc feladataihoz. Az ő terveikkel nem vágott egybe az, hogy teljesen megsemmisítsék a német fasizmust. Az ő érdekük az volt, hogy Németország hatalmát aláássák és főleg az, hogy Németországot, mint veszélyes versenytársat, kiszorítsák a világpiacról. Ebben a törekvésükben szűk, önző érdekeik vezették őket. De egyáltalán nem törekedtek sem arra, hogy felszabadítsák Németországot és más országokat a reakciós erők uralma alól, amelyek az imperialista agresszió és a fasizmus állandó hordozói, sem arra, hogy gyökeres demokratikus átalakításokat valósítsanak meg.

Ugyanakkor a Szovjetunió meggyengülésére, súlyos vérveszteségére és arra számítottak, hogy a kimerítő háború következtében a Szovjetunió hosszú időre elveszti jelentőségét mint nagy és erős hatalom, s a háború után függő helyzetbe kerül az Északamerikai Egyesült Államokkal és Nagybritanniával szemben.

A Szovjetunió nem tarthatja normálisnak, hogy egy szövetségest így kezeljenek"[17].

[17] Történelemhamisítók (Történelmi megállapítás). 78—79. old.

A nyugati hatalmaknak a Szovjetunió meggyengülésére irányuló spekulációja füstbement. A Szovjetunió minden eddiginél erősebben került ki a második világháborúból. Természetesen nagy volt azok csalódása és dühe, akik azt remélték, hogy a nevető harmadik szerepét játszhatják. Az Egyesült Államok imperialista erői és csatlósaik már közvetlenül a hitleri Németország veresége után hozzáláttak a Szovjetunió elleni agresszió előkészítéséhez és e célból a német militarizmus és imperializmus erőire kívántak támaszkodni.

5. AZ AMERIKAI POLITIKA CÉLJA: NÉMETORSZÁG KETTÉSZAKÍTÁSA ÉS HÁBORÚ

Az Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország külügyminisztereinek 1950 szeptemberében, New Yorkban összehívott és az úgynevezett Északatlanti Szerződés Tanácsának bevonásával megtartott értekezlete az imperialista nyugati hatalmak politikájának egyik legfontosabb állomása. Célja Németország kettészakítása, a német imperializmus és militarizmus újjáélesztése Nyugat-Németországban és támadó háború előkészítése a Szovjetunió, a népi demokráciák és a Német Demokratikus Köztársaság ellen.

Ezen a newyorki értekezleten többek között a következő, Németországra vonatkozó és a potsdami megállapodást súlyosan sértő határozatokat hozták:

1. Nyugat-Németországot és Nyugat-Berlint bevonják az agresszív Atlanti háborús Szerződésbe.

2. Nyugat-Németország újrafelfegyverzését gyorsított ütemben folytatják. Nyugatnémet zsoldoshadsereget állítanak fel, amelyet részben gépesített rendőrcsapatként álcáznak.

3. A békeszerződés megkotését megtagadják. Ezzel szemben forma szerint a „hadiállapotnak" véget kell vetni úgy, hogy a megszállási rendszert továbbra is fenntartják és véglegesítik.

4. A nyugati hatalmak nyugatnémetországi megszálló és intervenciós csapatait jelentékeny mértékben megerősítik. A megszállási költségeket ehhez mérten felemelik.

5. A bonni kormánynak el kell ismernie Németország

háború előtti adósságait és a Marshall-terv szállításaiból eredő kötelezettségeket[18].

E határozatok következtében Németország kettészakítottsága jelentős mértékben tovább mélyül, az ország további nagy léptekkel halad a német imperializmus és militarizmus újjáélesztésének útján, tovább éleződik a háborús veszély.

1950 október 8-án mondott radióbeszédében erről a newyorki konferenciáról és határozatairól John McCloy, amerikai főbiztos, többek között kijelentette:

„Ezek a határozatok a legújabb lépést jelentik annak a célnak az irányában, amelyért 1945 óta állandóan dolgoztunk"[19].

McCloy ezzel beismerte, hogy az Egyesült Államok megszállási politikája 1945 óta Németország kettészakítására, a potsdami határozatok megszegésére, a német militarizmus és imperializmus megőrzésére és talpraállítására, egy új háború előkészítésére irányul. Az amerikai főbiztosnak ezt a figyelemreméltó beismerését az 1945 óta bekövetkezett események teljes mértékben igazolták.

Nyugat-Németország mint amerikai bázis és egy „nyugati tömb" része

Még alig száradt meg a tinta a potsdami egyezmény aláírásain, az agresszív imperialista erők az Egyesült Államokban, Nagybritanniában és Franciaországban máris élénk tevékenységbe kezdtek, hogy felrobbantsák az egyetértést és a baráti együttműködést a nagyhatalmak között és hogy új háborút készítsenek elő a Szovjetunió ellen, amelyben Nyugat-Németországot az amerikai imperializmus bázisaként és egy „nyugati tömbbe" tartozó szövetségesként használnák fel.

A francia reakciósok — ugyancsak már 1945-ben — bedobták a vitába azt a messzebb vezető gondolatot, hogy egy „újjászervezett" Nyugat-Németországgal kössenek katonai szövetséget „a Kelet ellen". Így a félhivatalos Agence

[18] Lásd Európa-Archívum. Majna-Frankfurt. 19. és 21. szám. 3405. és következő oldalak, 3475—76. old. — Dokumentation der Zeit. (Jelenkori dokumentáció.) Berlin 10. szám. 1950. 390. old.

[19] Európa-Archívum. 21. szám. 1950. 3477. old.

France Presse, francia sajtóügynökség, 1945 decemberi tájékoztató bulletinjében azt írta, hogy a megoldandó probléma egy „keleti ellenség" elleni háború előkészítése. „Jó lesz tehát, ha nyugati szövetséges katonai bizottságot hoznak létre, amely a szövetségesek vezérkari főnökeiből áll. Később, miután újjászervezték, Nyugat-Németország is bevonható a rendszerbe."

Azok a fáradozások, amelyek Németország kettészakítására irányultak és arra, hogy Nyugat-Németországból a mostani Atlanti háborús Szerződés elődje, az agresszív nyugati tömb bázisát alakítsák ki, 1945-ben olyan hullámokat vertek, hogy ezt még az amerikai monopolitőke reakciós lapja, a *Wall Street Journal* (1945 október 30-i száma) is túlságosan korainak találta és sokallta:

„Olyan kombináció felé haladunk, amely a nyugateurópai tömböt támogatja. Nem kell helyeselnünk a Szovjetunió diplomáciai útjait ahhoz, hogy megértsük, mi az alapja az orosz bizalmatlanságnak ebben a tekintetben... Hitler hadseregeit legyőztük, de Hitler erőszakfilozófiája közel áll ahhoz, hogy legyőzzön bennünket."

Az amerikai szenátus vizsgálóbizottsága előtt tett egyik nyilatkozatában Russell A. Nixon, aki az Egyesült Államok kormányának meghatalmazottjaként a német trösztök és konszernek felszámolásával volt megbízva, 1945 végén így bizonyította ezt:

„Azok a kitartó és felelőtlen fáradozások, melyekkel egyenetlenséget akarnak szítani a négy hatalom között, azt a gyanút keltik, hogy az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország külügyminisztériumaiban bizonyos elemek a Szovjetunió ellen irányuló nyugati tömb megalakítására törekednek"[20].

Ezek a „bizonyos elemek", mint kiderült, az imperialista országok uralkodó körei.

---

[20] Lásd *W. G. Burchett.* Háborús előkészuletek Nyugat-Németországban. Szikra 1951. 139. old.

Az imperialista nyugati hatalmak 1945 után az első időben még nem folytathatták mindenütt nyiltan németországi politikájukat. A népek, amelyek oly sokat szenvedtek a német imperializmus agressziójától, ez agresszió gyökereinek kiirtását, a jaltai és potsdami megállapodás e célra irányuló határozatainak becsületes végrehajtását és a tartós béke helyreállítását és biztosítását követelték.

Ehhez járult, hogy a nyugati megszálló hatalmak szerveiben Nyugat-Németországban és Berlinben még voltak becsületes demokraták, akik a nagyhatalmak közötti baráti együttműködés és a szerződésekhez való hűség elvéért szállottak síkra.

A hitleri Németország feltétel nélküli kapitulációja után az első időben a nyugati hatalmak arra kényszerültek, hogy legalább szavakban képviseljék a szerződésekhez való hűség és az együttműködés politikáját. A reakciós kormányok és mindenekelőtt a nyugati megszálló hatóságok munkájának gyakorlata Nyugat-Németországban és Nyugat-Berlinben meghazudtolta ezeket a jámbor szavakat.

Itt — a legelső időben előfordult néhány kivételtől eltekintve — minden intézkedést elsikkasztottak, amely a háborús bűnösök megbüntetésére és a hatalomtól való megfosztására, az agresszív német imperializmus és militarizmus alapjainak megszüntetésére irányult. Az agresszív német militarizmus és imperializmus erőit megmentették a teljes megsemmisítéstől és egyelőre konzerválták.

Az amerikai szenátus már említett vizsgálóbizottsága 1945-ben, széleskörű vizsgálat és számtalan kihallgatás után, a náci vezetők és militaristák, sőt, még a német iparmágnások kikapcsolását is ajánlotta az Egyesült Államok kormányának, hogy „a német imperializmus örökre megsemmisüljön és létrejöhessen a békés és demokratikus Németország"[21].

Ez a javaslat teljesen megfelelt a potsdami megállapodásnak és valamennyi békeszerető ember érdekének.

A javaslatot azonban nem hajtották végre, és az eltűnt

---

[21] Lásd *James S. Allen.* Weltmonopol und Frieden. (Világmonopólium és béke.) Berlin 1951. 74. old.

a süllyesztőben. Ugyancsak nem hajtották végre az Egyesült Államok akkori vezérkari főnökének egyik, — „fontos németországi üzleti vállalkozások nácitlanítására" vonatkozó — utasítását, amelyben 1 800 vezető iparbáró és bankár letartóztatásáról volt szó, olyanokról, akikről bebizonyosodott, hogy háborús és náci bűncselekményekben vettek részt.

Ha alárendelt közegek jószándékúan itt-ott végrehajtottak valamilyen nácitlanító vagy demilitarizáló intézkedést, ezeket a legmagasabb polcokon ülő szabotőrök csakhamar érvénytelenítették.

W. G. Burchett, angol újságíró, aki több mint három évig a konzervatív brit *Daily Express* tudósítójaként Németországban működött, könyvében megállapítja:

„A német militarizmust meg kellett volna semmisíteni, hogy soha többet ne fenyegethesse a világ békéjét. A nyugati hatalmak már a megszállás első hónapjai után édeskeveset törődtek ezekkel az alapelvekkel, amelyek ellentétben állottak az Ellenőrző Tanács legtöbb magasabb hivatalnoka személyes nézeteivel"[22]. És másutt: „Összeesküvést szőttek, hogy visszaállítsák a junkerek és a ruhrvidéki iparbárók hatalmát, hogy megakadályozzák a Németországban már régóta esedékes szociális reformok megvalósítását, hogy Nyugat-Németországot felvonulási területté tegyék a Szovjetunió elleni későbbi támadás céljaira"[23].

Egy 1949-ben létesített hivatalos amerikai vizsgálóbizottság előtt Mr. Lawrence Wilkinson — aki az amerikai katonai kormányzat ipari osztályának vezetője, később pedig Clay tábornok személyes gazdasági tanácsadója volt — többek között a következőket vallotta:

> „Vigye el az ördög Németország demilitarizálását. Mi újra fel akarjuk állítani a trösztöket, vissza akarjuk adni az ipari üzemeket náci tulajdonosaiknak és igazgatóiknak."

Köztudomású, hogy a nyugati hatalmak ezt közben Nyugat-Németországban hiánytalanul elvégezték.

---

[22] *W. G. Burchett.* Háborús előkészületek Nyugat-Németországban. 12—13. old.

[23] Ugyanott, 11. old.

A nyugati hatalmak katonai kormányzatainak fontos kulcspozícióiban az imperialista erők, az amerikai monopóliumok, a brit és francia nagytőke képviselői és megbízottai ültek. Ezek kiterjesztették védő kezüket régi német üzlettársaik, mostani ifjabb partnereik és szövetségeseik fölé. Ez már 1945-ben nyilt titok volt. Így George Menders, amerikai szenátor, a szenátus hadügyi bizottsága előtt kijelentette, hogy Draper tábornok, aki Clay tábornok tanácsadójaként működött a német gazdasági kérdések területén, annakelőtte, mint a Dillon, Read and Co. nagybank alelnöke, személyesen írt alá kölcsönoket, amelyeket a bankház a két világháború között Németországban beruházott. És Jerry Voorhis, demokratapárti képviselő, a képviselőházban megállapította:

„A Szövetséges Ellenőrző Tanács sok kulcspozícióban levő amerikai hivatalnoka olyan céghez tartozik, amely eddig német ipari vállalatokkal állott kapcsolatban. Ez a politika olyan hiba, amely komolyan veszélyeztetheti a világ jövendő békéjét."

Az amerikai, brit és francia monopóliumok képviselői az illető katonai kormányzatokban természetesen nem riadtak vissza attól, hogy tőlük telhetőleg kifosszák német versenytársaikat, eltulajdonítsák gyári titkaikat, szabadalmaikat, eljárásaikat. Egyebekben azonban gondoskodtak arról, hogy a német imperializmus agresszív erői megmaradjanak.

A demokratikus elemek a nyugati hatalmak katonai közigazgatásában, különösen az amerikai katonai közigazgatásban sarokba szorultak a monopóliumok nagyhatalmú képviselőivel szemben és — mihelyt megpróbáltak ellenszegülni a német imperializmust feltámasztó politikának — kíméletlenül visszahívták őket.

A *The New York Times* című amerikai újság volt főmunkatársa, Delbert Clark, aki 1945 után csaknem két évet töltött Németországban, erről a fejlődésről ezt írja:

„Ennek az irányzatnak szószólói... kezdetben tisztában voltak azzal, hogy az amerikai közvélemény nem tűrne teljes pálfordulást ilyen gyorsan a háború után. Szükségessé vált tehát, hogy lassan, fokonként haladja-

nak, a közösen megállapított politikát egy sor agyafúrt fogással tegyék lehetetlenné... Minél jobban múlt az idő, annál több becsületes és tehetséges hivatalnokot dobtak ki, mert ezek nem voltak meggyőződve arról, hogy szükséges vagy kívánatos a teljes szakítás Oroszországgal"[24].

És mi ennek a politikának az eredménye?

„Clay azzal a megelégedettséggel adhatta át hivatalát a polgári közigazgatásnak, McCloy főbiztossal az élen, hogy végrehajtotta feladatát. Sértetlenül megőrizte a német nehézipart és annak náci igazgatóit... a német trösztökkel már nem történhetett semmi baj"[25].

Szabotázs megosztott szerepekkel

Az agresszív német imperializmus erőinek megőrzése és újjáélesztése lehetetlen lett volna, ha az egész Németországra vonatkozó valamennyi kérdésben illetékes négyhatalmi közigazgatás úgy működik, ahogyan azt a potsdami megállapodás meghatározta. Éppen ezt akarták a nyugati hatalmak megakadályozni és ezért kötötték össze a megszállási övezeteikben folytatott különpolitikájukat a nagyhatalmak közötti együttműködés tervszerű szabotálásával, ezért próbálták a Szovjetunió képviselőit elszigetelni olymódon, hogy meghiúsították fáradozásaikat, amelyek arra irányultak, hogy létrehozzák a potsdami megállapodásban meghatározott központi közigazgatási szerveket egész Németország számára, ezért készítették elő oly rendszeresen és ezért hajtották végre Németország kettészakítását és végül ezért építették ki Nyugat-Németországot az Egyesült Államok legfőbb európai agressziós bázisává.

A nyugati hatalmak különpolitikája szempontjából

„..., azonban szükség volt arra, hogy Németországot két részre osszák, a Szovjetuniót pedig távoltartsák a tár-

[24] *Delbert Clark.* Again the goose step. (Újra [porosz] díszlépésben.) New York 1949. 56. old.

[25] *W. G. Burchett.* Háborús előkészületek Nyugat-Németországban. 158. old.

gyalóasztaltól, a potsdami egyezményt pedig egyszersmindenkorra elvessék. Az első előkészületeket ehhez már akkor megtették, amikor a szövetségesek vére még fel sem száradt Németország harcmezőin; az eredmények már az Ellenőrző Tanács tevékenységének első hónapjaiban megmutatkoztak"[28].

A nyugati hatalmak csakhamar kialakították a megosztott szerepekkel űzött szabotázs rendszerét, hogy mindenképpen megakadályozhassák a valamennyire is jelentős négyhatalmi határozatokat. A leggyakrabban a francia képviselőknek jutott az a szerep, hogy — az összeesküvésbe beavatott két másik fél megbízásából vagy legalább is hallgatólagos helyeslésével — az Ellenőrző Tanácsban gyakorolt vétójukkal lehetetlenné tegyék a négyhatalmi megegyezéseket. Máskor ismét a brit vagy az amerikai képviselők emeltek vétót minden határozat ellen, amely a német kérdést közelebbhozhatta volna a békés megoldáshoz.

Ezt a hamis hangversenyt az amerikai katonai kormányzat vezényelte, s közben fenntartotta magának a lehetőséget, hogy az Egyesült Államok lakosságának és más országok közvéleményének félrevezetésére az érthetetlenül nyakas franciák vagy angolok miatt panaszkodjék. Így például Clay tábornok, az egyik legfőbb háborús uszító — azok közé tartozik, akik elsősorban felelősek Németország kettészakításáért —, „Decision in Germany" (Döntés Németországban. 164. old.) című könyvében — Franciaország képviselőjére, Koeltz tábornokra hárítja a felelősséget Bizónia megalakulásáért, Németország kettészakításához vezető első nyílt lépésért. Koeltz 1945-ben és 1946-ban csökönyösen elutasította, hogy központi közlekedésügyi igazgatóságot szervezzenek egész Németország számára, az volt a véleménye, hogy egy német vasútigazgatóság ugyanolyan veszedelmes, mint a német vezérkar.

Szó sem lehet arról, hogy megpróbáljuk a reakciós francia katonai kormányzat képviselőit felmenteni a felelősség alól, amely Németország kettészakításáért terheli őket. Clay tábornok természetesen jól tudja, hogy elsősorban ő idézte elő Németország kettészakítását, a háborús légkör kialakulását

[28] Ugyanott, 132. old.

és ő igyekezett kirobbantani az úgynevezett berlini konfliktus alkalmából egy harmadik világháborút.

Az Ellenőrző Tanács munkájáról szóló, Truman elnöknek szánt hivatalos beszámolóban ezt olvassuk:

„Azok a közös politikára irányuló ismételt kísérletek, melyek azt tűzték ki célul, hogy a német vasutakat, a postát és más fontos közszolgáltatásokat egyetemes nemzeti rendszerként kezeljük, elsősorban a franciák makacs ellenállása miatt vallottak kudarcot. A franciák magatartásának eredményeképpen Németországot nem kezeljük gazdasági egységként. Ehelyett Franciaország — őszintén szólván — Németország gazdasági szétdarabolására tör. Ez — nézetem szerint — bizonyos mértékben egy elkövetkező nemzeti súrlódás felé tett lépés"[27].

James P. Warburg is azonosítja magát ezekkel a francia katonai kormányzat ellen irányuló szemrehányásokkal „Németország, híd vagy harctér" című könyvében (33. old.):

„...a franciák szabotálták a Szövetséges Ellenőrző Tanács minden határozatát, amely politikai és gazdasági egységként kezelte Németországot... A franciák ez okból ellenszegültek a zónák közötti szabad kereskedelemnek és a négy megszállási övezet gazdasági összefogásának. Nem engedélyezték az össznémet politikai pártok alakítását. Ellenszegültek annak a javaslatnak, hogy az egész német terület számára német szakszervezeteket engedélyezzenek. Mindent megvétóztak, még a négy német övezet számára tervezett egységes bélyeg bevezetését is".

A francia kormányt tehát nyiltan megvádolták: ő idézte elő Németország kettészakadását és ő hiúsította meg Németországnak egységként való kezelését. Ez nem utolsó sorban azért is figyelemreméltó, mert nem sokkal utána ugyanezekkel a szemrehányásokkal illette az Egyesült Államok kormánya a Szovjetunió képviselőit. Ezzel vádolták tehát az egyetlen hatalmat, amely 1945 óta az Ellenőrző Tanácsban, valamennyi külügyminiszteri tanácskozáson és más nemzetközi konferencián is mindig azt követelte, hogy kezeljék Német-

[27] Documents on American Foreign Relations. (Okmányok az amerikai külügyi kapcsolatokról.) 256. és következő oldalak.

országot egységként és több konkrét javaslatot terjesztett elő és képviselt Németország egységének megvalósítására. Ezeket az indítványokat a nyugati hatalmak kivétel nélkül visszautasították vagy szabotálták.

A francia kormánynak a nyugatnémet különállam megalakulása, a német imperializmus legagresszívabb és legreakciósabb erőinek újjáélesztése és a német militaristák újrafelfegyverzése kérdésében tanúsított magatartásából kétségtelenül kiderült, hogy a francia katonai kormányzat az Ellenőrző Tanácsban csak azért folytathatott obstrukciós politikát, mert ez a politika az Egyesült Államok uralkodó köreinek érdekében állott és ezért annak jóindulatú türelmét élvezte, hogy tehát hamis játékról volt szó megosztott szerepekkel. Míg előzően a francia kormány kijelentette, hogy a haladó össznémet szakszervezetek megalakítása és össznémet bélyegek kiadása összeférhetetlen Franciaország biztonságával és meg is akadályozta keresztülvitelüket, most figyelemreméltó könnyedséggel tér napirendre egész nyugatnémet páncélos hadseregcsoportok és a többé-kevésbbé rosszul álcázott nyugatnémet vezérkar felett. A francia kormány „oppozíciója" a német militarizmus Nyugat-Németországban történő fokozott támogatása és felfegyverzése ellen mindinkább belső használatra szánt „oppozíciónak" bizonyul, amelynek egyetlen célja, hogy félrevezesse a francia népet. A francia nép azonban nem hagyja magát másodszor is rászedni. Saját kárán tanulta meg, hová vezet ez az út.

W. G. Burchett könyvében így értékeli a francia katonai kormányzat szerepét a potsdami egyezményben foglalt határozatok végrehajtásának szabotálásában:

„Az amerikaiak csak addig tűrték a független nézeteket, amíg azok számukra előnyösek voltak — tovább már nem. *A franciák addig tiltakozhattak az ellen, hogy Németországban megalakítsák a központi kormányt, ameddig ez mentesítette az amerikaiakat attól a kellemetlen kötelességüktől, hogy a potsdami egyezményt végrehajtsák. Az amerikaiak addig örültek annak, hogy a franciák a Németország egységére vonatkozó szovjet javaslatokra «nem»-mel válaszoltak, ameddig ez a Kelet és Nyugat közötti ellentétet kimélyítette. Mikor azonban a szá-*

kítás megtörtént, a franciáknak le kellett nyelniök ellenvetéseiket... Ugyanez áll a brit tervekre is... Ezeket is csak addig tűrték, ameddig azok nem ütköztek az amerikaiak érdekeivel. Azután sürgősen félretették őket..."[28]

Világos, hogy Nyugat-Németország remilitarizálása, az agresszív német imperializmus talpraállítása kérdésében jelentős érdekellentétek állanak fenn és merülnek fel naponként az imperialista nyugati hatalmak között. Nagybritannia és Franciaország reakciós kormányai olyan erősen függnek azonban az Egyesült Államoktól, hogy a németországi politika kérdésében sem mernek komolyan önálló vonalat képviselni, noha — népeik nyomására — időnként fékezni próbálják a rohamot, amellyel az amerikai imperialisták oldalán a szakadékhoz közelednek.

Németország kettészakítása — az amerikai agresszió egyik szakasza

A nyugati hatalmak gyakorlatilag megbénították a németországi Ellenőrző Tanács munkáját azzal, hogy rendszeresen meghiúsították a közös határozatok létrejöttét. Az 1946 december 2-án, a brit és amerikai katonai kormányzat között Bizónia megalakításáról kötött megegyezés pedig nyilvánvalóan megmutatta, milyen nagy és időszerű Németország tartós kettészakításának veszélye. Egyre világosabbá vált, hogy a nyugati hatalmak egy uralmuk alá vetett nyugatnémet különállam megalakításán fáradoznak, ezenkívül véglegesíteni akarják a megszállási rendszert és el akarják utasítani a Németországgal kötendő békeszerződést. Ez a két törekvés szorosan összefügg egymással, hiszen a békeszerződés természetszerűen minden alapjától megfosztja a megszálló csapatok német területen való további tartózkodását és ezzel kérdésessé teszi Nyugat-Németországnak mint a tervezett amerikai támadó háború bázisának szerepét. Amerikai részről egészen nyiltan kijelentették, hogy az Egyesült Államok korlátlan ideig szándékozik csapatait Nyugat-Németországban tartani. Amerikai diplomaták és katonai tényezők arról beszél-

[28] *W. G. Burchett.* Háborús előkészületek Nyugat-Németországban. 21. old.

tek, hogy a megszállás 10—25, sőt 50—60 évig is eltarthat. Acheson, amerikai külügyminiszter, ezzel kapcsolatban arra utalt, hogy a német békeszerződés megkötése még akár 50 esztendőbe is beletelik. Az amerikai imperialisták úgy félnek a békeszerződéstől, mint a tűztől. (A fenti számokat 1949-ben, a négy külügyminiszter párizsi tanácskozásai során említették.)

1947 tavaszán az Egyesült Államok egykori elnöke, Hoover, németországi utazását követően nyiltan javasolta, hogy alakítsák meg a nyugatnémet különkormányt. Ebből kiderült, hogy időszerűvé vált Németország végleges kettészakítása. Az Egyesült Államok, valamint a világ közvéleményét most már hozzá kellett szoktatni a küszöbönálló döntő kettészakítási intézkedésekhez.

Ebben a helyzetben a szovjet kormány — kiküszöbölve a nyugati hatalmak további halogatását — újabb sürgős kísérletet tett, hogy biztosítsa a már aláírt szerződések végrehajtását, Németország gazdasági és politikai egységként való kezelését, valamint a békeszerződés megkötését egy össznémet kormánnyal. Ezt a célt szolgálták azok a konkrét javaslatok, melyeket V. M. Molotov a külügyminiszterek 1947 március 10-étől április 24-éig tartott moszkvai tanácskozásán előterjesztett. E javaslatokat azonban — központi össznémet közigazgatási intézmények azonnali megalakítását az ipar, mezőgazdaság, pénzügy, közlekedésügy és külkereskedelem terén, mint Németország gazdasági egységének és egy központi német kormánnyal kötendő békeszerződés előkészítésének biztosítékát — a nyugati hatalmak elutasították vagy elgáncsolták.

A nyugati hatalmak ekkor az amerikai imperialisták vezetésével elkezdték a Németország és a béke szempontjából egyformán áldatlan különkonferenciák és különhatározatok sorozatát, amelyek mindinkább elmélyítették Németország kettészakítását. Még a moszkvai külügyminiszteri konferencia idején különegyezményt kötöttek New Yorkban a német szénkivitelről, olymódon, hogy a Szovjetuniót tudatosan kikapcsolták — ennek az egész Németország szempontjából fontos kérdésnek az eldöntéséből. Ezután következtek: a Marshall-terv-konferencia Párizsban, amelyen elhatározták Nyugat-Németország bevonását az agresszív Marshall-tervbe,

a háromhatalmi különkonferencia Londonban, ahol egyoldalúan határozatokat hoztak az ipari termelésnek a potsdami egyezményben szerződésileg megállapított színvonaláról, és még számos további különkonferencia, amelyeket sorozatosan folytatnak mindmáig. Ezeken most már egészen konkrétan meghatározták a nyugatnémet militarizmusnak rendelkezésére bocsátandó támadó fegyverek, harckocsik és bombavető repülőgépek számát.

Németország kettészakítása egyre fenyegetőbb formákat öltött. A német hazafiak minden reménye végül is az 1947 novemberében kezdődő londoni négyhatalmi konferenciára összpontosult, amelynek az volt a feladata, hogy helyreállítsa a négyhatalmi közigazgatást és tanácskozzék a Németországgal kötendő békeszerződésről.

Az amerikai kormány már jóval a londoni külügyminiszteri konferencia megkezdése előtt tanújelét adta annak a szándékának, hogy a konferenciát szétugrassa és a megegyezést meghiusítsa. W. G. Burchett, angol újságíró, már többízben említett könyvében leír egy beszélgetést, amely szűk körben folyt le Berlinben Mr. Richard Scammonnal, az amerikai katonai kormányzatban működő Polgári Ügyek Hivatala (Civil Affairs Administration) politikai osztályának vezetőjével. Jelen volt többek között az egyik legádázabb német háborús uszító, Reuter, aki ma Nyugat-Berlin főpolgármestere. Az itt következő beszélgetés csak néhány héttel az 1947 november 25-én elkezdődött négyhatalmi konferencia előtt játszódott le és ez a körülmény különösen figyelemreméltó. „Igazán borzasztó — panaszkodott Mr. Scammon —, hogy a State Department (amerikai külügyminisztérium) mindig hat hónappal elmarad mögöttünk. Még csak most fogadták el a nyugatnémet különállam felállítására vonatkozó követelésünket, pedig már hat hónapja minden megvan, ami szükséges hozzá... Ha a békestatutumot (a megszállási szabályzatra gondolt) aláírták, szövetségesünkké tehetjük Nyugat-Németországot nehéziparával együtt. Ez lesz a 17. marshall-ország és így újabb 44 millió embert szerzünk meg magunknak. Még néhány hónap, és teljes készenlétben állunk az indulásra"[29]. „Természetesen

[29] *W. G. Burchett.* Háborús előkészületek Nyugat-Németországban. 161. old.

mozgósítanunk kell majd a németeket"[30], egészítette ki fejtegetéseit más alkalommal. Scammon — mint a további fejleményekből kiderült — igen jólértesültnek bizonyult.

Burchett többek között még ezt írja:

„«Akkor természetesen készen leszünk arra, hogy lecsapjunk.» Scammon, ez a kerek és rózsás gyermekarcú óriás, úgy mosolygott rám, mintha tudatlan gyerkőccel lenne dolga. «Ezt nyugodtan állíthatom! A legutóbbi időben éppen azzal foglalkoztam, hogy kidolgozzam a Szovjetunióban folytatandó megszállási politikánk tervezetét.» És Scammon, aki már leendő gauleiternek képzelte magát, egészen komolyan arról kezdett beszélni, hogyan jár majd el a kolhozokkal és ipari üzemekkel. A kolhozokat szerinte meg lehetne hagyni, hiszen a kollektív gazdálkodás az amerikai szakértők véleménye szerint is tulajdonképpen a legjövedelmezőbb termelési mód. De az ipar? Ezt bizony — és itt valóban ezt a kifejezést használta — «fel kellene oszlatni»"[31].

Mr. Scammonnak, az amerikai katonai kormányzat főtisztviselőjének ezeket a kijelentéseit egy elmebeteg fecsegésének tarthatnók, ha nem tudnók azt, hogy német „szakértők" hónapokkal Hitler Szovjetunió elleni támadása előtt pontosan ugyanilyen „szakszerű beszélgetéseket" folytattak. Már jóval a Szovjetunió megtámadása előtt összeállították azokat a parancsnokságokat, amelyeknek a tervezett villámháború végrehajtása után Moszkvában, Leningrádban, Asztrahánban és az Ural vidékén át kellett volna venniök a politikai és gazdasági közigazgatást. A jövendő gauleiterek a háború kitörésekor útrakészen ültek bőröndjeiken és teljes bizonyossággal számítottak arra, hogy néhány napon vagy héten belül új parancsnoki területeikre rendelik őket. Scammon nyilatkozatait tehát nem lehet minden további nélkül értelmetlen fecsegésnek minősíteni. Kiderül belőlük, milyen messzire merészkedik az Egyesült Államok háborús előkészületeinek politikája és milyen mértékben szeretnék ezen a téren felhasználni a régi náci szakértők segítségét is.

---

[30] Ugyanott, 162. old.
[31] Ugyanott, 161—162. old.

1947 október 18-án a *New York Post* berlini tudósítója ezt jelentette lapjának:

„Az amerikai katonai kormányzat egész sor tisztviselője egyértelműen megjósolta nekem, hogy a londoni konferencia zsákutcába kerül és ezután megalapítják a nyugatnémet csonka köztársaságot."

A New Yorkban megjelenő *Newsweek* című hetilap már 1947 július 24-én ezt jelentette: „Washingtoni hivatalos körökben úgy vélekednek, hogy a mostani négyhatalmi rendszer folytatása egész Németországban a kommunizmust eredményezné. Ennél sokkal előnyösebb, ha Németország egy részét megmentjük a nyugati hatalmak számára. Ezért most tanulmányozzák egy nyugatnémet különkormány létesítésének kérdését."

Ezek az okmányok azt bizonyítják, hogy az amerikai imperialisták már hónapokkal a Németországra nézve oly döntő londoni négyhatalmi értekezlet előtt programjukba vették Németország kettészakításának befejezését és egy nyugati különállam alakítását. Céljuk már akkor az volt, hogy a nyugatnémet ipari és emberpotenciált az amerikai háborús tervek szolgálatába állítsák. Ezt a tényállást Clay tábornok is megerősíti „Decision in Germany" című könyvében.

A londoni konferencia amerikai küldöttsége tehát azzal az eltökélt szándékkal kezdte meg a tanácskozást, hogy eleve megakadályoz minden megegyezést, amely elejét vette volna Nyugat-Németország elszakításának, a nyugatnémet különállam megalakításának.

A Szovjetunió ezen a londoni értekezleten is ismételten kísérletet tett Németország egységének megmentésére. Molotov azt indítványozta, hogy azonnal állítsanak fel demokratikus német központi kormányt és hívjanak össze békekonferenciát, amely haladéktalanul dolgozza ki a Németországgal kötendő békeszerződést. Az Egyesült Államok akkori külügyminisztere, Marshall, az amerikai küldöttség brit és francia csatlósaival felrobbantotta a konferenciát.

A londoni külügyminiszteri értekezlet meghiúsulásáról a *New York Herald Tribune* 1947 december 20-i számában megelégedéssel állapította meg:

„Elértünk az út végéhez, a jaltai korszaknak vége...

Németország felosztása szabad kezet ad nekünk arra, hogy Nyugat-Németországot beépítsük a nyugati államok rendszerébe."

Miután az amerikai háborús uszítók leküzdötték azt a komoly akadályt, amelyet a londoni négyhatalmi értekezlet jelentett, gyorsított ütemben folytatták Németország kettészakítását. Egyre nyiltabban szegték meg a potsdami egyezményt. A nyugati hatalmak szerződésszegései mindennapos jelenséggé, megszokott ténnyé váltak. Egyik különkonferencia a másikat követte. A francia kormánnyal megegyeztek abban, hogy a francia övezetet Bizóniához csatolják és megtárgyalták azokat a feltételeket, amelyek alapján a francia kormány hajlandó lesz tudomásul venni a nyugatnémet különállam megalakítását. A Ruhr-szabályzattal megkezdték a Ruhr-vidék elszakítását, és így tovább, és így tovább.

Mikor a nyugatnémet különállam megalakításának előkészületei nagyjából bevégződtek, 1948 június 8-án az úgynevezett „londoni javaslatokban"[32] nyilvánosságra hozták Németország kettészakításának régen elhatározott tervét.

1948 június 18-án következett be az egyik legsúlyosabb csapás Németország egysége ellen. Miután az Egyesült Államok és csatlósai meghiúsították az egész Németországra vonatkozó pénzügyi reform létrejöttét, külön pénzreformot valósítottak meg a három nyugati övezetben. Ez a nyugatnémet külön pénzreform két valutaövezetre szakította Németországot és maga után vonta mindazokat a következményeket, amelyek ebből a német belkereskedelem és mindenekelőtt Berlin szempontjából adódtak. Az úgynevezett „berlini konfliktus"-hoz — amelynek folyamán az amerikai kormány háborús politikája rendkívül világosan lelepleződött — elsősorban a nyugatnémetországi külön pénzreform szolgált ürügyül.

A már többször idézett angol újságíró, Burchett, leírja beszélgetését Clay tábornok egyik pénzügyi tanácsadójával:

„«Úgylátszik — mondotta —, most már nem tudjuk elkerülni az egységes pénz bevezetését.» És elkeseredet-

[32] Az 1948 február 23-ától június 1-éig Londonban tartott titkos hathatalmi (Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, Hollandia, Belgium és Luxemburg) tanácskozás határozatairól van szó. — *Szerk.*

ten hozzátette: «Clay nyilván nem tudta, mit beszél, amikor annakidején kijelentette, hogy még egy kísérletet teszünk az egységes pénzreform kérdésében. Most aztán benne vagyunk a kutyaszorítóban. Az oroszok mindenbe beleegyeztek, rettentően kínos lesz ebből a csávából újra kimászni»"[33].

Mint ismeretes, az amerikai imperialistáknak sikerült „újra kimászniok a csávából", sikerült megakadályozniok az egységes pénz megteremtését és valutáris területen is sikerült végrehajtaniok Németország kettészakítását.

Miután már a Szövetséges Ellenőrző Tanács a nyugati hatalmak különpolitikája és a nyugati övezetek leszakítása következtében beszüntette a működését, 1949 májusában a négy külügyminiszter mégegyszer összeült Párizsban közös tanácskozásra. A szovjet küldöttség ezen a külügyminiszteri tanácskozáson is megkísérelte, hogy még az utolsó pillanatban megakadályozza Németország fenyegető kettészakítását. Javasolta, hogy három hónapon belül készítsék el a Németországgal kötendő békeszerződés tervezetét. Ennek a békeszerződésnek ki kell mondania, hogy aláírása után egy évvel minden megszálló csapat hagyja el Németországot. A szovjet küldöttség indítványozta továbbá, hogy mind a keleti övezetben, mind a nyugati övezetekben működő gazdasági szervek képviselőiből alakítsanak összném államtanácsot, amely Németország gazdasági és közigazgatási központja legyen és az egész országra kiterjedő kormányzati funkciókat gyakoroljon. Ennek az összném államtanácsnak kell biztosítania a német egység irányában való további fejlődést.

A nyugati hatalmak a Szovjetuniónak ezt a törekvését is meghiúsították. Az övezetek közötti kereskedelem kiszélesítésére, a négyhatalmi tanácskozások Berlinben tervezett folytatására stb. vonatkozó néhány konkrét határozatot a nyugati megszálló hatalmak lényegileg nem hajtották végre.

Clay tábornokot módfelett nyugtalanította az a „veszély", hogy Párizsban a külügyminiszterek netalán mégis megegyezhetnének az egységes Németország kérdésében. „Decision in Germany" című könyvében ezt írja:

---

[33] *W. G. Burchett.* Háborús előkészületek Nyugat-Németországban. 43—44. old.

„Már aggódtam, hogy a szovjet képviselők beleegyeznek az összn émet kormány megalakításának általunk szabott feltételeibe... Örültem, hogy ez nem következett be."

Ebben az összefüggésben Clay tábornok mégegyszer megerősíti, hogy *„a nyugatnémet kormány létesítése már befejeződött, mielőtt a négy külügyminiszter 1949 május 23-án Párizsban találkozott".*

A *Washington Post* című amerikai újság már egy héttel a külügyminiszterek értekezlete előtt, 1949 május 16-án ezt jelentette: *„Mindenképpen kormányt alakítanak Németország három nyugati övezete számára. A legtöbb közigazgatási funkciót valószínűleg üzletemberek veszik át. A CDU/CSU*[34] *állanak majd a kormány előterében és mögöttük a gyárosok lesznek Németország igazi urai."*

A nyugatnémet különállam létesítése megpecsételte Németország kettészakítását. Az amerikai háborús uszítók elérték céljukat. Ettől kezdve gyorsított ütemben és egyre nyiltabban folyt a német imperializmus és militarizmus helyreállítása, Nyugat-Németország kiépítése az amerikai agresszió legfőbb európai bázisává.

Adenauer „lelkiismerete" és Schumacher „csalódása"

A nyugati hatalmak, amelyek az agresszív amerikai imperializmus vezetésével végrehajtották Németország kettészakítását, nem érhették volna el ezt a céljukat a német monopóliumok urai és politikai megbízottaik, a jobboldali szociáldemokrata és szakszervezeti vezetőségek aktív támogatása nélkül. A német nép létérdeke ellen irányuló merényletek esetében a multban és a jelenben szoros együttműködés állapítható meg egyfelől az amerikai imperialisták, másfelől a megfizetett ügynökeikkel bőségesen feltöltött reakciós pártok — mindenekelőtt a Kereszténydemokrata Unió és a Németországi Szociáldemokrata Párt[35] — vezetőségei között. Ennek az

[34] Christlich-Demokratische Union (CDU) — Kereszténydemokrata Unió; a nagytőke lakájainak, Adenauernak és társainak pártja Nyugat-Németországban. A CSU (Christlich-Soziale Union — Keresztényszocialista Unió), a CDU bajorországi szervezetének neve. — *Szerk.*

[35] Sozialdemokratische Partei Deutschlands (SPD).

együttműködésnek az a célja, hogy Nyugat-Németországot előkészítsék a háborúra és ennek érdekében becsapják a nyugatnémet lakosságot, elterelják figyelmét a lényeges kérdésekről, meggyöngítsék és lehetőleg hatálytalanítsák Németország kettészakításával és a német nemzet létérdekeinek megsértésével szemben tanúsított ellenállását.

Már a nyugati hatalmak hírhedt „londoni javaslatai" előtt — amelyek közvetlenül előkészítették Németország kettészakítását, a nyugatnémetországi külön pénzreformot, a nyugatnémet különállam megalakítását, a megszállási szabályzatot és a Ruhr-szabályzatot — Adenauerék és Schumacherék azt a feladatot vállalták, hogy elgáncsolják a keleti és nyugati németek megegyezésére és egyesülésére irányuló valamennyi kísérletet, félrevezetik Nyugat-Németország lakosságát és hozzászoktatják a tervezett kettészakítás gondolatához. Mikor azonban a „londoni javaslatok" nyilvánosságra kerültek, a felháborodás vihara szántott végig a német népen. Adenauerék és Schumacherék így nem merték kettészakítási törekvéseiket nyiltan bevallani. Szavakban még „küzdöttek" is a „londoni javaslatok" ellen, hogy visszatartsák Nyugat-Németország lakosságát olyan akcióktól, amelyek a londoni kettészakítási tervek végrehajtását megakadályozhatták volna, és hogy elhitessék a lakossággal: érdekeinek képviselete náluk jó kezekben van.

Adenauert — akárcsak Schumachert — valójában a legpontosabban tájékoztatták az imperialista nyugati hatalmak szándékairól, sőt részt is vettek a „londoni javaslatokat" megelőző tanácskozáson. Most azonban Adenauer, aki — akárcsak Schumacher — a német nép ellen irányuló valamennyi intézkedésben tűzön-vizen át követi az amerikai imperialistákat, nyilatkozatot tett, amely leleplezi hazudozásait:

„Ami most (a „londoni javaslatok" formájában) napvilágra került, a legrosszabb várakozásokon is túltesz...

A dolgok lassanként odafejlődtek, hogy minden német előtt — pártállásra való tekintet nélkül — felmerül az a komoly kérdés, vajjon vállalhatja-e a felelősséget lelkiismerete és népe előtt azért, hogy továbbra is közreműködjön a szabadság egyre erősebben érvényesülő korlátozásában"[36].

---

[36] Die Welt. Hamburg. 1948 június 10.

Schumacher és szociáldemokratapárti vezetősége ezúttal valamivel kevésbbé „radikálisan" viselkedett mint Adenauer. Schumacher néhány hónappal előbb tért vissza öthetes utazásáról az Egyesült Államokból, ahol mégegyszer jól szájába rágták az amerikai imperialisták politikáját. Pártlapja, a *Sozialdemokrat*, 1948 június 9-i számában kétségbeesetten próbált kibújni a világos állásfoglalás alól, közben azonban mégis elszólta magát:

„Néhány helyes kiindulási pont és annak felismerése ellenére, hogy Németországnak az európai újjáépítésbe (értsd háborús előkészületekbe — *Szerző)* való bekapcsolódásához a legfontosabb most a szükséges politikai előfeltételek megteremtése, a «londoni javaslatok» Németországban csak csalódást kelthetnek."

Az amerikai háborús politika legfontosabb „politikai előfeltétele", amely a jobboldali szociáldemokrata pártvezetőség fenntartás nélküli támogatásával találkozott és találkozik, természetesen Németország kettészakítása és a nyugatnémet különállam megalakítása, amelyben Adenauer is, Schumacher is a legnagyobb lelkesedéssel résztvett. Adenauer legyőzte „lelkiismeretét", Schumacher „csalódását". A „londoni javaslatokat" a nyugatnémet lakosság akarata ellenére Adenauer és Schumacher hajtotta végre, ők dolgoztak Németország kettészakításán, ők voltak azok, akik a bonni parlamentben kiálltak a megszállási szabályzat, a Ruhr-szabályzat, Németország kettészakítására irányuló valamennyi intézkedés mellett és keresztülvitték elfogadásukat.

„Külpolitika — irány a Kelet"

Az amerikai imperialisták angol és francia csatlósaikkal és a nyugatnémet revanspolitikusokkal együtt a háború előkészítése céljából kettészakították Németországot. McCloy amerikai főbiztos megállapítása, mely szerint ő és barátai 1945 óta szakadatlanul ennek a célnak elérésére törekedtek, vitathatatlanul helyes.

De az a politikai irányvonal, amely a jogerős szerződések megszegésére tör, amely becsapja a népeket — saját honfitársait is —, amely újjáéleszti az agresszív, rabló német imperializmust és militarizmust, amely háborút készít elő a világ

leghaladottabb állama, a Szovjetunió és más békeszerető országok ellen, ez ugyanaz a régi politikai vonal, amely a fiatal Szovjethatalom elleni intervenciós háborúkban szégyenletes kudarcot vallott. Ez ugyanaz a régi politikai vonal, amely az első világháború után ismét talpraállította a német imperializmust és hatalomra juttatta Hitlert. Ez a csődbement régi politikai vonal vezetett a második világháború, a koncentrációs és megsemmisítő táborok poklához. Ez a csődbement régi politikai vonal a második világháborúban 27 millió ember életébe került és soktízezer város és falu pusztulását okozta. McCloy, amerikai főbiztos, brit és francia kollégái és velük együtt a nyugatnémet revanspolitikusok ma azzal dicsekednek, hogy az 1945 utáni idők változott feltételei mellett következetesen folytatják ezt a politikai vonalat.

Egyet-mást már elértek. Németország két részre szakadt. Nyugat-Németország gazdasági életében a monopóliumok urai és a junkerek uralkodnak, mint az amerikai monopóliumok ifjabb üzlettársai és ők határoznak elsősorban az ország sorsáról. Nyugat-Németországban ízig-vérig reakciós kormány van hatalmon, amely engedelmesen hajtja végre az amerikai imperialisták parancsait és olyan rendőruralmat szervezett meg, amely hazaárulásnak bélyegezi és üldözi a haladó megmozdulásokat, a háborúról vagy békéről szóló vitát, az övezetek határán keresztül folytatott beszélgetéseket barátok és rokonok között.

Ez a reakciós nyugatnémet kormány most arra készül, hogy az amerikai monopóliumok megbízásából a német ifjúságot előbb kaszárnyákba, azután egy harmadik világháború tömegsírjaiba hajszolja. Nyugat-Németországban ismét nyeregben ülnek Hitler levitézlett tábornokai, akiknek lelkiismeretén sokmillió ember vére szárad, és velük együtt az egykori hadigazdasági vezetők, katonai kormányzók és SS-főcsoportvezetők, náci gauleiterek és Gestapo-pribékek.

Nyugat-Németországban már megint itt tartanak:

„Az új külpolitika iránya: Kelet... Németországnak azonban messzebbmenő hivatása van. Annak szükségességére gondolunk, hogy keleti szomszédainkat ismét megnyerjük a nyugati világ számára, amelyhez természettől fogva tartoznak. Meg kell törnünk... a varázst... Mi,

akik a nyugati világban látjuk példaképünket, elsősorban mi vagyunk — pozitív és negatív értelemben — képesek arra, hogy a vasfüggönyön keresztül... megmutassuk, mi a szabadság és az emberi méltóság szerepe a nyugati világban."

Mindez szószerinti idézet a *Frankfurter Allgemeine* című nyugatnémet napilap 1951 június 20-i, 149. számában megjelent cikkből, melynek szerzője bizonyos Otto Klepper úr. Ez az úr azt a képességét, hogy „keleti szomszédainkat a nyugati világ számára" megmentse, nyilván abból származtatja le, hogy már Hitler is foglalkozott ilyen „megmentési kísérlettel". A „nyugati világ számára való megmentés" vezetett a megsemmisítő táborok gázkamráihoz. McCloy gratulálhat a toll e banditájának, nála különbül Rosenberg és Goebbels sem értette a dolgát.

Hogy 1951-ben Nyugat-Németországban egy nagy napilap nyiltan uszíthat Lengyelország, Csehszlovákia, Románia, Magyarország és Bulgária meghódítására, ugyancsak annak a „fáradhatatlan" munkának gyümölcse, amelyet McCloy és kollégái 1945 óta fejtenek ki. Az imperialista német háborús propaganda e hangjaira nyilván még élénken emlékszik a francia, a brit és az amerikai nép.

II.

A HÁBORÚRA SZOMJAS NÉMET IMPERIALIZMUS — AZ AMERIKAI IMPERIALIZMUS LEGFŐBB SZÖVETSÉGESE

1. A nyugatnémet fegyverkezési potenciál 56

2. Nyugat-Németország — Európa legveszedelmesebb agressziós fészke 62

3. Visszaélnek az áttelepültek nyomorával 67

4. Nyugat-Németország szerepe az európai népekkel szemben 70

Már hosszabb ideje, legalább is a Marshall-terv-politika kezdete óta észlelhető, hogy az amerikai imperializmus legfőbb szövetségesévé akarja megtenni a német imperializmust. Erre irányul a Nyugat-Németország gazdasági fejlődését kormányzó amerikai megszálló hatóságok gazdaságpolitikája. A háború folyamán és a háború befejezése után létrejött szövetséges megegyezések mind azt a célt szolgálták, hogy lehetővé tegyék a német gazdasági élet békés fejlődését. Nyugat-Németországban viszont tudatosan és rendszeresen lábbal tiporták ezeket a megegyezéseket. Mikor az amerikai katonai kormányzat mellett működő és a kartellek feloszlatására alakult hivatal vezetője, James Martin, 1947 júliusában lemondott állásáról, megérkezésekor, New Yorkban többek között kijelentette:

„Azért mondtam le hivatalomról, hogy tiltakozzam a nagy amerikai társaságok, elsősorban a General Electric Company, a General Motors és a Standard Oil Company németországi üzelmei ellen. Az amerikai népet monopolcsoportok vezetik, amelyeknek saját nézeteik vannak arról, hogyan kell Németországot kezelni. Az én fáradozásaimat keresztülhúzták az érdekelt amerikai csoportok, amelyek Európa szívében egy monopóliumok által ellenőrzött Németországot akarnak létesíteni."

Nem Mr. Martin volt az első hivatalnok a katonai kormányzatban, aki lemondott állásáról, mert belátta: lehetetlen, hogy az amerikai monopolisták ellenállásával szemben keresztulvigye azokat a gazdasági intézkedéseket, melyek a német gazdasági élet békés fejlődését biztosították volna. De nem is ő volt az utolsó. Előtte már Bernstein ezredes és Russell A. Nixon ugyanilyen okokból váltak meg állásuktól. 1948 májusában az amerikai kormányzat mellett a kartellek feloszlatására alakult osztály törzskarában 19 hivatalnok tiltakozott az amerikai megszállási politika ellen.

Az a szándék, hogy a német monopolistákat az amerikai imperializmus legfőbb szövetségeseivé tegyék, félreérthetetlenül kitűnik már annak az úgynevezett Harriman-bizottságnak jelentéséből is, melyet a „külföldi támogatás" kérdésének vizsgálatára, a Marshall-terv előkészítésére létesítettek. Ebben az 1947 november 8-i jelentésben ezt olvashattuk:

„Az európai gazdasági együttműködés bizottságában képviselt államok által kért gazdasági támogatásnak egyik része sem olyan alapvetően szükséges, mint az, amelynek a német ipar, mezőgazdaság és közlekedésügy szanálását kell szolgálnia."

Az amerikai imperializmusnak a német monopolisták javát szolgáló különleges támogatása világosan kitűnik abból, hogy Nyugat-Németország gazdasági fejlődése a Marshall-terv kezdete óta sokkal gyorsabban halad, mint a többi nyugat-európai országé.

Az amerikai imperializmusnak ez a különleges gondoskodása a német monopolistákról több okra vezethető vissza, amelyeket külön kell megvizsgálnunk.

1. A NYUGATNÉMET FEGYVERKEZÉSI POTENCIÁL

A német imperializmust elsősorban a nyugatnémet hadipotenciál ereje és a háborús tapasztalatokkal rendelkező tisztek nagy száma miatt állítják vissza és ezért kezelik az amerikai imperializmus legfőbb szövetségeseként.

A teheráni értekezlet nyilatkozatában, amelyet 1943 december 1-én Sztálin generalisszimusz, Roosevelt elnök és Churchill miniszterelnök írt alá, ez állott:

„A világ egyetlen hatalma sem akadályozhat meg bennünket abban, hogy a német hadsereget a szárazföldön, tengeralattjáróikat a tengeren és hadigyáraikat a levegőből szétzúzzuk."

A német hadipotenciál megsemmisítése tehát a szövetségesek kinyilvánított háborús célja volt. De miben állott az angol-amerikai hadviselés a gyakorlatban? Másutt már volt szó arról, hogyan halogatták az európai második front meg-

nyitását. És hogyan festett a hadigyárak lerombolása a levegőből?

Az angol-amerikai légitámadások csak kivételes esetekben irányultak ipari célok ellen, legfontosabb célpontjaik a német polgári lakosság által lakott területek voltak. A légitámadások nem csökkentették komolyabban sem a német széntermelést, sem a vas- és acéltermelést. Noha az angol-amerikai bombázók közvetlenül elérhették a Ruhr-vidék szénbányáit és acélműveit, amelyek kitűnő célpontokul szolgáltak, hivatalos amerikai megállapítások szerint a széntermelésnek csak mintegy 2, a vas- és acéltermelésnek körülbelül 5 százalékát bénították meg a légitámadások. Ezzel szemben a ruhrvidéki munkások lakóhelyeit könyörtelen légitámadásokkal a földdel tették egyenlővé.

A németországi amerikai légibombázások hatásáról szóló egyik titkos vizsgálat jelentésében ez olvasható:

„A szövetségesek nem kísérelték meg, hogy a német gazdaságot mint egészet, *vagy akár csak a hadigazdaságot mint egészet* megsemmisítsék."

Ezt a vizsgálatot az Egyesült Államok stratégiai bombázását vizsgáló bizottság eszközölte és adatai szerint a német haditermelés, a hatalmas bombázások ellenére, az 1944-es év átlagában az 1942. évi termelés mintegy 280 százalékára emelkedett. Még 1945 márciusában is, mikor pedig a német terület nagy része már megszállás alatt állott, a haditermelés 45 százalékkal magasabb volt, mint az 1942. évi átlag. A harckocsigyártás 1944 negyedik negyedében érte el tetőfokát. Még 1945 első negyedében is három és félszer akkora volt, mint 1942 első negyedében. A német repülőgépgyártás 1942-ben több mint 15 000-re emelkedett, 1943-ban túlhaladta a 25 000-et és 1944-ben csaknem 40 000 darabot ért el! Mindezek a számok, melyek az Egyesült Államok stratégiai bombázását vizsgáló bizottság titkos jelentéséből származnak, azt bizonyítják, hogy a nyugati hatalmak hadviselése semmiképpen sem szolgálta a fasiszta hadiipar megsemmisítését.

1945 december 12-én Bernstein ezredes az Egyesült Államok szenátusában, a katonai bizottság albizottsága előtt a következőket jelentette ki a német hadiipar felszámolásával kapcsolatban:

„Azt hiszem, e bizottság előtt tett előbbi vallomások során, vizsgálatok alapján megerősítették vagy megállapították, hogy a német ipar 75 százaléka érintetlen vagy könnyen helyreállítható. Saját vizsgálataim és tanulmányaim azt mutatják, hogy ez a szám a valóságban csak a minimumot jelzi. Az IG Farben esetében például megállapítottuk, hogy valószínűleg 87 százalék újra üzembehelyezhető volna. Ha pedig a németeknek 3—6 hónapjuk marad a helyreállítási munkákra, még ennél is nagyobb százalék azonnal üzembehelyezhető lenne"[1].

Az IG Farben-tröszt óriási, messziről látható igazgatósági épületét Majna-Frankfurtban a légitámadások egyáltalában nem, az IG Farben hatalmas gyártelepeit pedig csak kis mértékben rongálták meg (az amerikai övezetben levő 55 üzem közül csak kettőnek esett baja). Ezzel szemben az amerikai pilóták fáradság nélkül megtalálták és a földdel egyenlővé tették a szép frankfurti óvárost, Goethe szülőházát és sok más értéket. Az IG Farben termelési irodájának 1945 február 27-én tartott titkos ülésén közölték, hogy az energiatermelés területén az egész termelésnek csak mintegy 16,5 százaléka esett ki átmenetileg bombák által okozott károk következtében.

A rajnavidéki és vesztfáliai kohók száma 1936-ban összesen 82 volt, ezzel szemben 1947-ben a brit övezetben már 118, a Thomas- és Bessemer-körték megfelelő számai 54 és 67, a Siemens-Martin-kemencéké 184 és 213. Ezek az adatok és tények világosan megmutatják, hogy az amerikai imperialisták hadviselésének tudatos célja a német hadipotenciál kímélése volt. Eredménye pedig — Németország nyugati részében — az lett, hogy a hadiüzemek lényegében megmaradtak és a háború végén még mindig nagyobb teljesítőképességgel rendelkeztek, mint a háború kitörésekor. Németország keleti részén ellenben, ahol a fasiszták a legádázabb dühvel folytatták a háborút, csupán az elkeseredett szárazföldi harcok következtében többszáz üzem porrá és hamuvá vált.

A Hitler-ellenes koalíció egyik egyezményes hadicélja a német hadigyárak szétrombolása volt, békecélja is a hadiipar

[1] A katonai bizottság albizottsága által a német háborús erőforrások kiküszöbölésének ügyében levezetett vizsgálat jegyzőkönyve. Az Egyesült Államok szenátusa. Washington 1946. 74 241. 1113. old. (angolul).

felszámolása és Németország békés gazdasági fejlődésének biztosítása maradt. A potsdami értekezlet határozatai tehát félreérthetetlenül leszögezték:

„A német hadipotenciál megsemmisítésére el kell tiltani és meg kell szüntetni a fegyverek, katonai felszerelések és háborús eszközök gyártását, továbbá minden típusú repülőgép és tengerjáró hajó gyártását."

E határozatoknak megfelelően tervet dolgoztak ki egész Németország hadiiparának felszámolására. A nyugati övezetekben azonban az amerikai imperializmus politikája gondoskodott arról, hogy a potsdami határozatokat figyelmen kívül hagyják és a hadiüzemek épségben maradjanak. Ezzel szemben az üzemek leszerelésének lehetőségét felhasználták arra, hogy megkárosítsák a békés célokat szolgáló iparágakat és kiüssék a nyeregből a kellemetlen német versenytársat. Így például — az amerikai hatóságok jóindulatú helyeslésével — a francia megszálló hatalom a schwarzwaldi óraipar kapacitásának több mint felét leszerelte.

Az amerikai megszálló hatalomnak ezt a politikáját már 1946 februárjában és márciusában leleplezte a szenátus egyik bizottsága előtt Russell A. Nixon. Többek között a gendorfi Anorgana IG-Werke példájára hivatkozott. Ez a gyár a háború alatt kizárólag mérgesgázokat állított elő. Az Egyesült Államok katonai kormányzata pénzügyi osztályának igazgatója, Mr. Dodge, ezért 1945 október 18-án elrendelte, hogy azonnal zárják be.

A gazdasági osztály igazgatója, Draper tábornok azonban, aki főfoglalkozásként a Dillon, Read and Co. wallstreeti bankház alelnöke, ragaszkodott ahhoz, hogy a gyártást folytassák, mert a gyártmányokra sürgős szükség van.

Mr. Nixon továbbá bebizonyította, hogy az IG Farben egyik üzemét sem irányozták elő jóvátételre vagy leszerelésre, noha azok kivétel nélkül hadiüzemek. A három, leszerelés céljából rendelkezésre bocsátott üzem valójában a birodalom tulajdona volt és az IG Farben csak igazgatta. Mikor ezeket az üzemeket leszerelték, berendezésüket a különböző IG-vállalatokhoz szállították, ahelyett hogy jóvátételre irányították volna.

Valósággal élcként hat, amit a ludwigshafeni Badeni

Anilin- és Szódagyár vezetőségének „A leszerelési kérdés fejlődése" című titkos emlékiratában olvashatunk. Eszerint 1947 végén mindössze 59 hadifontosságú gyárat szántak leszerelésre. „Az első tárgyalások eredményeképpen ezt a jegyzéket... 47 üzemrészlegre csökkentették." A további tárgyalások folyamán ismét 23 tételt töröltek a listáról, úgyhogy csak 24 üzemrészleg maradt. 1949 végéig sikerült még 11 tételt levenni a listáról, úgyhogy az eredetileg tervbevett 59 tétel közül csak 13 maradt meg. De ezt a 13 üzemrészleget sem szerelték le, csupán néhány készüléket és laboratóriumi, valamint tartalékberendezést, amelyek egészen könnyen pótolhatók.

A potsdami határozatokkal ellentétben Nyugat-Németország fegyverkezési iparához úgyszólván hozzá sem nyúltak. Maga az elhalt brit külügyminiszter, Bevin is kénytelen volt az alsóház 1949 július 22-i ülésén mondott beszédében bevallani, hogy a gazdasági demilitarizálás politikája csődbe jutott.

„Moszkvában ígéretet tettem, amelyet nem volt módomban megtartani — és ezt az oroszok rossznéven veszik tőlem. Akkor azt mondtam, hogy 1948 júliusára az úgynevezett I. kategóriába tartozó valamennyi hadiüzem leszerelése befejeződik. Megtettem, ami módomban állott, hogy ezt az ígéretet teljesítsem, szövetségeseink azonban a legnagyobb akadályokat gördítették utamba."

Arra a kérdésre, hogy ki okozta ezeket a nehézségeket, Bevin ezt felelte:

„Az amerikaiak állandóan módosították álláspontjukat és egyre újabb javaslatokkal állottak elő."

A valóságban azonban a német fegyverkezési potenciált 1945 óta alig csökkentették, sőt folytonosan növelték. Miután az amerikai imperialisták bizonyosságot szereztek arról, hogy a nyugatnémet ipar szilárdan a német monopolisták kezében marad, mindent megtettek, hogy erősítsék őket. Csupán a külön pénzreform óta, 1948-tól 1950-ig 42,8 milliárd márkát fektettek újból a nyugatnémet iparba. Ez évi 17 milliárd márka átlagnak felel meg. Ezeket az összegeket túlnyomó részben a nyugatnémet monopolisták kezén lévő hadifontosságú iparágakba fektették a fegyverkezési potenciál bővítése céljából. Elsősorban a bányaipar és a vegyiipar háborús bűnös konszernjeiről van szó.

Az acéltermelés teljesítőképessége és egész sor hadifontosságú vegyianyag gyártása Nyugat-Németországban ma már nagyobb méretű, mint a második világháború előtt egész Németországban volt. Maga McCloy, az amerikai „főbiztos" is kénytelen az 1950 október 1-étől december 31-éig terjedő időre szóló jelentésében megállapítani:

„Nyugat-Németország még mindig Európa fő szállítója bizonyos, a fegyverkezés szempontjából fontos vegyianyagok terén"[2].

Ez a jelentés tanulságosan tárja elénk, hogy miért részesíti előnyben az amerikai imperializmus a nyugatnémet monopolistákat, a még ma is erős nyugatnémet hadipotenciál legfontosabb képviselőit. A jelentésnek „A védelmi probléma gazdasági oldalai" című részében az a megállapítás található, hogy az 1938. évi európai ipari termelés egyharmada Németországból származott. A jelentés ezenfelül leszögezi:

„A háború előtti német nehézipari kapacitás nagy része, az, amely a védelem szempontjából tekintetbe jön, a Szövetségi Köztársaság területén található. Ez az ipari kapacitás, amelyet a multban már Európa ellen mozgósítottak, ma óriási mértékben hozzájárulhat mind Németország, mind az atlanti hatalmak védelmének követelményeihez"[3].

A nyugatnémet ipar tehát nagy lehetőségeivel békés célokat szolgálhatna és jelentősen hozzájárulhatna a német nép életszínvonalának emeléséhez. De a monopolisták kezében és az amerikai imperializmus irányítása alatt — a „védekezés" átlátszó ürügyével, amelyet már Hitler is felhasznált hazug módon — háborús gépezet lesz belőle, mérhetetlen értékek megsemmisítésének és a legfőbb érték, az ember tömeges kiirtásának eszközévé válik.

Elsősorban ezért állítják helyre az amerikai imperialisták a német imperializmust és ezért szemelték ki ezt a német imperializmust legfőbb szövetségesüknek.

---

[2] A németországi amerikai főbiztos 5. számú negyedévi jelentése. 35. old. (angolul).

[3] Ugyanott, 34. old.

2. NYUGAT-NÉMETORSZÁG — EURÓPA LEGVESZEDELMESEBB AGRESSZIÓS FÉSZKE

Az amerikai imperialisták háborút készítenek elő. Tervezett agressziójuk a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen irányul. Ehhez a háborúhoz szövetségesekre van szükségük, akik készek arra, hogy bekapcsolódjanak az amerikai tervekbe, s ezeket a magukévá tegyék. E szövetségesek támadó kedv és vérszomjasság tekintetében semmiben sem maradhatnak az amerikai imperializmus mögött.

Ilyen szövetséges a német monopoltőke, amely mértéktelen támadó kedvével tűnik ki. Ezért választották az amerikai imperialisták legfőbb szövetségesükké.

A német monopolisták támadó kedvüket és mértéktelen terjeszkedési vágyukat már az első világháborúban bebizonyították abban a hírhedt emlékiratban, amelyet a Német Gyárosok Központi Szövetsége, a Gyáriparosok Szövetsége és más „gazdasági egyesületek" állítottak össze. Ebben az emlékiratban — aláírói között Stinnes is ott található — Belgium „csatolását" („Anschluss"-t) követelték, sőt, igényt tartottak „a Belgiummal határos parti területre — körülbelül a Somme-folyóig —, hogy így az Atlanti-óceánhoz vezető kijárathoz jussanak". E célból a csatorna francia kikötőinek, Briey ércterületének, Verdun és Belfort erődjeinek, a „Nord és Pas de Calais megyék szénterületének", valamint „az e területen lévő gazdasági hatalmi eszközöknek, a közép- és nagybirtokokkal együtt" német kézbe kellett volna jutniuk. Keleten megfelelő „mezőgazdasági területet" követeltek, nevezetesen Oroszország balti tartományait, a mai Litván, Észt és Lett Szovjet Szocialista Köztársaságokat, továbbá az „ezektől délre elterülő területeket".

Mindenki tudja, hogyan végződött a német imperializmusnak ez az első nagy kalandja. Az első világháborúban elszenvedett vereség a német imperializmus támadó kedvét semmiképpen sem hűtötte le. Hódító programja a második világháborúban, ha lehet, még mértéktelenebb volt. A Pireneusoktól a Kaukázusig terjedt, az Atlanti-óceántól a Földközitengerig és még tovább. A második világháború tudvalevőleg még siralmasabb vereséget jelentett a német imperializmus számára.

A második világháború kimenetele súlyos csapást mért a német monopolistákra. Németország területének körülbelül egyharmadán megszűnt uralmuk, a német lakosság 30 százaléka megszabadult kizsákmányolásuktól és az ország iparának megfelelő részét kiragadták hatalmukból. Néhány háborús bűnös trösztöt Németország keleti harmadában különösen súlyosan érintett a potsdami határozatok végrehajtása, így a Flick-konszernt, az IG Farbent, a Deutsche Continentale Gas-Gesellschaftot, a Deutsche Solvay-Werke AG-t és több másokat.

A német monopoltőke Nyugat-Németországban összpontosult és megkísérelte, hogy ott újjáteremtse Németország más helyein örökre elvesztett pozícióit. Elsősorban arra törekszik, hogy Nyugat-Németországot az amerikai imperialistákkal karöltve egy új véres hódító háború ugródeszkájává tegye. Nyugat-Németországban megtartották a gazdaság egyoldalúan fegyverkezésre irányuló szerkezetét — amelyet a fasiszta rendszer hozott létre —, sőt részben meg is erősítették azt. A vegyiipar 47 százalékkal lépte túl az 1936. évi termelést, a gépgyártás 54 százalékkal, a járműgyártás 95 százalékkal, az elektromos ipar pedig nem kevesebb mint 220 százalékkal. Az élelmezési ipar ezzel szemben a lakosság növekedése ellenére csak éppen most érte el a háború előtti fokot, a cipőipar 10, a bőrgyártás pedig majdnem 30 százalékkal marad az 1936. évi színvonal alatt. A nyugatnémet ipar fejlődése, amely egyoldalúan a fogyasztási iparágak korlátozására és a fegyverkezés számára elsősorban tekintetbe vehető iparágak kiterjesztésére irányul, világosan mutatja a monopolisták szándékát: az ipart lehetőleg gyorsan a háború szolgálatába akarják állítani.

A német monopolisták agresszív céljai a második világháború óta mitsem változtak. Álmuk még mindig egész Európa bánya-, kohó- és vegyiiparának „egyesítése", ez jelentené ugyanis a Szovjetunió és a népi demokráciák elleni támadás és a világuralomért indítandó végső küzdelem előfeltételét.

A legfontosabb lépés ezen az úton az úgynevezett Schuman-terv, a nyugateurópai „montán-unió" (bánya- és kohóipari egyesülés). A német monopolisták már néhány héttel a „terv" közzététele után elárulták, mit jelent számukra a Schuman-terv a valóságban: azt remélik, hogy általa megvalósul-

nak a fasizmus régi annexiós tervei. Az északrajna-vesztfáliai Kereskedelmi és Iparkamarák Szövetségének elnöki konferenciáján kijelentették:

„Európa politikai egyesítése elintézetlen pontként szerepel évtizedek óta a konferenciák napirendjén, valamint a kisemberek vágyaiban. Jól emlékszünk még I. Napoleon álmaira, Friedrich Naumann Közép-Európájára ... Hitler európai életterére ... Most a Schuman-tervvel megkísérlik, hogy az egységes szén- és acéltermelő bázis által, gazdaságilag korlátozott téren, valamivel előbbrevigyék Nyugat-Európa politikai egyesítését"[4].

Cinikus nyiltsággal kimondják tehát, hogy a Schuman-terv célja a német imperializmus már kétszer füstbement agresszív terveinek új módszerekkel való megvalósítása, vagyis az egész nyugateurópai bánya- és kohóipar egyesítése amerikai segítséggel, a Ruhr-vidék hadigyárosainak parancsnoksága alatt, ezúttal Adenauer „európai életterében".

A német hadiipari mágnások háborús bűnös konszernjeinek, a Kruppoknak, a Thysseneknek, a Mannesmannoknak és Hoeschöknek, a Klöcknereknek és Hanieleknek akarják amerikai megbízásból kiszolgáltatni a nyugateurópai országok nehéziparát és így gazdasági életét is. A Schuman-tervről szóló, gazdagon illusztrált reklámfüzetben, amelyet a szemérmetes bonni „kormány" névtelenül jelentetett meg, eléggé világosan megmondják:

„A Schuman-terv ratifikálásával megtörténik a döntés a nyugateurópai gazdaság legfontosabb területén a következő 50 évre. Erről a folyamatról minden németnek pontosan tájékozódnia kell, mert a ruhrvidéki termelés, Németország iparának szíve, az új gazdasági közösség magva lesz."

Nyugat-Németország mostani csekély termelésével is első helyen áll a nyugateurópai országok között mind az acélgyártás, mind a széntermelés terén. Az 1951. év első negyedének havi átlagában a Schuman-tervben résztvevő országok kőszéntermelésének 52 százalékát, acéltermelésének pedig mintegy 35 százalékát állította elő. A meglevő teljesítőképes-

[4] Industriekurier. Düsseldorf. 1950 június 15. 90. szám.

ség teljes kihasználása esetén ez a részesedés alighanem 60, illetve 57 százalékra emelkedik. A német monopolisták uralma — az amerikai imperializmus által engedélyezett mozgási szabadságon belül — anyagi szempontból tehát biztosított.

A döntő szerepet természetesen az amerikai imperializmus játssza, amely a Schuman-terv segítségével német szövetségesét európai csendőrjévé és helytartójává akarja tenni. Még a nyugatnémet *Der Volkswirt* is kifecsegte a Schuman-terv közzététele után néhány nappal,

„... hogy a francia javaslat alapgondolata megtalálható már az európai acéliparra vonatkozó amerikai emlékiratban"[5].

Míg a bonni kormány a Schuman-tervet már idézett kiadványában szemforgatóan a „békéhez vezető útnak" nevezi, beavatottak nem kételkednek abban, hogy amerikai szerzői az általuk tervezett háborúhoz vezető utat látják benne. Az egyik vezető nyugatnémet lap ezt írta erről:

„A Schuman-terv kedvező fogadtatása Amerikában az Egyesült Államok gazdasági külpolitikájának egy újabb szakaszát jelenti. Hogy jelszavakban fogalmazzuk meg a dolgot, ma már nem a «vaj» a legfontosabb cél Európa belső megerősítése szempontjából ... hanem az «ágyú»"[6].

A Schuman-terv végrehajtásával amerikai kívánságra egész Nyugat-Európa nehéziparának egyetlen nagy fegyverkezési trösztté kell válnia, európai fegyverraktárrá az amerikai imperializmus háborújában a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen. A Schuman-terv gazdasági téren is maradék nélkül végre akarja hajtani Nyugat-Németország bekapcsolását az agresszív Atlanti Szerződés rendszerébe.

A bonni kiadvány ezt mondja a Schuman-tervről:

„A Schuman-terv több munkahelyet és ezzel szociális biztonságot teremt."

Ez az állítás otromba csalás. Hiszen a Schuman-terv egyik célja éppen az, hogy az olyan bánya- és kohóipari üzemeket, amelyek a monopolistáknak nem hoznak már eléggé nagy pro-

[5] Der Volkswirt. 1950 május 12.
[6] Deutsche Zeitung und Wirtschaftszeitung. 1951 május 23.

fitot, üzemen kívül helyezzék. Persze a nyugatnémet bánya- és kohóipar urai azon igyekeznek, hogy ennek a politikának terhét Európa többi népére hárítsák át. Egy kétségtelenül bennfentes ember, a Német Szénbányaipari Vezetőség vezérigazgatója, dr. Kost bányatanácsos, a Bányafőtisztviselők Szövetségének egyik ülésén, a *Rheinische Zeitung* 1950 június 12-i jelentése szerint, ezt mondta:

„... a nyugateurópai ipari termelés olcsóbbá válásával a túl nagy költséggel dolgozó bányatelepeken be kell szüntetni a termelést. Ahhoz azonban nem fér kétség, hogy a ruhrvidéki bányászat olcsóbban termel, mint Belgium és Dél-Franciaország bányatelepei."

A Schuman-terv a belga és francia bánya- és kohómunkásoktól nemcsak munkahelyüket akarja elvenni, hanem német szaktársaikhoz hasonlóan, attól a joguktól is meg akarja őket fosztani, hogy maguk válasszák ki munkahelyüket. Ennek ellenében megadja nekik a „szabad költözködés jogát", másszóval felhatalmazza a nehézipari trösztöket, hogy a munkásokat, mint a rabszolgákat, mint a fasizmus kényszermunkásait, vagy mint az első világháborúban elhurcolt belga munkásokat, a mindenkori „szükséglethez" mérten egyik országból a másikba dobják. Az a törekvés, hogy a nyugateurópai bánya- és kohómunkásokat a fegyverkezési trösztök modern jobbágyaiként kezeljék, arra szolgál, hogy megsemmisítsék szakszervezeti és politikai szervezeteiket. A német és amerikai monopolisták korlátlan uralmát egész Nyugat-Európa bánya- és kohóipara felett betetőzné az amerikai sztrájkellenes törvényhozás bevezetése, valamennyi haladó törekvés és főként minden aktív békeharcos üldözése.

Az, hogy Nyugat-Németország legfontosabb iparágait kiszakítják a német nép fennhatósága alól és alárendelik egy kozmopolita, „lehetőleg monopoltermészetű kényszerkartellnek"[7], kimeríti az Adenauer-kormány hazaárulásának tényét és a nyugatnémet munkások életfeltételei szempontjából is a legsúlyosabb következményeket vonja maga után. A munkáspártoknak és a szakszervezeteknek a jövőben a legcsekélyebb befolyásuk sem lenne a szén- és acélipar bér- és munkafelté-

[7] Deutsche Zeitung und Wirtschaftszeitung. 1951 március 17.

teleire. Mindezt az úgynevezett „főhatóság" irányítaná, amely a nemzetközi ágyúkirályok vezető képviselőiből áll, a német fegyverkezési monopóliumok hírhedt uszítóival az élen. Az egész felett azonban ott trónol az amerikai imperializmus és pénzügyi monopóliumával fenntartja magának a végső döntés jogát minden kérdésben. Ezt burkolt formában maga Adenauer is elismerte a Schuman-tervről tartott sajtóértekezleten, mikor, a müncheni *Neue Zeitung* 1951 április 21—22-i jelentése szerint, így nyilatkozott:

„A szerződésben résztvevő országok összefogása után a helyreállításhoz és újjáépítéshez feltétlenül szükséges amerikai hitelt sokkal könnyebben lehet megkapni, mint abban az esetben, ha ez az összefogás nem következett volna be."

A „montán-unió" megteremtése az amerikai imperializmus legfontosabb eszköze ahhoz, hogy az agresszív német imperializmus újjáélesztésével és megszilárdításával megerősítse közvetett uralmát a nyugateurópai földrészen. A „montán-unió" megalakítása a legfontosabb lépés egy harmadik világháború előkészítése útján.

3. VISSZAÉLNEK AZ ÁTTELEPÜLTEK NYOMORÁVAL

A Szovjetunió és az európai népi demokráciák elleni támadásnak első feltétele a Német Demokratikus Köztársaság megtámadása. Németeknek németek ellen viselt testvérháborúja lenne az előjáték a német monopolisták rabló céljainak megvalósításához. Ugyanekkor a Német Demokratikus Köztársaság elleni támadás „egycsapásra" visszaszerezné számukra a második világháború következtében elvesztett pozícióikat.

Bűnös céljaik megvalósítása érdekében a német monopolisták tömegbázist igyekeznek teremteni maguknak. Erre elsősorban az áttelepülteket akarják felhasználni.

A bonni statisztikai hivatal szerint mintegy 7,8 millió áttelepült él Nyugat-Németországban. A bonni hatóságok azonban tudatosan akadályozzák az áttelepültek bekapcsolását a

normális életbe. Nem áttelepülteknek, hanem „hazájukból elűzötteknek" nevezik őket, amivel az áttelepültekben, de ezen túlmenően az egész lakosságban támadójellegű revanshangulatot szítanak, mely elsősorban a népi demokratikus Lengyelország és a Csehszlovák Köztársaság ellen irányul. Ha hasonló földreformot hajtottak volna végre, mint amilyet Németország akkori szovjet megszállási övezetében végrehajtottak, akkor csupán a három nyugati övezetben több mint 190 000 új gazdaságot teremthettek volna és ilymódon ugyanannyi áttelepült család új hazát nyert volna. A földreform megakadályozása azonban nem az egyetlen intézkedés, amely az áttelepültek ellen irányul és lehetetlenné teszi azt, hogy beleilleszkedjenek a nép életébe. Módszeresen megnehezítik az áttelepültek számára a különféle foglalkozási ágakban való elhelyezkedést, illetve csak olyan szakmákban teszik ezt lehetővé, amelyek a nehéz munka miatt népszerűtlenek vagy különösen rossz keresettel járnak.

Nyugat-Németország lakosságának 16,4 százaléka áttelepült — ugyancsak hivatalos számok szerint, amelyekre még visszatérünk. A munkanélküliek teljes számához viszonyított hányaduk ellenben 1951 márciusában majdnem pontosan kétszer ennyi volt: 33,4 százalék. Míg tehát az egész nyugatnémet lakosság soraiban csak minden hatodik ember áttelepült, a nyugatnémet munkanélküli-nyilvántartókban minden harmadik munkanélküli az. Láthatjuk tehát, hogy a munkanélküliséget elsősorban az áttelepültekre hárítják át.

A munkanélküli textilmunkások között az áttelepültek hányada 1951 március 31-én kereken 40 százalék volt, a munkanélküli földművesek, állattenyésztők és kertészek között 53,2 százalék, sőt az üvegesek között 55 százalék.

Ami mármost a foglalkoztatott áttelepülteket illeti, az amerikai intervenciós csapatok németnyelvű újságja, a *Die Neue Zeitung*, 1950 március 30-án megállapította, hogy alkalmaztatásuk a „népszerűtlen foglalkozási ágakban" 50 százalékos. A kieli Világgazdasági Intézet egy tanulmányában pedig ez olvasható:

„A segédmunkások és a kevésbbé kedvelt szakmákban dolgozó munkások aránytalanul nagy százaléka bevándoroltakból tevődik össze ... A menekültek többségét

ma még nem lehet képességeiknek megfelelően beállítani és keresethez juttatni"[8].

Az Evangélikus Segélyakció az áttelepültek életkörülményeiről a következő adatokat állapította meg:

„Az elűzöttek 50 százalékkal sűrűbben laknak, mint az itteni honosok, a statisztikában szereplő elűzöttek 22 százalékának nincsen ágya"[9].

A német monopolisták és bonni kormányuk nem akarnak segíteni a nyugatnémetországi áttelepültek nyomorán, sőt minden lehetőt elkövetnek, hogy ezt a nyomort állandósítsák. A bonni statisztika adatai szerint 7,8 millió az áttelepültek száma. Ez 600 000-rel több, mint azok száma, akik ténylegesen a korábbi keleti területeken laktak. Nyugat-Németország jelenlegi lakói közül csak 7,2 millió lakott a mostani, nemzetközi határozatok által megvont német határokon kívül. A nyugatnémet statisztika azonban „hazájából elűzöttnek tekinti a törvényes születésű gyermeket, ha apja hazájából elűzött, a törvénytelen születésű gyermeket pedig, ha anyja hazájából elűzött"[10]. Ez más szóval azt jelenti, hogy az áttelepülteknek Nyugat-Németországban sohasem szabad eltűnniök, mert a német monopolisták a kitaszítottak és páriák örökletes kasztját akarják belőlük kialakítani.

Hogy milyen célból történik ez, azt nyiltan megmondja a Hontalanok és Jogtalanok Szövetsége[11], az a szervezet, amelyet a monopolisták teremtettek meg, hogy kényükre-kedvükre kihasználhassák az áttelepültek általuk előidézett és általuk fenntartott nyomorát. Az említett szövetség nyilatkozatában szószerint ez áll:

„A Hontalanok és Jogtalanok Szövetségének külpolitikai célja az, hogy visszaszerezze a tőlünk jogellenesen elvett keleti területeket. Nem hisszük azonban, hogy elég, ha követeljük ezeknek a területeknek visszaadását. Kötelességünknek tartjuk, hogy felkészüljünk a visszatelepü-

---

[8] *Dr. F. Edding, dr. F. E. Hornschu és Hilde Wander okl. közgazdász.* Das deutsche Flüchtlingsproblem. (A német menekültek problémája.) Kiel. 1949 február.

[9] Die Stimme der Vertriebenen. (Az elűzöttek hangja.) Hamburg. 1950 szeptember 17.

[10] Wirtschaft und Statistik. 1950 junius. 3. füzet. 78. old.

[11] Bund der Heimatlosen und Entrechteten (BHE).

lésre ezekre a területekre. Emberi roncsokkal, akik szükséglakásaikban tétlenül tanyáznak, ez nem lesz lehetséges... Azt hisszük, minden németnek — aki komolyan gondol a keleti területek visszaszerzésére — kötelessége, hogy megteremtse e területek visszaszerzésének előfeltételeit. Az embereknek, akiknek ezt a feladatot végre kell hajtaniok, alkalmat kell adni, hogy készen álljanak erre"[13].

Az áttelepülteket tehát a mesterségesen fenntartott és fokozott nyomor segítségével és „saját" szervezetük, a BHE által a Szovjetunió és a népi demokráciák elleni támadás rohamcsapatává, az új német imperializmus legkészségesebb ágyútöltelékévé akarják tenni.

Az áttelepültek létezése ilymódon fontos ürügyet szolgáltat a német imperializmus terjeszkedési szándékai számára. Ha nem volnának áttelepültek, valósággal ki kellene őket találni. Létezésük a német imperializmust az amerikai imperializmus számára különösen becses és értékes szövetségessé teszi.

4. NYUGAT-NÉMETORSZÁG SZEREPE AZ EURÓPAI NÉPEKKEL SZEMBEN

Az amerikai imperializmus fokozottan agresszív politikája az imperialista tábor valamennyi ellentétének kiéleződésére vezetett. Az angol és francia imperializmus mind nagyobb vonakodással követi az amerikai imperializmust kalandos politikája útján. Megmutatkozik ez a Kínai Népköztársasággal szemben tanúsított, egymástól különböző magatartásukban és abban, hogy az angol és a francia burzsoázia nem lelkesedik túlságosan az amerikaiak koreai intervenciójáért. Az angol-amerikai ellentét az olajért folyó harcban, különösen a Közép-Keleten, az utóbbi években nem enyhült, sőt jelentős mértékben kiéleződött. Ugyanez vonatkozik a francia-amerikai ellentétre is, amely megnyilvánul az északafrikai uralomért folyó vitában és egy sor európai kérdésben.

De az amerikai imperializmusnak a legnagyobb gondot a

[13] A szociális kiegyenlítődés programja. A BHE céljai: a terhek egyenlőbb elosztása és Kelet-Németország visszaszerzése. Lásd Die Welt. 1950 július 12. 160. szám.

nyugateurópai népek magatartása okozza, amelyek növekvő nyomást gyakorolnak kormányaikra. Ezekben az országokban a munkásosztály szilárd és következetes vezetésével erősödik a békemozgalom és állandóan újabb tömegeket von táborába. Az amerikai imperialistáknak a francia és olasz munkásosztály gyöngítésére irányuló kísérletei csak azt az eredményt vonták maguk után, hogy mindkét országban a kommunista párt került ki legerősebb pártként a választásokból.

A kiéleződő imperialista ellentétek, különösen azonban az a tény, hogy a néptömegek egyre világosabban felismerik: a békét minden rendelkezésre álló eszközzel meg kell védeni — mindez a legtöbb nyugateurópai országot igen bizonytalan támaszponttá teszi az amerikai imperializmus számára. Nyugat-Németország ezzel szemben szilárdabb és biztosabb alapnak látszik.

Az amerikai imperializmus itt olyan monopoltőkét talál, amely támadó és hódító vágyban nem marad az amerikai mögött, és amely az amerikaiak terjeszkedési céljait nem érzi kényszernek, mert céljaik ténylegesen ugyanazok. A német monopolburzsoáziának gazdag tapasztalatai vannak más népek elnyomása, főként a munkásosztály erőszakos leigázása és a munkásmozgalom kegyetlen eltiprása terén. A nyugatnémetországi munkásosztály még nem lépett olyan eltökéltséggel a háborús veszély elleni akcióegység útjára, mint a többi nyugateurópai ország munkássága, a Schumacher-klikk s a jobboldali német szakszervezeti vezetőség politikája következtében pedig, soraiban mélyebb szakadás mutatkozik, mint bárhol egyebütt.

Az amerikai imperializmus tehát úgy véli, hogy Nyugat-Németországban találja meg legkedvezőbb európai bázisát, és úgy gondolja, hogy a német monopolistákat használhatja fel legjobban az angol és francia imperializmus elleni nyomás céljaira és mindenekelőtt az európai népek elleni csendőri szolgálatra.

Az amerikaiak kiszorították az angol és francia imperializmus képviselőit azokból a pozíciókból, amelyekben döntő befolyásuk volt a német iparra. Jellemző példa erre a Combined Steel Control Group esete. A megszálló hatalmaknak ebben a szervében, amely eddig a nyugatnémet acéltermelést

ellenőrizte, az amerikai képviselők a 12 hely közül ötöt biztosítottak maguknak, míg az angolok csak négyet kaptak. Az acélipar mintegy 90 százaléka viszont a brit övezetben összpontosul, míg az amerikai övezetben a nyugatnémet acélipar termelési kapacitásának mindössze 5 százaléka található.

Már a Marshall-terv elején előnyben részesítették a nyugatnémet gazdaságot az angollal és franciával szemben. Ez az eljárás határozottan nyomást jelentett erre a két országra. A fejlődés még Nyugat-Németország alapanyagiparaiban, a szén- és acéliparban is, akárcsak a kivitelben, sokkal gyorsabban ment végbe, mint Angliában és Franciaországban, nem szólva a többi iparágakról, amelyek még sokkal gyorsabb ütemben fejlődtek.

A gazdaság egyenlőtlen fejlődésű üteme a különböző imperialista országokban lehetővé tette, hogy a német monopolisták úgyszólván visszahódítsák háború előtti pozícióikat, vagy éppenséggel túlhaladják, noha 1948-ban még az utolsó helyen állottak a statisztikában. Ilymódon a német gazdaság ma már ugyanakkora nyomást fejt ki Anglia és Franciaország gazdaságára, mint amilyent a tervezett német hadseregnek kell majd kifejtenie katonai és politikai téren.

III.

NYUGAT-NÉMETORSZÁG GAZDASÁGI POTENCIÁLJA ÉS HADIGAZDASÁGA

1. A német és az amerikai monopoltőke összefonódása 76

Nyugat-Németország eladósodik a GARIOA és a Marshall-terv következtében 76 — Bonn összes adóssága 77 — Amerikai részesedések Nyugat-Németországban 78

2. A német imperializmus feltámad 81

Megakadályozzák a háborús bűnösök büntetését 82 — A német monopoltőkét megmentik 84 — A „hesseni eset" 86 — Az „észak-rajna-vesztfáliai eset" 87 — A nyugatnémet trösztök újjászervezése 87 — A bankok hatalma töretlen 89 — A finánc-oligarchia korlátlanul uralkodik 91 — Részvétel Afrika „feltárásában" 94

3. A legveszedelmesebb nyugatnémet háborús uszító trösztök 95

Krupp és Thyssen 97 — Klöckner, Mannesmann, Haniel és Hoesch 98 — A Stinnes-ház 100

4. Nyugatnémet gazdaság — az amerikai hadigazdaság része 102

A hadigazdaság fenntartása 103 — A fegyverkezési ipar növelése — a békeipar megfojtása 104 — Amerikai tőkével dolgozó iparágak az élen 105 — A „Wehrwirtschaft" feltámadása 107 — Felépítik a hadi kényszergazdálkodást 108 — Bonn „nyersanyagbiztosai" 109 — A külkereskedelem a felfegyverzés szolgálatában 110 — Fegyverbehozatal 112 — A felfegyverzés terheit a dolgozók viselik 114

1950 szeptember 19-én az Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország külügyminisztereinek már említett newyorki titkos értekezlete elhatározta, hogy Nyugat-Németországra vonatkozólag érvényteleníti a német ipar tiltott és korlátozott ágairól szóló szövetséges határozatokat. Az értekezletről kiadott hivatalos közlemény szószerint ezt mondja:

„A külügyminiszterek továbbá megegyeztek abban, hogy felülvizsgálják a tiltott és korlátozott iparágakra vonatkozó megegyezést a Szövetségi Köztársasággal kialakuló kapcsolatok szempontjából."

A tiltott és korlátozott iparágakról szóló, 1946 március 31-i megállapodás a potsdami határozatokon alapult és fő irányvonalai ezek voltak:

„A német hadipotenciál megsemmisítése és Németország iparának leszerelése.

A mezőgazdaság és a békeipar fejlesztése."

Ez a megállapodás ilymódon nem korlátozta a békeipart. A newyorki határozat ezzel szemben semilyen biztosító intézkedést nem tartalmaz a német hadiipar helyreállítása ellen. De nem is ez volt a célja, hiszen éppen Nyugat-Németország hadiiparát akarta teljes mértékben visszaállítani. A newyorki értekezlet ugyanekkor elhatározta, hogy újra felállítják a nyugatnémet hadsereget. Nyugat-Németország újrafelfegyverzése, amelyet titokban már régóta előkészítettek, ezzel nyiltan új szakaszába lépett.

Az amerikai imperialistákat nemcsak azért érdekli ennyire a nyugatnémet hadipotenciál helyreállítása, mert háborús terveik számára szükségük van a német imperializmusra mint szövetségesre, hanem azért is, mert szoros kapcsolatban állanak a német monopoltőkével és a német felfegyverzésen ugyanúgy szeretnének keresni, mint az amerikain.

1. A NÉMET ÉS AZ AMERIKAI MONOPOLTŐKE ÖSSZEFONÓDÁSA

A német és az amerikai monopolkapitalizmus kapcsolatai nem újkeletűek. A mult század végéig nyúlnak vissza, mikor például a Deutsche Edison-Gesellschaft (Német Edison Társaság), a későbbi AEG[1], megszerezte az amerikai Edison-szabadalmakat és megvetette a General Electric Company-val való későbbi szoros összeköttetése alapját. A mesébeillően nagy, — 1 177 millió dolláros — részvénytőkével rendelkező General Electric, amely Morgan birodalmához tartozik, az első világháború után rögtön új formában felvétette képviselőivel a régi kapcsolatokat. Az úgynevezett „Young-tervet" a General Electric elnökéről, Owen D. Youngról nevezték el, aki már a Dawes-terv létrejöttében vezető szerepet játszott és az amerikai finánctőke első jóvátételi ügynöke volt a weimari Németországban.

Nyugat-Németország eladósodik a GARIOA és a Marshall-terv következtében

Az amerikai imperializmus a második világháború után is nagy összegeket fektetett be Nyugat-Németországba, annak érdekében, hogy az első világháború után létrejött kapcsolatokat jelentős mértékben továbbfejlessze és megszilárdítsa, hogy Nyugat-Németországot beleillessze az amerikai tervekbe.

Ez összegek nagy részét egyenesen az amerikai katonai költségvetésből merítették: ezek a GARIOA-hitelek (Government Appropriations for Relief in Occupied Areas — a megszállt területek részére az amerikai kormány által engedélyezett segély). Az elnevezéssel azt a benyomást akarják kelteni, hogy hatalmas, minden ellenszolgáltatás nélküli támogatásról van szó. Valójában azonban a GARIOA-hiteleket az utolsó fillérig vissza kell fizetni.

A Németországba befektetett amerikai tőke másik része az úgynevezett Marshall-tervből származik, neve ERP (European Recovery Program — Európai Újjáépítési Program), amely elnevezéssel ugyancsak nagyvonalú amerikai segély benyomá-

[1] Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft (villamossági troszt).

sát akarják kelteni. A nyugatnémetországi Marshall-tervről megjelent számtalan amerikai propagandakiadvány közül egyikben sem olvasható egyetlen szó sem arról, hogy itt nem nagyvonalú amerikai „ajándékról" van szó, hanem olyan hitelekről, amelyeket maradéktalanul vissza kell fizetni. Különösen ravasz fogás ezekben a hitelekben, hogy az amerikai hitelező nem világosítja fel nyugatnémet adósát a visszafizetés időpontjáról, illetve feltételeiről.

Nyugat-Németország eladósodása az amerikai finánctőkével szemben a második világháború után a GARIOA és a Marshall-terv következtében óriási méretűvé vált. Már most több mint 15 milliárd márkára rúg. Ez az eladósodás hat év alatt nagyobb lett, mint egész Németországnak a hosszúlejáratú kölcsönökből származó adóssága 1931-ben, a nagy amerikai kölcsönök beáramlása után. 1931 júliusában Németország hosszúlejáratú hiteleinek összege 10,7 milliárd márkára emelkedett, akkoriban ezt a számot veszélyesen magasnak minősítették.

Ha hű képet akarunk nyerni az amerikai finánctőke nyugatnémetországi befolyásáról és arról, hogy milyen mértékben fonódott össze a német finánctőkével, akkor a második világháború előtt keletkezett adósságokat természetesen hozzá kell számítani az újabbkeletű eladósodáshoz, mert hiszen ezeket a régi tartozásokat az Adenauer-kormány teljes egészükben elismerte.

Bonn összes adóssága

Németország külföldi adóssága 1940-ben — az akkori 2,5 márkás dollár-árfolyamot véve alapul — mintegy 9,4 milliárd márka volt, a mai árfolyam szerint tehát körülbelül 15,8 milliárd márka, ha nem számítjuk a közben felgyűlt kamatokat és kamatos kamatokat. A teljes összeg a legszerényebb becslés szerint sem lehetett sokkal kevesebb 20 milliárd márkánál. Ebből valószínűleg 12—15 milliárd esett az Egyesült Államokra. Ha ma mintegy 35 milliárd márka külföldi adósságot veszünk alapul, Bonn csupán az Egyesült Államok finánctőkéseinek 27—30 milliárd márkával tartozik. Ebből 10 milliárd márka a bankok, az ipar- és a közlekedési vállalatok adóssága,

a fennmaradó 17—20 milliárd márka pedig a bonni különállamra, a tartományokra és községekre esik.

A kölcsönöket, amelyekből Bonn régi adóssága adódik, az első világháború után, éspedig a német jóvátételi fizetésekről szóló Dawes-konferencia után juttatták Németországnak. Aligha volt akkor Németországban nagyobb vállalat, amely ne vett volna igénybe amerikai kölcsönt. Ezekkel a kölcsönökkel hajtották végre a német monopóliumok újjászervezését és az első világháborúban súlyos csapást szenvedett német imperializmus újjáélesztését. A német nehéziparnak és különösen a német acéltrösztnek, a Vereinigte Stahlwerke AG-nak (acélművek) szánt hiteleket csaknem kizárólag a wallstreeti Dillon, Read and Co. bankház adta, amely az 1924 októberétől 1928 decemberéig terjedő rövid idő alatt több mint 200 millió dollárt fektetett be német kölcsönökbe.

E bankháznak a nyugatnémetországi megszállási politikára gyakorolt befolyása a második világháború után abból adódik, hogy elnöke, James V. Forrestal — aki tudvalevőleg saját háborús hisztériájának esett áldozatul —, Truman hadügyminisztere volt. A Dillon, Read and Co. bankház alelnöke, ifj. William H. Draper „tábornok" — az Egyesült Államok nyugatnémetországi katonai kormányzata gazdasági osztályának volt igazgatója — utóbb helyettes hadügyminiszter lett. Most visszatért wallstreeti, alelnöki állásába. A Dillon, Read and Co. másik alelnöke, Paul Henry Nitze, a háború alatt fontos állást töltött be a külügyminisztériumban, ott 1946-ban átvette a nemzetközi kereskedelem-politikai osztály vezetését, irányító szerepet játszott a Marshall-terv kidolgozásában és még ez idő szerint is a külügyminisztériumban dolgozik.

Németország sokmilliárdos eladósodása következtében az amerikai finánctőke szoros kapcsolatot létesített a német monopolistákkal, sőt gondja volt arra is, hogy érdekeit megfelelő képviselettel a nyugatnémet államgépezet és a megszálló kormányzat kulcspozícióiban közvetlenül érvényre juttathassa.

Amerikai részesedések Nyugat-Németországban

A német és az amerikai finánctőke összefonódása azonban nem szorítkozik a hitelező és adós közötti viszony formájára. Van ennél sokkal szorosabb forma is, a partnerek, az

üzlettársak viszonyának formája. Igen sok német vállalatban közvetlen részesedésük van az amerikai monopolistáknak. E részesedések összege — amennyiben egyáltalában kimutatható — tetemesen felülmúlja az egymilliárd márkát. A berlini Német Gazdasági Intézet egy kiadványa szerint, amely először foglalkozik az amerikai részesedések számszerű vizsgálatával a német gazdaságban mintegy 1,4 milliárd márkára rúgnak. Ez nagyon óvatos becslés. Az amerikai tőke tényleges befolyása körülbelül ennek kétszerese lehet: kereken 3 milliárd.

Természetesen itt nem alárendelt jelentőségű német vállalatokról van szó, és az amerikai üzlettársak korántsem kis vagy középvállalkozók. Ellenkezőleg, éppen Németország legjelentékenyebb iparágaihoz tartozó legfontosabb vállalatok azok, amelyekbe az Egyesült Államok vezető finánctőkés csoportjai pénzt ruháztak be.

Első közöttük Nyugat-Németország kőolajipara, amelyben az amerikai finánctőke körülbelül 172 millió márkával részesedik, ennek döntő része pedig a legnagyobb amerikai olajtröszt, a Standard Oil Company of New Jersey tulajdonában van. A Standard Oil Rockefellerék vagyonának legfontosabb összetevője. E milliárdos család hatalma a Chase National Bankre is kiterjed, mely bank 4,6 milliárd dollár részvénytőkével rendelkezik. A Chase National Bank már mintegy 600 millió dollár hitelt folyósított a Marshall-terv keretében, amelyből a nyugatnémet olajipar amerikai parancsnokság alatt álló részének is juttattak. Minthogy Mr. John J. McCloy, a Nyugat-Németországba kinevezett amerikai „főbiztos", annakelőtte a Chase National Bank egyik ügyésze volt, alighanem neki is része volt abban, hogy a hitelek a hadifontosságú olajfinomítók újjáépítésére és új nyugatnémetországi olajmezők feltárására szolgálnak.

Az amerikai részesedéseket illetően második helyen áll a nyugatnémet villamossági ipar. Az amerikai finánctőkések itt elsősorban az AEG-ra, valamint a több tucat leány- és „unoka"-vállalattal rendelkező C. Lorenz AG-ra vetették rá magukat. Befolyásuk ebben az iparágban kereken számítva 142 millió márka. Ebből az amerikai finánctőke legnagyobb csoportja, a J. P. Morgan-cég biztosította magának az oroszlánrészt, éspedig a General Electric és az International Telephone and Telegraph Co. által. A Morgan-cégnek is van részesedése a

Marshall-terv kölcsöneiből és McCloynak itt is vannak némi összeköttetései. Sógora, John Sharman Zinsser, a J. P. Morgan and Co. bankház igazgatója. Ő maga különben Adenauer, bonni „szövetségi kancellárnak" is sógora.

Harmadik helyen áll az autóipar, mintegy 128 millió márkára rúgó amerikai részesedéssel. Itt két nagy amerikai trösztosztozkodik a befolyásban. Az Adam Opel AG a 3 milliárdra becsült General Motors Co. kizárólagos tulajdona, amely viszont a hírhedt DuPont-családé. Ez a család több háborún gazdagodott meg és most ismét elsősorban az atom- és hidrogénbomba előállításán keres. A kölni Ford-Werke AG a Ford Motor Co. leányvállalata, amely 1,15 milliárd dolláros részvénytőkéjével a General Motors után a kapitalista világ második legnagyobb autógyártója. Opel és Ford együttesen a nyugatnémet autógyártás csaknem felével rendelkeznek.

Ez csupán néhány példa annak bizonyítására, mennyire összefonódik a német és az amerikai finánctőke a közvetlen üzlettársi viszony formájában. A példákat könnyűszerrel gyarapíthatnánk, de valamennyi csak azt bizonyítaná, hogy az Óceán mindkét oldalán a legnagyobb háborús uszítók és trösztjeik játsszák a vezető szerepet. A Standard Oil, a General Electric, Ford, Harriman, General Motors, ezek a legfontosabb amerikai háborús uszító trösztök. Az Egyesült Államok legnagyobb fizetésű igazgatója, Charles E. Wilson, a General Electric igazgatója, felelős országa hadigazdasági mozgósításáért. Nyugatnémetországi „párja", Bonn nyersanyagbiztosa, Otto A. Friedrich, Nyugat-Németország egyik legnagyobb fizetésű igazgatója, a harburgi Phoenix AG gumiárugyár vezérigazgatója. Ez a gyár a legszorosabb kapcsolatban áll az amerikai Firestone Tire and Rubber Co.-val, amelynek szolgálatában Friedrich ugyancsak hosszú időn át dolgozott az Egyesült Államokban. A rokoni kapcsolatok mellett, amilyenek Adenauer és McCloy között fennállanak, és a pénzügyi kapcsolatok mellett, amelyek a kölcsönökben és részesedésekben jutnak kifejezésre, jelentős szerepet játszanak a német és amerikai finánctőke összefonódásában a legkülönbözőbb fajtájú megállapodások. Idetartoznak a nemzetközi kartellmegállapodások, szabadalmi egyezmények stb. Ilyen megállapodások régebben is voltak és most is vannak a különféle német és amerikai trösztök között. Legismertebbek az IG Farben AG és

a nagy kőolajtröszt, a Standard Oil of New Jersey között létrejött megállapodások. Ezek az összeköttetések a háború alatt sem szakadtak meg és a háború befejezése után azzal „jutalmazták" őket, hogy az amerikai finánctőke képviselői az IG Farben-trösztnek az Ellenőrző Tanács rendeletében kimondott feloszlatását sikeresen meg tudták akadályozni. Mindez mutatja, mennyire szoros és szilárd a német és amerikai finánctőke összefonódása.

2. A NÉMET IMPERIALIZMUS FELTÁMAD

Egy hivatalos amerikai közleményben, az amerikai képviselőház kisvállalatokat ellenőrző bizottságának egyik vizsgálati jelentésében olvassuk a következő mondatokat:

„A koncentráció egyenes ellentéte a szabad vállalkozás rendszerének ...

A gazdasági koncentráció kikerülhetetlenül a kisvállalatok kiküszöbölésére, a szabadverseny megszűnésére, ármegállapításokra, a termelés korlátozására és munkanélküliség előidézésére vezet. Ellenőrzése alá vonja és korlátozza a műszaki kísérleteket, s a munkásokat és fogyasztókat megfosztja a növekvő termelés jótéteményeitől. Végül pedig a gazdasági hatalom koncentrációja a politikai hatalom koncentrációját vonja maga után azzal az eredménnyel, hogy kicsi és erőteljes érdekcsoportok ellenőrzésük alá vetik az államot és az ország politikai életét"[2].

Ennek a teljesen helyes felismerésnek Németországra való alkalmazásával jutottak el két évvel ezelőtt a potsdami konferencián a Németországra vonatkozó határozatok 12. bekezdéséhez, amely a következőképpen hangzott:

„A német gazdasági életet a gyakorlatilag lehetséges legrövidebb idő alatt decentralizálni kell abból a célból, hogy megsemmisítsék a gazdasági erők túlságos koncentrációját, amelynek képviselői elsősorban a kartellek, szindikátusok, trösztök és más monopolista szervezetek."

[2] A bizottság iratai. 742, 294. Washington, 1947. 92. old.

Azért állapíthatták meg mindezt, mert tudták, hogy a gazdasági hatalom nagyarányú koncentrációja — különösen a nehézipar, a vegyiipar, a villamossági ipar és a bankok terén — képezte az agresszív német imperializmus alapját, hogy ez a koncentráció teremtette meg a fasizmust és idézte elő a német monopoltőke világuralmi törekvéseit.

A régebbi szovjet megszállási övezetben, a mostani Német Demokratikus Köztársaságban a potsdami értekezletnek ezt a megállapítását betű szerint és szelleméhez híven végrehajtották. Nemcsak úgy valósították meg, mint a szövetségesek követelését, hanem mint minden német program szükséges alkotórészét, amely a német nép életének demokratizálására és valóban békés néppé való átalakítására irányul, úgy valósították meg, mint igazi nemzeti feladatot. A háborús bűnös nagyiparosokat kisajátították és amennyiben nem menekültek nyugati pártfogóikhoz, igazságos büntetéssel sujtották őket.

Megakadályozzák a háborús bűnösök büntetését

Nem ez történt azonban Nyugat-Németországban. A legveszedelmesebb háborús bűnösöknek a hajuk szála sem görbült meg. Itt is volt néhány haladó amerikai, aki komolyan vette a potsdami határozatokat. Ezek azonban legyőzhetetlen nehézségek előtt állottak. Mr. Nixon a szenátus bizottsága előtt erről a kérdésről a következőket mondta:

„Ezeknek az embereknek letartóztatása nagy nehézségekbe ütközött. Nem tudtuk a CIC-t (amerikai titkos szolgálat) rávenni, hogy adjon nekünk beosztottakat a letartóztatás foganatosítására, ehelyett arra kényszerültünk, hogy saját embereinket küldjük ki és velük hajtsuk végre az őrizetbevételt. Sok bosszúságunk volt. Ezt azért említem meg, mert az általános felfogást tükrözi, amelynek légkörében dolgoznunk kellett. Fogházat sem kaptunk a letartóztatottak számára... Arra kényszerültünk, hogy napokig házi őrizetben tartsuk az illetőket, mert csak a legnagyobb nehézséggel szerezhettünk számukra fogházat"[3].

---

[3] Kilgore-bizottság 74 241. 1 590. old. (angolul).

A háborús bűnösök letartóztatása tehát az amerikai megszállási övezetben 1945-ben úgyszólván lehetetlennek bizonyult. De ha végre már lakat alatt voltak, magas állásokban levő barátaik rögtön megmozdultak, hogy segítségükre siessenek. Az előbb említett szenátusi bizottság előtt jelentette ki Bernstein ezredes:

„Egy szép napon az IG Farben ellenőrző tisztjének képviselői jöttek hozzánk és az kérdezték, elbocsáthatnánk-e a fogházból az IG Farben vezető emberei közül néhányat, vagy előkészíthetnénk-e szabadlábrahelyezésüket... hogy ezeket az IG Farben-embereket, igen magas fizetéssel, az IG Farben-üzemek munkájának folytatása céljából foglalkoztassák.

Azt is megkérdezték tőlünk, nem találhatnánk-e ki olyan módszert, amely szerint az illető IG Farben-hivatalnokoknak kifizetendő fizetéseket nem kellene zárolni. Eisenhower tábornok egyik rendelete ugyanis zárolta az e csoportba tartozó meghatározott kategóriájú egyének vagyonát"[4].

E háborús bűnös nagyiparosok közül a közvélemény nyomására — különösen azokban az országokban, amelyek azelőtt fasiszta megszállás alatt sínylődtek — néhányat végül mégis le kellett tartóztatni. A háborús bűnös konszernek közül három ellen, Krupp, Flick és az IG Farben ellen le is folytatták a pert Nürnbergben. Arról, hogy milyen volt a légkör e vádlottak és „vádlóik" között az úgynevezett háborús bűnösök börtöneiben, arról az IG Farben-per egyik fővádlottjának eskű alatt tett nyilatkozata ad felvilágosítást. Georg von Schnitzler 1945 szeptember 11-én ezt vallotta:

„A személyes viszonyom a vizsgálati hatóságok megbizottaival Frankfurtban 1945-ben igen fesztelen és nyilt, nagyon szívélyes volt"[5].

Ennek a „szívélyes viszonynak" megfelelt azután a vezető háborús bűnösök „büntetése" is. Ma már valamennyien régen

---

[4] Kilgore-bizottság. 1108. old. (angolul).

[5] Office of Chief of Counsel for War Crimes. (A háborús bűncselekményeket kivizsgáló legfőbb ügyészi hivatal.) NI—5191 számú dokument 1. old.

szabadlábon vannak. Utolsónak Alfred Kruppot bocsátották el a fogházból 1951 februárjában és Essen ágyúkirályaként biztosították vagyonához való jogát. Krupp és igazgatói szabadlábrahelyezésével lezárult az angol-amerikai megszállási politika nyugatnémetországi történetének egy szakasza, amelyet az jellemzett, hogy port hintettek saját népeik és a német nép szemébe és azt a látszatot igyekeztek kelteni, mintha valóban el akarnák intézni az agresszív német imperializmust.

A német monopoltőkét megmentik

A nyugatnémetországi amerikai politika új szakaszához, a nyilt felfegyverzéshez szükség van a Kruppokra, Flickekre és Schnitzlerekre éppúgy, mint trösztjeikre. A nürnbergi perek amerikai fővádlójának 1947-ben mondott szavai 1951-ben valósággal jóslatoknak bizonyulnak. Ugyanezt a gondolatot a német és más országbeli békeharcosok és demokraták ezrei és tízezrei is kifejezték:

„Ha e vádlottak bűnösségét nem hozzák napvilágra és nem büntetik meg őket megfelelően, nagyobb veszélyt fognak jelenteni a világ jövendő békéje szempontjából, mint annakidején Hitler."

Ma ez a veszély megcáfolhatatlan ténnyé vált.

A nyugatnémet konszernek és trösztök megmentésére szolgáló akció a nyugati övezetekben már 1945 december 22-én megkezdődött az 52. számú törvény kibocsátásával. Ez a törvény 67 kő- és barnaszénvállalatot helyezett „ellenőrzés alá", anélkül hogy érintette volna a bányabárók tulajdonjogát. E törvény alapján adták ki 1946 július 20-án a 7. számú általános rendelkezést, amely elrendelte a vas- és acélipar ellenőrzését. 1946 októberében az acélkonszern feloszlatása céljából létrehozták a „megbízott útján vezetett igazgatóságot" a North German Iron and Steel Control (Északnémet Vas és Acél Ellenőrzés) „német szerveként". Valamivel később pedig megalakították a Német Szénbányaipari Vezetőséget. Az ember szinte hitelt adott volna az angol nyilatkozatoknak, melyek szerint a nyugati hatalmak komolyan gondoltak a potsdami határozatok

végrehajtására. A londoni *The Times* még 1947 augusztus 1-én ezt írta:

„A Ruhr-vidéken nem lehet különbséget tenni magán- és köztulajdon között; a Ruhr-vidék magántulajdonosai Thyssen, Stinnes és a többi nagyiparos, akik gazdagságukat és befolyásukat Hitler támogatására használták fel. A Ruhr-vidék munkásait semilyen csábítással nem lehetne több teljesítményre bírni, ha azt kellene hinniök, hogy régi gazdáik újra visszatérnek."

Közelebbről megnézve persze ez a „feloszlatás" kezdettől fogva üres blöffnek bizonyult. A vas- és acélipar megbízott útján vezetett igazgatóságának élére azt a Heinrich Dinkelbach urat állították, aki éveken át a német nehézipar legfontosabb trösztjének, a Vereinigte Stahlwerke AG-nek pénzügyi igazgatója volt. Ő volt a ruhrvidéki trösztök urainak természetes „gondnoka", de a német nép gondnoka sohasem volt. A Német Szénbányaipari Vezetőség élén Heinrich Kost vezérigazgató állott és áll még ma is, volt bányaülnök, a Bányaszövetség elnöke, a rajna-vesztfáliai szénszindikátus tagja és még féltucat vezető vállalat vezetőségi és felügyelőbizottsági tagja. Ugyancsak méltó képviselője a német finánctőkének. Sir Brian Robertson, angol katonai kormányzó — aki egyébként maga is nagyiparos és a Dunlop-művek igazgatója —, még 1948 április 7-én így nyilatkozott az északrajna-vesztfáliai tartományi gyűlés előtt:

„Megismételhetem azt a már régebben tett kijelentésemet, amely szerint a brit kormány nem fogja megengedni, hogy a német ipar visszakerüljön régi tulajdonosai birtokába."

Ezzel szemforgató módon Nyugat-Németország dolgozóihoz fordult, akik a háborús bűnös trösztök kisajátítását várták. Heinrich Dinkelbach úr, aki a német konszernek uraihoz fordult, sokkal nyiltabban és félreérthetetlenebbül beszélhetett, mikor a Északnyugatnémet Rádióban kijelentette:

„Ha abban a szerencsés helyzetben lennék, hogy a Klöckner-művek vagy a Vereinigte Stahlwerke egy részvénykötegével rendelkeznék, nem kellene azt éreznem, hogy megsértették tulajdonjogomat, hanem ilyen vagy

amolyan formában kielégítő kárpótlást várnék, vagy megfelelő részvételt a dolgok további folyásában."

A tábornoki egyenruhába bújtatott angol nagyiparos megszegte szavát, a német konszerntulajdonos azonban lelkiismeretesen megtartotta a magáét.

Azokban az esetekben, mikor a német lakosság komolyan vette a nyugati megszálló hatalmak ígéreteit a reakciós nehéziparosok, bankárok stb. gazdasági hatalmának letöréséről és megkísérelte ezeket az ígéreteket megvalósítani, a nyugati megszálló hatalmak közvetlenül beavatkoztak német barátaik, a német imperialisták, monopolisták, bankárok és junkerek védelmébe. Nyugat-Németországot az Egyesült Államok úgyszólván a német háborús bűnösök és imperialisták védett területévé nyilvánította.

A „hesseni eset"

Hessen tartományban 1946-ban a tartományi gyűlés alkotmánytervezetet dolgozott ki, amelyet döntés céljából a választók elé kellett volna terjeszteni. Az alkotmánytervezet 41. cikkelyében a következőket mondta ki:

„Ennek az alkotmánynak jogerőre emelkedése után

1. a szén-, káli- és ércbányák, a vas- és acélművek, erőművek, valamint a vasúti és trollibuszvonalak köztulajdonba mennek át;

2. a nagybankok és biztosítótársaságok, valamint a fenti 1. szakaszban említett vállalatok, melyeknek székhelye Hessen tartományon kívül van, állami igazgatás vagy ellenőrzés alá kerülnek."

Az amerikai megszálló hatalom, amely abban látta feladatát, hogy megvédje a német monopolistákat és bankárokat, tiltakozott a hesseni alkotmány 41. szakasza ellen és megtiltotta annak felvételét az alkotmányba. Mikor a hesseni kormány a néptömegek nyomására nem tágított és hivatkozott az amerikaiak számtalan nyilatkozatára arról, hogy a németeknek joguk van a „demokráciára és önrendelkezésre", Clay tábornok ragaszkodott ahhoz, hogy a 41. cikkelyt legalább is külön népszavazás tárgyává kell tenni. Ezt a népszavazást végre is hajtották. Olyan eredmény született, amilyent Clay

tábornok nem várt: Hessen tartomány választóinak 70 százaléka az alkotmány 41. szakaszára szavazott. Ennél világosabban nem juthattak volna kifejezésre a lakosság túlnyomó többségének demokratikus követelései.

Az amerikai megszálló hatalom azonban minden demokratikus elv megszegésével továbbra is megakadályozta, hogy az alkotmány e határozata jogerőre emelkedjék, végül pedig néhány év mulva a reakciós pártok felülkerekedtek a hesseni tartományi gyűlésen.

Az „északrajna-vesztfáliai eset"

Északrajna-Vesztfáliában, Németország iparának szívében, a nyugati hatalmak ugyancsak gondoskodtak arról, hogy csírájában elfojtsanak minden kísérletet, amely a gazdasági élet demokratizálásáról szóló potsdami határozatok végrehajtására irányul.

Bevin még 1946 október 22-én kijelentette az angol alsóházban, hogy elhatározták a Ruhr-vidék nehéziparának államosítását. Először a szén- és acélipart fogják „szocializálni", később a vegyi- és gépgyártóipart.

Mikor azonban Északrajna-Vesztfália választói is a nehézipar államosítására és a reakciós nagyiparosok kisajátítására szavaztak és a tartományi gyűlés 1948 augusztus 6-án erre vonatkozó törvényt fogadott el, a brit katonai kormányzat az amerikai kormány utasítására vétót emelt a törvény ellen.

Így gondoskodtak a nyugati megszálló erők arról, hogy ne fosszák meg hatalmuktól Nyugat-Németországban a nácikat és háborús bűnösöket, Németország legreakciósabb erőit, a Ruhr-mágnásokat és junkereket, valamint náci vezérekből és a hitleri hadsereg volt tábornokaiból álló híveiket.

A nyugatnémet trösztök újjászervezése

A monopolisták nézete szerint sürgősen reformra szorulnak a legfontosabb német nagyvállalatok szervezeti formái. A háború és a fasizmus 12 éve alatt rengeteget szedtek magukba, de nem emésztették meg mindezt, és így hatalmas, vízfejű szervezetekké váltak. Elsősorban vonatkozott ez az acéltrösztre és a vegyi trösztre. Már a fasiszta rablóháború

alatt is bizonyos decentralizációs tervekkel foglalkozott mindkét monopólium, mert a roppant képződményeket egyáltalában nem lehetett már áttekinteni, sem központilag vezetni. A „konszerneknek a potsdami határozatok alapján végrehajtandó feloszlatása" ürügye alatt most a háború után végrehajtották ezt a szükségessé vált újjászervezést.

Mr. Nixon a Kilgore-bizottság előtt erről a következőket jelentette ki:

> „Az IG Farbent ellenőrző bizottság azt az irányvonalat követte, amelyet a háború befejezése előtt az IG Farben tisztviselői maguk ajánlottak a vereség és a megszállás tényeihez való alkalmazkodásként. Ennek a végső következtetésnek alapja részben Max Ilgnernek, az IG Farben egyik vezetőjének levele volt, amelyet 1945 májusában, letartóztatásban írt két munkatársához az IG Farben központi pénzügyi osztályában. Arra utasította őket, hogy a lehető legszorosabb kapcsolatban maradjanak egymással és az IG Farben többi vezetőjével. Előre megmondta, hogy az amerikai hatóságok végül is meg fogják engedni az IG Farben munkájának újrafelvételét és hangsúlyozta annak szükségességét, hogy e fejlemények reményében tartsák életben a szervezetet"[6].

A kő- és barnaszénbányászatban a szindikátusokat, mindenekelőtt a rajna-vesztfáliai szénszindikátust feloszlatták. De ugyanazzal a személyzettel megalakították a Német Szénbányaipari Vezetőséget és annak tagozatait (a Központi Német Széneladási Irodát, a Bányaszükségletek Beszerző Központját stb.), amelyeknek hatásköre még sokkal tágabb lett, mint a szindikátusoké volt. Az acél- és vasiparban a kohászati üzemeket „kihasították" a konszernekből, és horizontális síkon monopolisztikusan összefogták őket. A konszernek azonban továbbra is a termelési eszközök tulajdonosai maradtak. Az IG Farben-trösztöt ideiglenesen egyes, „megbízottakkal" igazgatott, üzemekre tagolt vállalatokra bontották, anélkül hogy a tulajdonjogi viszonyokhoz hozzányúltak volna. Mindez a német és amerikai monopolisták terve szerint ment végbe. A többi trösztöt és konszernt a „feloszlatás" egyáltalában nem érintette.

[6] Kilgore-bizottság. 1563. old.

A nyilt felfegyverzéshez való áttéréssel a „feloszlatott" trösztökben és konszernekben is megtették a következő lépést. A nehéziparban visszatértek a trösztök vertikális felépítéséhez. A Vereinigte Stahlwerkét, amely régebben 14, üzemekre tagolt vállalattal rendelkezett, most mindössze 12 „egységbe tömörített vállalatban" fogták össze, csak éppen ez a 12 vállalat most névleg „független", akárcsak az amerikai acéltröszt egyes üzemekre tagolt vállalatai, vagy a Standard Oil ugyancsak „feloszlatott" hasonló jellegű vállalatai. A nehézipar többi trösztjét, így a Klöckner-műveket, a Mannesmann-műveket, Hoescht, a Gutehoffnungshüttét stb. szinte változatlanul megtartották. Az új „egységbe tömörített vállalatok" közül nyolc számára egyelőre szénbányákat és kokszolókat bocsátottak rendelkezésre. Öt közülük az acéltröszt vállalata, amelynek helyzete a nyugatnémet gazdasági életben az új szabályozás következtében csak még jobban erősödött.

A vegyiiparban az IG Farben-tröszt üzemeit a termelési ág vagy fekvés szerint öt nagy csoportban fogták össze, olymódon, hogy a trösztnek a vegyi termelés egész sor területén fennálló monopóliumához a legcsekélyebb mértékben sem nyúltak hozzá. Ez volt a helyzet a bunánál (szintetikus gumi), a műanyagoknál, lágyítóknál és sok más terméknél.

A potsdami határozatokkal ellentétben tehát Nyugat-Németország döntő gazdasági hatalmi alakulatait nem szüntették meg. A nyugati megszálló hatalmak oltalma alatt saját terveik szerint újjászerveződhettek és jelentékeny mértékben megszilárdíthatták erejüket.

A bankok hatalma töretlen

Ami az iparra érvényes, az áll a bankokra is. A „három nagy", a három legfontosabb nagybank (Deutsche Bank, Dresdner Bank, Commerz- und Privatbank) a fasiszta fegyverkezés és a háború aktív finanszírozásával háborús bűnössé vált. Ezek a bankok, az iparhoz hasonlóan, hatalmas nyereségre tettek szert a fegyverkezésből és a háborúból. Feloszlatásuk és vagyonuknak a nép tulajdonába való átvétele magától értetődővé vált. Németország akkori szovjet megszállási övezetében ez meg is történt.

Nyugat-Németországban ellenben másképp történt. A nagybankok működése hivatalosan szünetelt, valójában pedig a „körzeti bankok" vették át funkciójukat, amelyek tulajdonképpen a nagybankok régebbi vidéki fiókjai voltak. Ez nyiltan még abban is kifejezésre jutott, hogy e bankok alcímükben zárójel között feltüntetik régi központi bankintézetük nevét. Lényegében a bankokkal sem történt egyéb, mint az iparral, vagyis a túlságosan gyors növekedés következtében nehézkessé vált és a közvetlenül megoldásra váró feladatokra már nem alkalmas szervezeti formákat újjászervezték. A nyugatnémet bankok előtt álló feladat megoldására, az újabb fegyverkezés finanszírozására már tervbe is vették, hogy megosztott és pontosan körvonalazott munkakörrel bíró, szám szerint kevés csoportba újra központosítják őket.

A régi monopolista nagybankok mellett, amelyek a fentiek értelmében némileg módosított formában továbbra is fennállnak, egy fontos új bankot is létesítettek, a Kreditanstalt für Wiederaufbau-t (Újjáépítési Hitelintézet), amely különleges monopóliummal rendelkezik. A Kreditanstalt für Wiederaufbau valamennyi amerikai hitel elosztó helye, ezeknek a hiteleknek rajta keresztül kell menniük. Ezzel a teendőjével az „Újjáépítési Bank"-nak nemcsak akármilyen monopóliumot adtak, hanem a hitelek irányítása révén hathatósan ellenőrizheti a nyugatnémet gazdasági életet teljes egészében. E német banknak kell közvetlenül végrehajtania az amerikai finánctőke megbízásait. Soha azelőtt még az amerikai finánctőke nem rendelkezett olyan erős pozícióval a német bankszervezetben, mint most a Kreditanstalt für Wiederaufbau révén. Ezért is állították élére a Nyugat-Németországban található legmegbízhatóbb embert, Hermann J. Abst, aki már a fasiszta fegyverkezést is hűségesen szolgálta. 1937-ben, 36 éves fővel, a Deutsche Bank, tehát a legnagyobb német banktröszt vezetőségének elnöke lett, és ugyanakkor mint a német finánctőke vezető képviselője még egy tucat vállalatban volt vezetőségi vagy felügyelőbizottsági tag. Az a tény, hogy mind az ipari, mind a banktőke terén vezető szerepet játszik, mutatja: Abs tipikus finánckapitalista, aki a német gazdasági élet minden súlypontján megtalálható: az IG Farben felügyelőbizottságában, a műselyem-konszernben, a Deutsche Solvay-Werke-nél stb. Ma ismét ő a német finánctőke leghatalmasabb embere és,

mint ilyen, ő képviselte a német monopolisták érdekeit a nyugatnémet adósságok szabályozására egybehívott londoni értekezleten.

A finánctőke korlátlanul uralkodik

A nyugatnémet monopoltőke más területen is igyekszik régi pozícióit visszaállítani, hogy a tervezett háborúhoz lehetőleg kedvező kiindulási helyzetre tegyen szert. A vállalatok száma a fúziók, valamint a kis- és középüzemek csődje és bezárása következtében állandóan csökken. Ez természetesen azt jelenti, hogy a nagyvállalatok ennek megfelelően erősödnek. A kartellrendszer, amelyet a gazdasági élet összeomlása egy ideig egészen leterített, most újra feltámadt. Még Nölting, szociáldemokrata professzor is, aki a kapitalizmus „megmentői" közé tartozik, tavaly arra kényszerült, hogy kijelentse: a német gazdasági életet „pókháló módjára szövik be a meg nem engedett ármegegyezések, és az illegális kartellek úgy burjánzanak, mint a melegházban". A *Frankfurter Rundschau* 1950 március 8-i számában így panaszkodik:

> „Különösen súlyosan esnek a latba a bojkottmegegyezések olyan cégek ellen, amelyek az ilyen illegális árkötelezettségeket nem vállalják, vagy nem akarják beadni a derekukat egy szakmai szövetség kényszerének."

A vállalkozói szervezeteket is kivétel nélkül újra felállították, élükön a „Szövetségi Iparegyesülettel"[7], amely a régebbi „Birodalmi Szövetségnek"[8] felel meg és máris erősebb befolyásra tett szert a gazdasági fejlődésben, mint amilyennel a Birodalmi Szövetség valaha rendelkezett.

A német finánctőke minden „hagyományos" pozícióját újra visszaállították, ha egyharmadával csökkent alapon is. A monopoltőke „hagyományos" vezetői is újra a helyükön ülnek. Valamennyien vagy csaknem valamennyien a háborús bűnösök jegyzékén szerepeltek akkor, mikor a tisztességes és haladó amerikaiaknak még az volt a véleményük, hogy Roosevelt elnök vezetésével az Egyesült Államok is becsületesen

[7] Bundesverband der Industrie
[8] Reichsverband.

kiveszi majd részét a német imperializmus felszámolásából, és mikor még nem sejtették, hogy utóda, Truman, gyalázatosan el fogja árulni Roosevelt örökét. Csaknem valamennyien, akik a Kilgore szenátor szenátusi bizottsága által szerkesztett jegyzéken mint német háborús bűnös nagyiparosok szerepeltek, ismét visszatértek egykori tisztségükbe. Ma igazán el lehet mondani, hogy nincs egyetlen tröszt vagy konszern Nyugat-Németországban saját háborús bűnösök és saját hadigazdasági vezetők nélkül.

Absszal együtt szerepelt a háborús bűnösöknek ezen a jegyzékén és most is szorosan együtt dolgozik vele dr. Robert Pferdmenges, a hasonnevű kölni bankház tulajdonosa, amely azonban ezt a nevet csak 1938-ban vette fel. Azelőtt Sal. Oppenheim & Cie. volt a neve és Pferdmenges úr „árjásította". Pferdmenges a Disconto Bank egyik igazgatója volt és ma „Nyugat-Németország leggazdagabb emberének" számít. Annyi bizonyos, hogy igen sok igazgatóságban és felügyelőbizottságban ül, hogy pénzügyi tanácsadója volt Brüning, centrumpárti birodalmi kancellárnak, ma ugyanezt a tisztet tölti be Adenauer, „szövetségi kancellár" mellett és kegyben-álló személy, persona grata a Vatikánnál. Akárcsak Adenauerhez, bensőséges baráti kapcsolat fűzi Victor Agartz szociáldemokratához is, aki a Deutscher Gewerkschaftsbund[9] szövetségi elnökségének tagja, régebben a bizóniai gazdasági hivatal vezetője volt és most a Szakszervezetek Gazdaságtudományi Intézetének élén áll. Mellékesen megjegyezzük, hogy Agartz és Abs nemcsak egyszerűen „jó viszonyban" vannak egymással. A monopoltőke mindig értett hozzá, hogy a munkásmozgalom jobbszárnyán is kiépítse pozícióit.

Absot és Pferdmengest említettük itt a finánctőke legjelentékenyebb képviselői közül. Említhetnénk még vagy húsz ilyen személyiséget, s akkor körülbelül teljes számban együtt volna a német finánccoligarchia, amely Nyugat-Németországot ma kezében tartja.

Arra vonatkozóan, hogy ez a finánccoligarchia milyen szorosan összefonódott az államgépezettel, ugyancsak mindössze két példát akarunk említeni. Az első a „szövetségi kancellár" maga. Adenauer is a német finánctőke tipikus képviselője.

[9] Nyugatnémet Szakszervezeti Szovetség. — *Szerk.*

Már a fentiekben rámutattunk az amerikai fináctőkéhez, az egyik vezető Morgan-igazgatóhoz fűződő rokoni kapcsolataira. Ő maga évekig a Deutsche Bank igazgatója volt, innen került ki Abs úr is. A Vereinigte Glanzstoffwerke (műselyemgyár) részvényeivel a Deutsche Bank pénzéből végrehajtott balsikerű spekuláció egyszer majdnem közeli kapcsolatba hozta az államügyészséggel. Ez azonban már régen volt, több mint húsz évvel ezelőtt. A műselyemipar vezetői — akiknek, mint a Porosz Államtanács elnöke, a műselyemvámok engedélyezésével segítségére volt — viszonozták szívességét és konszernjük egymillió értékű részvényeivel siettek megmentésére. Mikor hetvenedik születésnapját ünnepelte, Pferdmenges úr az ipar megbízásából ismét kerek egymilliót nyujtott át neki „szociális és publicisztikai célokra". A pénz ugyanazoktól a „baráti körben" tömörült emberektől származott, akik tíz évvel előbb az SS akkori „birodalmi vezérének", a véreskezű Himmlernek évi egymilliót nyujtottak át. A fináctőkével fennálló kapcsolatait most megerősítette azzal, hogy leányát Werhahn konszernvezér fiához adta nőül.

A második példa Bonn mostani belügyminisztere, dr. Robert Lehr. Lehr, mint a nyugatnémet bánya- és kohóipar különleges bizalmi embere, jóval 1933 előtt Düsseldorf főpolgármestere volt. Mikor 1932-ben Hitler hírhedt beszédét tartotta a düsseldorfi gyáriparosok klubjában, Lehr is jelen volt és személyesen megismerkedett Hitlerrel. Erről még 1947-ben a következő nyilatkozatot tette:

> „Mint akkori főpolgármester, tagja voltam a gyáriparosok klubjának és azon az estén, amelyen Hitler tartotta előadását, szintén eleget tettem a meghívásnak. Az előadás végeztével Florian, későbbi gauleiter, közvetítette a személyes ismeretséget Hitler és közöttem."

Hivatala átvételéig Lehr egész sor felügyelőbizottságban működött, mindenekelőtt a Vereinigte Stahlwerke AG-nál, amelyet most közvetlenül képvisel a kormányban.

Ez a két példa mutatja, mennyire ért a fináctőke ahhoz, hogy hatalmába kerítse az államgépezetet Nyugat-Németországban. Egyúttal igazolja az e fejezetünk elején idézett amerikai nézetet is, mely szerint a gazdasági hatalom koncentrációja a politikai hatalom koncentrációját vonja maga után.

Nyugat-Németországban ma valóban egy „kis, erőteljes érdekcsoport" uralkodik „az államban és az ország politikai életében" és igyekszik azt egyre erősebben az újrafelfegyverzés és a háború útjára terelni.

Részvétel Afrika „feltárásában"

A német monopolisták fáradhatatlanul dolgoznak a német imperializmus „világhatalmának" helyreállításán, másszóval épp úgy részt akarnak venni idegen népek kizsákmányolásában, mint annakelőtte. Fáradozásaik középpontjában az amerikai elnök úgynevezett „4 pont-programjában", az „elmaradott területek feltárásának" programjában való részvétel áll.

Az amerikai imperialisták ezidőszerint erősen foglalkoznak az afrikai világrész „feltárásával", hogy azt nagy fegyverkezési és felvonulási bázisukká változtassák, nyersanyagforrásait eltulajdonítsák és 160 milliós lakosságát maguknak alávessék. Az afrikai gyarmati lakosság fokozott leigázásának imperialista programjában részt akar venni a német imperializmus is. 1951 február 22-én a düsseldorfi *Handelsblatt* afrikai különszámot adott ki, amely nyiltan bejelentette a német monopolistáknak ezt az igényét. A Hamburg-Brémai Afrika Egyesület elnöke ebben a lapban így írt:

> „Törekvésünknek arra kell irányulnia, hogy minden tekintetben kivegyük részünket ezekből az afrikai feladatokból, mind tudományosan, mind gazdaságilag."

A bonni Marshall-terv-miniszter, Franz Blücher, ugyanebben az ujságban azt hangsúlyozta, hogy adjanak a németeknek módot arra, hogy „Afrika és Európa gazdasága érdekében" tőkét fektessenek Afrikába. Az ilyen beruházásokról eddig kiadott jelentésekből kiderül, hogy ez máris nagymértékben megtörtént.

> „A DKW a Délafrikai Unióban fióküzemet létesített, amely megkezdte a DKW-járművek gyártását és szerelését.
>
> A kasseli Henschel & Sohn afrikai fiókvállalatot alapított Johannesburgban Henschel and Ash Locomotive Co. Ltd. néven, amely Johannesburg környékén nagy jármű- és kazánépítő üzemet létesített.

A Heinckel-repülőgépgyár, a Mercantile Acceptance Corporation of South Africa vállalattal karöltve, befejezte az előkészületeket egy autó-, teherautó-, motorkerékpár- és repülőgépgyár építéséhez.

A Ruhrchemie AG, a Lurgis AG és a Gesellschaft für Lindes Eismaschinen nagy Fischer-Tropsch-üzem létesítésén dolgozik Dél-Afrikában, kőszénhidrálás céljából.

A wolfsburgi úgynevezett Volkswagenwerke (népautóüzem) Port Elizabethben szerelőüzemet állítottak fel, amely már megkezdte a termelést és folytatólagosan kibővül.

Nyugat-Németország sok más nagyvállalata gyárak létesítését tervezi Afrikában. A nyugatnémet trösztök és konszernek újra nagy profitot préselnek ki a munkásokból, amelyet egyre inkább külföldi fegyverkezési tervekbe fektethetnek be. A háború előkészítése céljából gyarmati népeket fosztanak ki — mint ahogyan ez Afrikában történik."

Mindez világosan mutatja, hogy az agresszív német imperializmust újjáélesztik. A világ népei mérhetetlen véráldozatokat hoztak, hogy eltapossák a háború legveszedelmesebb tűzfészkét és megsemmisítsék a német imperializmust. Mérhetetlen véráldozatokat követeltek a német monopolisták a német néptől is, hogy féktelen hatalomvágyukat kielégítsék. A potsdami határozatok a világot és a német népet is azzal kecsegtették, hogy kiirtják az agresszív erőket Németországban és biztosítják a békét. Az amerikai imperializmus ezt a reményt vette el csalárd fondorlattal a világtól, amikor a potsdami határozatokat lábbal tiporta és új életre keltette a német imperializmust.

3. A LEGVESZEDELMESEBB NYUGATNÉMET HÁBORÚS USZÍTÓ TRÖSZTÖK

Az előző fejezetben vázoltuk az agresszív német imperializmus újjáéledését és kimutattuk róla, hogy a gazdasági hatalom koncentrációjának következménye. A gazdasági hatalomnak ez a koncentrációja a nagy monopolista szervezetekben, kartellekben, szindikátusokban és trösztökben jelentkezik, amelyek az ország gazdasági életében uralkodnak. Ezek a

monopolista szervezetek azonban névtelenek. A Vereinigte Stahlwerke AG, az IG Farbenindustrie AG mind személytelen tőkés hatalmak és csak arra szolgálnak, hogy álcázzák a finánctőkések egészen kis csoportjának személyes hatalmát, akiknek személyes meggazdagodását szolgálják.

A részvénytársaságot gyakran dícsérik demokratikus intézményként. Minden részvénynek egy szavazata van és, mint minden demokráciában, itt is (állítólag) a többség dönt. Amellett minden nagyobb részvénytársaság azt hirdeti magáról, hogy részvényeinek legnagyobb része „nyugdíjasok, takarékos kisemberek birtokában" van, ami eleve kizárja egyesek uralmát.

Nagyon igaz, hogy sok nagy részvénytársaság részvényeinek jórésze sok kisember kezében van és ez teljességgel megfelel a legfontosabb nagyrészvényesek kívánságainak. Minél szétforgácsoltabb a részvények eloszlása, annál „olcsóbb" a részvénytársaság fölötti uralom. Koncentrált részvényeloszlás mellett a részvénytőke legalább 51 százalékát kell valakinek kezében egyesítenie, hogy akaratát rákényszerítse az illető társaságra, míg elaprózódás esetén a részvények 40, 30, sőt gyakran már 20 százaléka elég ahhoz, hogy uralkodjék a vállalaton. Mindig nehéz vagy éppenséggel lehetetlen ugyanis a kistulajdonosok tömegét közgyűlésre összehívni, nem is szólva arról, hogy valamennyit megnyerjék egységes eljárás számára. A részvénytársaság „demokráciájával" úgy áll a dolog, hogy nem a „többségnek" van igaza, hanem annak, akinek legtöbb a pénze.

Ezt a tényt használják ki a finánctőkések, amikor megbújnak a részvénytársaságok „demokratikus" homlokzata mögött és ilymódon elrejtőznek a nép szeme elől. De ha valaki a kulisszák mögé néz és szemügyre veszi a részvénytársaságokban hangadó embereket, könnyen észreveheti, hogy a legfontosabb vállalatokat mindig ugyanaz a viszonylag kis csoport vezeti. Ez a kis csoport — szám szerint Nyugat-Németországban 40—50 személyre becsülhető — a fináncoligarchia, az a néhány leggazdagabb család, amely korlátlanul uralkodik Nyugat-Németország gazdasági és politikai élete felett.

Krupp és Thyssen

E finánctőkés családok hagyományos tömörülésével van dolgunk a Ruhr-vidéken, a nehéziparban, a bankoknál, a vegyiparban. Ezeken a területeken építették ki és szilárdították meg évtizedek óta hatalmukat és tették valóságos fejedelemségekké trösztjeiket és konszernjeiket.

Itt van mindenekelőtt a Krupp-család, a finánctőkés családok legjellegzetesebb típusa. A háborús bűnösök enyhe fogságából idő előtt kibocsátott Alfred Krupp von Bohlen und Halbach visszanyerte minden tulajdonához való jogát és ma ismét a családi vállalatok élén áll. A Krupp név ugyan hivatalosan eltűnt most, de Kruppék ruhrvidéki tulajdonát ismét konszolidálták. A „Hüttenwerk Rheinhausen AG" néven egyetlen társaságban összefogott Krupp-féle nehézipari érdekeltségek az ugyancsak Krupp-féle Rossenray-bányatársulat szénbányáival állnak közvetlen kapcsolatban. 1,8 millió tonnára rúgó évi nyersacéltermelésükkel Kruppék megint jelentős tényezői a német nehéziparnak. Miután a német imperializmus két háborújának előkészítésében és vezetésében fontos szerepet játszottak, most az amerikai monopolisták kívánságára a harmadik világháború előkészítésénél sem hiányozhatnak.

Különösen fontos szerepet játszanak Nyugat-Németországban a Thyssenek, noha nagyon jól értenek ahhoz, hogy titokzatos homályba burkolódzanak. A meghalt Fritz Thyssen, a dinasztia második tagja, aki az első világháborúban és a két világháború közötti időben végzetes szerepet játszott Németországban, „I paid Hitler" („Én pénzeltem Hitlert") címen könyvet is írt. Elsősorban az ő pénzügyi támogatásának köszönhette a német fasizmus 1923 óta bekövetkezett megerősödését. Fritz Thyssen a német acéltröszt megteremtője, amelyben 26 százalékos része volt. Leánya és örököse, Anita Zichy-Thyssen grófnő, Buenos Airesben él és magyar állampolgárságát időközben ismét argentinaira cserélte át. A Thyssenek egyáltalában igen nagyvonalúak voltak állampolgárságukat illetően. Fritz testvére, Heinrich Thyssen-Bornemisza, egy másik „magyar", akinek kiterjedt bányaérdekeltségei vannak a Ruhr-vidéken (többek között a Walsum és Langenbrahm bányatársulatok), többnyire Hágában élt. Közvetlen helytartója Nyugat-Németországban dr. Wilhelm Roelen, akinek szava

sokat nyom a latban a nehézipart érintő tárgyalásoknál. Igaz, hogy mikor néhány évvel ezelőtt a Német Szénbányaipari Vezetőség vezetői tisztségét szerette volna megkaparintani, a nyugatnémet dolgozók alaposan áthúzták ennek a tipikus hadigazdasági vezetőnek számítását. Kost vezérigazgató, akit helyette neveztek ki, persze egy fikarcnyival sem ér többet nála.

Thyssenék tulajdona, amelyet most 12, üzemekre tagolt vállalatban szerveztek újjá, ma is a nyugatnémet nehézipar legfontosabb csoportja. Valószínűleg a nyugatnémet nyersacélgyártás kapacitásának nem kevesebb mint 50 százalékával rendelkezik. A Thyssen-csoport 12 „acél-anyavállalata" közül öt áll kapcsolatban szénbányákkal és kokszolókkal, ami egészen különleges súlyt ad nekik a nyugatnémet gazdasági életben.

Klöckner, Mannesmann, Haniel és Hoesch

Hatalmas nehézipari csoportot alkotnak a Klöckner-művek is, melyeknek érdekét most lényegében a Klöckner-ház veje, dr. Günter Henle védi. Ugyancsak ő képviseli a családot a „parlamentben" is, mint a CDU képviselője.

Az öreg Florian Klöckner már az első világháborúban mérhetetlenül sokat keresett. Ő volt az, aki annakidején úgy növelte vagyonát, hogy igen sok gépi berendezés elszállítását szervezte meg Franciaországból és Belgiumból. Így többek között a Briey kerületben lévő Auboué kohászati művek gépeit a maga kneuttingi kohászatába szállíttatta. Ez a lelkiismeretlen monopolista kalóz szerhámosságtól sem riadt vissza, ha profitjáról volt szó. Így például az első világháború alatt a spandaui Állami Művektől folytvasat vásárolt tonnánként 250 márkáért, hogy néhány közbeeső állomás beiktatásával tonnánként 490 márkáért eladja ugyanazon üzem egy másik osztályának.

A Klöckner-tulajdont, amely két világháború roppant láncolásaiból és óriási nyereségeiből keletkezett, ugyancsak egyetlen „anyavállalatban" fogták össze, melynek jelentősége nem sokkal marad el a Krupp-vagyon mögött. Összekötetése az Ickern- és Victor-bányákkal és a hozzájuk tartozó három kokszolóművel kiváltságos helyzetet biztosít az új Klöckner-vállalatnak. Mikor Günter Henle „acélmegbízottá" nevezteti ki magát, nagyon jól tudta, hogy mit tesz. Ez a kinevezés most

busás jövedelmet hoz a családnak. Szoros üzleti összeköttetésben áll a családdal egyébként Pferdmenges úr is, míg Klöckneréknek a maguk részéről kezdettől fogva jó kapcsolataik voltak a Deutsche Bankkal és Abs úrral.

A Mannesmann-család is régi háborús bűnös család. Már jóval az első világháború előtt az ő kiterjedt marokkói ércérdekeltségeik döntötték Németországot kevés híján háborúba és idézték elő a német imperializmus hírhedt provokációját, az „agadiri párducugrást", a Panther (Párduc) nevű ágyúnaszád kiküldését Marokkóba[10].

Régóta vezető szerepet játszottak a szélsőséges német soviniszta elemek, az Alldeutscher Verband[11] finanszírozásában, s így nem volt meglepő, hogy Hitler éppen Mannesmann vezérigazgatóját, Wilhelm Zangent nevezte ki a birodalmi fegyverkezési tanács elnökévé és a birodalmi ipari csoport „führerjévé". A birodalmi fegyverkezési tanács elnöke gondoskodott arról, hogy a legjövedelmezőbb hadirendelések az ő trösztjének jussanak.

A Mannesmann-üzemek tulajdonát az úgynevezett „feloszlatás" teljesen érintetlenül hagyja. Ilymódon tehát eggyel több tröszt tervezhet és készíthet elő újabb háborús bűncselekményeket.

A Haniel-család nemcsak az egyik legfontosabb nyugatnémet nehézipari konszernben, a Gutehoffnungshütté-ben játszik vezető szerepet. Kapcsolatai elérnek a nagy villamossági trösztökig, a Siemens-művekig és az AEG-ig. A Haniel-érdekeltségek legfontosabb képviselője Hermann Reusch, a nyugatnémet fegyverkezési iparbárók egyik vezető képviselője. A Flick-konszern egyik háborús bűnöse, Gerhard Bruns, a második világháború után Közép-Németországból átnyergelt a Gutehoffnungshütté-hez, és Nyugat-Németország egyik döntő hadiüzemévé építette ki azt. A Gutehoffnungshütte is egyetlen „acél-anyavállalatként" fog kikerülni a „feloszlatásból". Ama nehézipari üzemek közé tartozik, amelyek háború előtti termelésüket már most túlszárnyalják, ami világosan

[10] Erről bővebbet lásd *A. Norden.* A német monopolkapitalizmus. Szikra 1950. 20—27. old. — *Szerk.*

[11] Alldeutscher Verband — Össznémet Szövetség. Nagytőkések által vezetett, soviniszta, pángermán egyesület. — *Szerk.*

mutatja jelentőségüket Nyugat-Németország előkészületben lévő felfegyverzésében.

A gazdasági hatalom túlságos koncentrációjának fogalma alá eső vállalatok között — amelyeket a potsdami határozatok értelmében fel kellene számolni — ott találjuk a Hoesch-konszernt is. Az uralkodó szerepet itt három finánctőkés család játssza, amelyek szoros kapcsolatban állnak számtalan más vállalattal is: a Hoesch-család, a Werhahn-család és a von Waldthausen-család. A szálak innen Kruppékhoz futnak, a Rheinische Stahlwerke, a Deutsche Erdöl AG, a Wintershall AG, az IG Farben AG és sok más vállalat vezetőihez. A Hoesch-konszern nem kisebb mértékben háborús bűnös konszern, mint a többi nehézipari tröszt. Az ő fennállását és hatalmát sem érintette azonban a „feloszlatás".

A Stinnes-ház

Megbocsáthatatlan hibát követne el az, aki a Ruhr-vidék vezető családjai felsorolásánál megfeledkeznék a Stinnes-családról. Idősebb Hugo Stinnes már 1911-ben kijelentette:

> „Még három-négy év nyugodt fejlődésére van szükségünk és Németország vitathatatlanul az európai gazdaság ura. Három-négy év béke, és biztosíthatom a német uralmat Európában."

Stinnesék tulajdona már az első világháború előtt valóságos kis világbirodalmat jelentett. A család az első világháborúban elképzelhetetlen összegeket keresett az európai népek szerencsétlenségén. Az 1923-ban kiadott „Évkönyv a dortmundi főbányahivatali kerület számára" a következő felvilágosítást adja Stinnesről:

> „Hugo Stinnes vagyonát már 1914-ben 100 millió aranymárkára becsülték. Ezt az összeget a háború alatt valamennyi nagyiparoshoz hasonlóan (!) ő is megsokszorozhatta. Mostani vagyona számokban alig fejezhető ki ... kétségtelenül többmilliárd aranymárkát jelent és mai német valutában kifejezve olyan számot adna, amilyent csak a csillagászatból ismerünk ... Az utókor tehát valamikor talán meg fogja tudni részletesen az igazat ennek a hatalomnak keletkezéséről és kiterjedéséről, amely min-

den hozzá hasonlíthatót — Morgant, Rothschildot, Cecil Rhodest, Harrimant, Carnegie-t, Rockefellert, Vanderbiltet — felülmúlt és meseszerűségével már alkalmat adott arra, hogy létrejöjjön valami, amit Stinnes-legendának nevezhetnénk."

E himnusz szerzője alkalmasint maga is áldozatul esett a Stinnes-legendának és cikke végén alapos túlzásokra ragadtatta magát. Az azonban bizonyos, hogy Stinnes az első világháborúból származó nyereségeivel a létező legnagyobb német trösztalakulatot hozta létre. Ez a tröszt ugyan halála után szappanbuborék módjára pukkant szét, de még mindig elég maradt belőle ahhoz, hogy Stinnesék továbbra is Németország egyik leggazdagabb családjának számítanak. A Stinnes-család nyugatnémet bányatulajdona jelentős és más vállalatokban való részesedése sem lebecsülendő. A család kihasználta a nagy tőkebefektetéseket, amelyeket az öreg Stinnes külföldön eszközölt, és amerikai lett, hogy az Egyesült Államokban és Németországban egyaránt otthon érezze magát. Ilymódon a második világháborún éppúgy keresett az Egyesült Államokban, mint Németországban. Emellett az az előnye volt, hogy egész nyugatnémetországi tulajdonát a háború végeztével amerikai vagyonként kezelték és minden korlátozástól megkímélték. A Stinnes-családnak gazdag tapasztalatai vannak a megszálló hatalmakkal való együttműködés terén. 1923 október 5-én megbeszélés folyt a minden fennálló szerződés megszegésével a Ruhr-vidékre bevonult Degoutte francia tábornok és Stinnes, Klöckner, Velsen és Vögler nagyiparosok között, mely alkalommal ez utóbbiak a következőket jelentették ki:

„Az iparnak az a meggyőződése, nagy hiba volt, hogy engedett a szocialista befolyásoknak és az elveszített háború után bevezette még a megrövidített munkaidőt is. Sok nehézséget is el lehetett volna kerülni, ha több szenet termelnek; a mi feladatunk az lenne, hogy ismét elég szenet termeljünk és Németországon kívül Franciaországot, Belgiumot, Hollandiát és Svájcot is teljesen ellássuk. A rajna-vesztfáliai bányászat tehát elhatározta, hogy jövő hétfőtől kezdve újra bevezeti a háború előtti munkaidőt, tehát a nyolc és félórai munkát leszállással és feljövetellel együtt a föld alatt dolgozó, és tízórai munkát a föld felett

dolgozó munkások számára. Az ipar azonban nem tudja szándékát a megszálló hatóságok támogatása nélkül végrehajtani."

A Stinnes-háznak tehát valóban jelentős tapasztalatai vannak hadiüzletek kötésében mindkét oldalon, a dolgozók legkíméletlenebb kifosztásában — Stinnesék üzemi bizottságát 1920 júniusában arra kényszerítették, hogy írjon alá egy megállapodást, amely szerint a bérek és fizetések szabályozása a tarifa kikapcsolásával és a szakszervezetek képviselőinek bevonása nélkül eszközlendő —, sőt á Stinnes-család még ahhoz is ért, hogyan kell barátságosan együttdolgozni a megszálló hatalmakkal saját népe ellen, a munkásság ellen, természetesen profitja érdekében és egy új háború gyorsabb előkészítése céljából.

Az itt röviden jellemzett imperialista családok egyszersmind azt is világosan megmutatják, milyen a még számbajövő húsz-harminc család, a Mallinckrodtok és von Steinek, a Siemensek és Oppenheimek, a Schröderek és Werhahnok és a többiek valamennyien. Ezek és bonni megbízottaik árulják el napról-napra a német nép igazi nemzeti érdekeit, kormányozzák és mérgezik meg Nyugat-Németország egész gazdasági és politikai életét, esküdtek össze az amerikai finánctőkével, amely a német népet egy minden eddiginél szörnyűbb harmadik világháborúba akarja dönteni, amely háború e nép pusztulását jelentené.

4. NYUGATNÉMET GAZDASÁG — AZ AMERIKAI HADIGAZDASÁG RÉSZE

A fasiszta fegyverkezés a német gazdasági életet 1933 óta a hadigazdaság vágányára tolta. Csak azokat a gazdasági ágakat támogatták, csak azok fejlődhettek gyorsított ütemben, amelyek hadicélokat szolgáltak, míg a békeipar ágait befektetési tilalmakkal, nyersanyagelvonással, munkaerő és hitel megtagadásával, valamint közvetlen üzembeszüntetésekkel gátolták fejlődésükben és terjeszkedésükben, sőt még termelőképességük kihasználásában is. A fogyasztási javakat gyártó iparágak messze a hadifontosságú iparágak mögött maradtak. A háború után tehát alapvető változtatásokat kellett volna

végrehajtani a német ipar felépítésében, teljes határozottsággal a békeipar felé kellett volna fordulni. Ez a fordulat annál is sürgetőbb volt, mert Nyugat-Németország lakossága a háború előttihez képest mintegy 20 százalékkal növekedett.

A hadigazdaság fenntartása

Mi történt a valóságban? Újra beiktatunk néhány részletet a washingtoni Kilgore-bizottság jegyzőkönyvéből:

„Mr. Nixon: Neki (az amerikai katonai kormányzat pénzügyi osztálya élén álló Dodge nevű igazgatónak) bizonyos nehézségei voltak Draper tábornokkal, a gazdasági osztály igazgatójával, bizonyos IG Farben-üzemekkel... különösen a gendorfi mérgesgázgyárral kapcsolatban, mikor is ő (Dodge) sürgetően követelte, hogy ezt a gyárat rögtön szabadítsák fel a jóvátétel és lebontás céljaira és hagyják abba a termelést. Draper tábornok viszont ragaszkodott ahhoz, hogy a termelést a gendorfi gyárban legalább még egyideig folytassák.

Elnök: Milyen termelést folytattak ott?

Mr. Nixon: Fagy elleni védőszert gyártottak. Az üzem a háború alatt fagy elleni védőszert állított elő az ott termelt mustárgáz melléktermékeként, és Draper tábornoknak az volt a kívánsága, hogy ez a gyár folytassa a fagy elleni védőszer gyártását.

Elnök: Szükséges volt, hogy mustárgázt is előállítsanak?

Mr. Nixon: Nem, noha az üzem kapacitása ezt lehetővé tette.

Elnök: Egyszeriben átállítható volt mustárgázra?

Mr. Nixon: Igen, az alapvető berendezés változatlan maradt"[12].

A német népnek 1945-ben tudvalevőleg éppen csak fagy elleni védőszerre volt sürgős szüksége! Ez a vallomás egészen világosan mutatja: a Draper-szerű amerikai háborús úszítók célja az volt, hogy a német ipar hadifontosságú ágait lehetőleg érintetlen állapotban tartsák meg és így a Szovjetunió elleni

[12] Kilgore-bizottság 1 560—1 561. old.

háborúban felhasználhassák azokat. Ez azóta sem változott meg. A gendorfi Anorgana-gyár ma is előállíthat mérgesgázt. A nyugatnémet ipar felépítését egyáltalában nem változtatták meg, ellenkezőleg, a nácik által teremtett hadigazdasági jellegét csak még jobban megerősítették és kiépítették.

A fegyverkezési ipar növelése — a békeipar megfojtása

Nyugat-Németország ipari össztermelése 1950-ben 9,5 százalékkal túlhaladta az 1936-os színvonalat. Tekintettel a lakosság számának növekedésére, az egy főre eső termelés 1950-ben még nem érte el a háború előtti színvonalat és csak 1951 első öt hónapjának átlagában érte el azt. Az ipar egyes területein azonban igen különböző volt a fejlődés. Egyes iparágakban jelentős mértékben túlszárnyalták a háború előtti szintet, míg más iparágakban komoly lemaradás mutatkozik.

Az olajtermelés például 1950-ben 152 százalékkal volt magasabb, mint 1936-ban és 1951 első öt hónapjában még további 183 százalékkal az 1936-os színvonal fölé emelkedett. A közlekedési eszközöket gyártó ipar az 1950-es év átlagában 54 százalékkal múlta felül az 1936-os színvonalat, 1951 első öt hónapjában pedig már 92 százalékkal. A gépgyártás az 1950-es év átlagában 121 százalékkal volt magasabb az 1936. évinél és 1951 első öt hónapjában 150 százalékkal emelkedett fölébe, a villamossági ipar 1950-ben már elérte az 1936. évi termelés 236 százalékát, 1951 első öt hónapjában pedig már 315 százalékát érte el.

Egészen más a helyzet a fogyasztási javak területén. A bőrgyártás 1950 átlagában még 27 százalékkal, 1951 első öt hónapjának átlagában még 24 százalékkal maradt a háború előtti termelés mögött. A cipőipar 1950-ben 22, 1951-ben 9 százalékkal termelt kevesebbet, mint a háború előtt. Az élelmiszeripar 1951 első öt hónapjában pedig 2 százalékos visszaesés tapasztalható az 1950. évi átlagtermeléshez képest. Ugyancsak a háború előtti színvonal alatt van még az építőipar termelése.

Határozott különbségeket látunk tehát az egyes iparágak fejlődésében: egy részük messze túlszárnyalta a háború előtti színvonalat, más részük pedig elmaradt az akkori termelési színvonal mögött. Sőt, egyes iparágakon belül is észlelhető ez a különbség a különböző gyártmányok mennyiségének fel-

szökésében és elmaradásában. A gépgyártásban a hadiiparhoz szükséges fémfeldolgozó gépek termelése 1936 havi átlagában Nyugat-Németországban kereken 9 000 tonnára rúgott, 1951 májusában ez csaknem 10 000 tonnára emelkedett. A békegazdaság céljait szolgáló mezőgazdasági gépek és eszközök gyártása viszont az 1936. évi 19 000 tonnáról 1951 májusában 16 300 tonnára csökkent. A közlekedési eszközöket gyártó iparban a személyszállító autók termelése 1951 májusában az 1936. évi átlaggal szemben 50 százalékkal emelkedett, a teherautóké ellenben 120 százalékkal. A vegyiiparban az olyan hadifontosságú cikkek gyártása, amilyen a klór, 160 százalékkal emelkedett 1936-hoz képest, a marónátron gyártása csaknem 200 százalékkal, míg például a szappan és mosópor gyártása ugyanezen idő alatt 42 600 tonnáról 18 900 tonnára esett vissza.

Ezek a számok mutatják, hogy a nyugatnémet gazdaság felépítése nem a normális gazdaság, hanem továbbra is a hadigazdaság irányába halad. Ismét a gazdaságnak a felfegyverzés szempontjából fontos ágai fejlődnek gyorsabban, a békés célokra termelő iparágakat pedig megfojtják.

Amerikai tőkével dolgozó iparágak az élen

Még egy tény érdemel figyelmet. Nyugat-Németországban ezidőszerint a hadigazdaság bizonyos iparágait különleges módon pártolják, ilyenek a gépgyártás, az olajipar, a járműgyártás és a villamosságiipar. Itt két ok irányadó.

Először is olyan iparágakról van szó, amelyek előkészítik az egész iparnak a hadigazdálkodásra való átállítását. Így például az iparnak szerszámgépekkel és szállítóeszközökkel való felszerelését, a nyersanyagtartalékok — mint olaj, olajtermékek — beraktározását szolgálják és ugyanakkor a nyugatnémet zsoldos hadsereg felállítását készítik elő általános felszerelési tárgyak (egyenruhák, járművek, híradókészülékek stb.) felhalmozásával, valamint laktanyák és erődítések építésével (rohamosan növekedő cementtermelés). Az első ok tehát az, hogy a nyugatnémet gazdaság ezidőszerint még az átállítás, a háborús termelés előkészítésének szakaszában van az egész vonalon.

A második ok az, hogy az illető iparágak esetében elsősorban olyan gazdasági ágakról van szó, amelyekben az ame-

rikai finánctőke részesedése és érdekeltsége a legnagyobb. Öt nyugatnémet iparág haladta túl az 1950-es év átlagában az 1936. évi színvonalat több mint 50 százalékkal. Ezek, ha az 1936-os termelést 100-zal vesszük egyenlőnek, a következők:

Műrostipar	266
Villamossági ipar	236
Olajtermelés	252
Energiagazdálkodás (áram)	173
Járműgyártás	154

A műrostipar jelentékeny részben külföldi monopolisták kezében van. Az IG Farben elsősorban az amerikai finánctőke érdekeltsége, a Vereinigte Glanzstoffwerke a holland AKU-konszern tulajdonában van. Itt ejtőernyőselymet, valamint egyenruhákhoz és felszerelési tárgyakhoz való textilárut állítanak elő. A villamossági ipar az amerikaiak uralma alá került nyugatnémet iparágak között második helyen áll, az olajipar első helyen; ugyancsak erős az amerikai tőke részesedése — különösen kölcsönök alakjában — az áramtermelésben. Végül pedig Nyugat-Németország amerikai uralom alá került iparágai között a járműgyártás áll a harmadik helyen. Az amerikai finánctőke, amely az Egyesült Államok fegyverkezéséből mérhetetlen hasznot húz, természetesen a nyugatnémet felfegyverzésen is sürgősen keresni akar, előleget akar magának biztosítani az igazi nagy fegyverkezési profitok terhére. Ez a második oka annak, hogy pontosan meghatározott iparágakat vontak be legerősebben az újjáélesztett német imperializmus felfegyverzési intézkedéseibe.

Végül pedig figyelembe veendő, hogy a német és amerikai imperialisták arra kényszerülnek, hogy óvatosan járjanak el a nyugatnémet felfegyverzési politikában. Beleütköztek valamennyi nép ellenállásába, amelyek tapasztalatból ismerik az imperialista német agressziót, beleütköztek a világbékemozgalom egyre erősödő ellenállásába és a német dolgozók fokozódó ellenállásába is, akik mind kevésbbé hajlandók arra, hogy mégegyszer fegyvereket kovácsoljanak a bűnös német imperializmus számára és egyre kevésbbé egyeznek bele abba, hogy annak engedelmes eszközeiül használják fel őket. A bonni háborús politikusok ezért azon vannak, hogy fegyverkezési intézkedéseiket leplezzék, álcázzák és minden előkészületet megtegyenek, hogy a háborús termelésre való átállást egyik napról a másikra egész terjedelmében keresztülvihessék.

A „Wehrwirtschaft"[13] feltámadása

Ahogyan a fasiszta fegyverkezésnek hadigazdasági „elméletre" és hadigazdasági kényszerrendszabályokra volt szüksége, az újjáélesztett német imperializmus fegyverkezési politikája is ugyanerre szorul. Mikor a fasiszta hadigazdasági vezetők visszatértek a nyugatnémet gazdasági élet vezető pozícióiba, velük együtt tudós bértollnokaik is visszakapták régi tisztjüket, ismét hadigazdasági „elméleteket" tálalnak fel olvasóiknak és a felfegyverzéshez szükséges kényszerrendszabályokat terveznek. Mikor ezt teszik, csak fasiszta irományaik szúette ládájába kell benyúlniuk és régi ostobaságaikat kissé új formába kell önteniük. A boldogtalan emlékezetű von Metzsch altábornagy ezt mondta:

> „Csak az biztosítja a nép számára a gazdagságot, ha a nép meg is tudja tartani, ami övé, másszóval, ha a gazdaságot a hadipolitika szolgálatába állítja, tehát hadigazdasággá alakítja át"[14].

Tegnapi tanítványa és hű segédje, a Hitler által profeszorrá kinevezett dr. Kurt Hesse tábornok, aki Adenauer úr jobbkeze szeretne lenni, „Az 1950/51. évi német gazdasági politika" című titkos emlékiratában azt mondja, hogy

> „a német gazdaság hasznosítása a fegyverkezési gazdálkodás céljaira"

nem választható el a remilitarizálástól, és a felfegyverzés igenlése vagy elutasítása Európában egyszersmind

> „a fegyverkezési gazdálkodás elismerését vagy tagadását"

is jelenti.

Mivel a bonni remilitarizációs kormány és imperialista megbízói a felfegyverzést nagyonis igenlik, félreérthetetlenül a „fegyverkezési gazdálkodás" mellett döntöttek. Hesse azonban gondolatát így fűzi tovább:

> „Különös súllyal esik latba ebben a tekintetben a munkásság állásfoglalása."

---

[14] Wehrwirtschaft — Hitler úgynevezett „védelmi" hadigazdasága. — *Szerk.*

[14] *Von Metzsch.* Wehrpolitik. (Hadipolitika.) Berlin 1939.

E gondolat Bonnt arra készteti, hogy „fegyverkezési gazdálkodást" folytasson, körömszakadtáig tagadja azonban ezt. Hessét titokban a nyugatnémet gazdaság elhelyezésével kapcsolatos kérdések szakértőjévé tették meg a bonni kormány mellett és erről a polcról „elméleti vonalon" irányíthatja a nyugatnémet gazdasági élet teljes átállítását a fegyverkezésre.

Felépítik a hadi kényszergazdálkodást

Bonn új hadi kényszergazdálkodásának megteremtése felé a döntő lépést az „ipari gazdaság egyes területein foganatosítandó biztosító intézkedésekről" szóló, 1951 március 9-i törvény jelenti, amely a szövetségi hivatalos lapban (1. rész. 21. szám. 1951 május 12. 298—301. old.) jelent meg. Ez törvényes lehetőséget ad a bonni kormánynak arra, hogy rendelkezéseket bocsásson ki szilárd fűtőanyagok, ásványolaj, nemesfémek, színesfémek és az ezekből előállított gyártmányok gyártásáról, feldolgozásáról, beraktározásáról, szállításáról és beszerzéséről. Ezenfelül a bonni kormánynak jogában áll, hogy rendeleteket bocsásson ki „az ipari gazdaság áruinak előállításáról, felhasználásáról és tartalékolásáról, ezeknek az áruknak üzemek részére való szállításáról és üzemek által való beszerzéséről". Ezzel a bonni kormánynak szinte korlátlan beavatkozási lehetősége nyílik a nyugatnémet gazdasági életbe.

E törvény alapján a bonni fegyverkezési kormány már 11 rendeletet bocsátott ki fontos nyersanyagokról. Így további következetes lépéseket tett a nyugatnémet gazdaságnak a háborúra és az újrafelfegyverzésre való átállítása irányában. A *Die Neue Zeitung,* a nyugatnémetországi amerikai intervenciósok lapja, e rendeletekhez a következő megjegyzést fűzi:

> „E rendeletekkel a szövetségi kormány teljesíti azt a megszállási szabályzat revíziójával kapcsolatban tett igéretét, hogy közre fog működni a Nyugat közös védelme szempontjából fontos nyersanyagok elosztásában"[15].

A remilitarizálás, a felfegyverzés leplezésére mindig a „védekezés" szólamát használják fel. Ez mutatja, mennyire palástolni kell a bonni fegyverkezési kormánynak igazi szán-

[15] Die Neue Zeitung. München. 1951 március 12. 60. sz.

dékait, ez mutatja, milyen erős az ellenállás a felfegyverzéssel és remilitarizálással szemben a német nép minden rétegében.

A gazdasági biztosító törvény igazi értelmét — vagyis azt, hogy ez újabb lépést jelent a hadigazdasági nyersanyaggazdálkodás útján — tehát itt nyiltan bevallják. További törvények és rendeletek sorozata egészíti ki az új hadigazdaság képét, így például „a tej, tejtermékek és a zsiradékok forgalmáról" szóló törvény, valamint egy másik, amely „a cukor forgalmát" szabályozza. Ezek a törvények szolgálnak a tervezett tej-, vaj- és cukorjegyrendszer alapjául. A „nyersanyaggazdálkodás" lényegében nem is jelent mást, mint azt, hogy biztosítani akarják a hadigazdaság számára mindazokat a nyersanyagokat, amelyekre szüksége van és meg akarják akadályozni ezeknek a nyersanyagoknak felhasználását a békeiparban. Ez egyúttal a „polgári fogyasztás" maximális korlátozását, tehát végeredményben a legfontosabb élelmiszerek hatósági elosztását jelenti.

Bonn „nyersanyagbiztosai"

Bonn következő lépése a hadigazdálkodás útján az 1951 március 29-én kiadott törvény volt „az áruforgalmat szabályozó szövetségi hivatal felállításáról". E hivatal elsőbbségi rendszert vezet be az áruellátás, behozatal és kivitel, devízaengedélyezés stb. terén és lényegileg együttdolgozik az amerikai imperializmus által létrehozott nyersanyaggazdálkodási szervekkel. Végül pedig a különböző fontos nyersanyagfajták számára, így szénre, acélra és vasra, vegyi nyersanyagokra, színesfémekre és szövőipari termékekre úgynevezett „nyersanyagbiztosokat" neveztek ki. Ezek a kinevezések közvetlenül azután történtek, hogy a Szövetségi Iparegyesület bizalmas emlékiratot adott át 1951 március 15-én a bonni kormánynak, amelyben ez állott:

„Ajánlatos, hogy szövetségi megbízottként beállítsanak egy, a gazdasági gyakorlatban és a gazdasági szervezésben egyaránt tapasztalt, az ipar bizalmát élvező egyént, aki később megállapítandó időre kiválik a gazdasági tevékenységből és annak a feladatnak szenteli magát, hogy központilag összefogja a rendezésre váró problémákat, éspedig szoros együttműködésben a különösen érintett szakmák erre alkalmas, továbbra is a gazdasági életben

működő egyéniségeivel, valamint a különféle gazdasági szövetségekkel."

Nyugat-Németország vezető monopolista szervezeteinek óhaja mindig a legfőbb törvény volt a bonni kormány számára, nem csoda tehát, hogy rögtön kinevezték a „nyersanyagbiztost" és munkatársait. Közben a különféle monopóliumok természetesen biztosították maguknak a kellő befolyást, amennyiben gondoskodtak arról, hogy az illető nyersanyagfajta számára az „ő" emberük legyen a megbízott. A legfőbb nyersanyagbiztos a harburgi Phoenix-gumigyár vezérigazgatója, Otto A. Friedrich lett, akinek különösen jó, régi kapcsolatai vannak az Egyesült Államokban. Szénbiztosnak dr. Martin Sogemeiert nevezték ki, a fasiszta bányagazdasági csoport ruhrvidéki kőszénbánya-kerületi csoportjának régebbi üzletvezetőjét, aki ebből a működéséből kifolyólag természetesen dús tapasztalatokkal rendelkezik a hadigazdálkodás terén. A vegyiipar élére a vegyiipari egyesülés elnöke és az Internationale Galalith-Gesellschaft vezérigazgatója, Menne került, az acél- és vasipar élére M. C. Müller, aki évekig az acél- és vasipari szakcsoport üzletvezetőjeként működött. A szövőipar nyersanyagbiztosának a Bremer Wollkämmerei (Brémai Fésűsfonó) volt vezérigazgatóját, N. H. Schillinget nevezték ki, a fémek biztosává a lüneni alumíniumművek vezérigazgatóját, Afflerbachot. Látjuk tehát, hogy végig a döntő monopolista vállalatok bizalmi embereire esett a választás.

Az itt leírt rendszabályokkal vázoltuk a legfontosabb lépéseket, amelyek abban az irányban történtek, hogy a nyugatnémet gazdasági életet a hadigazdaság vágányára tolják. A legközelebbi lépések — logikusan — a következőek lehetnek: a fogyasztási iparágak további korlátozása, a jegyrendszer bevezetése és a nagyarányú nyílt hadianyaggyártásra való áttérés. Így tehát a nyugatnémet monopolisták rendszeresen dolgoznak a gazdasági élet remilitarizálásán a fasiszta „Wehrwirtschaft" régi receptje szerint.

A külkereskedelem a felfegyverzés szolgálatában

Ami a termelésre és fogyasztásra áll, természetesen vonatkozik a külkereskedelemre is, amelyet a fegyverkezési politikusok szintén teljes egészében a háborús előkészületek szol-

gálatába állítanak. Rendeltetése az, hogy előteremtse a felfegyverzéshez szükséges, de belföldön nem található nyersanyagokat, valamint az, hogy támogassa a szövetségesek hadigazdaságát. Be kell szüntetni mindazon áruk behozatalát, amelyek a felfegyverzés szempontjából nem életbevágóan fontosak.

1951 áprilisában és májusában a nyugatnémet külkereskedelem a háború óta először egyensúlyba jutott, tehát ugyanannyit vittek ki, mint amennyit behoztak, míg 1950-ben még több mint 3 milliárd márkára rúgó deficitje volt. A kereskedelmi mérleg egyensúlyát azonban nem a kivitel fokozásával érték el, hanem mindenekelőtt a behozatal viszonylagos leszorításával. Míg ugyanis az ipari nyersanyagok behozatalát 1951 májusában az 1950-es átlaggal szemben még 40 százalékkal felemelték, az élelmiszerek behozatala mindössze 8 százalékkal emelkedett. Ezek a számok azonban csak az értékre vonatkoznak. Minthogy az amerikai imperializmus koreai agressziója valamennyi ár gyors felszökésével járt, a valóságban a magasabb értékért lényegesen kevesebbet hoztak be, mint az 1950-es év átlagában. Mennyiségileg az élelmiszerek behozatala 1951 májusában mintegy 10 százalékkal maradt az 1950. évi átlag alatt.

Mindez azt jelenti, hogy a fegyverkezési gazdálkodás számára minden szükséges nyersanyagot rendelkezésre bocsátanak, akármibe kerül is, mégha a közellátás sínyli is meg.

Ha megvizsgáljuk, milyen élelmiszereket importálnak nagyobb és milyeneket kisebb mértékben, világosan magunk előtt látjuk a dolgozó tömegek életszínvonalának leromlását. Ha az 1950-es esztendő átlagát 1951 első négy hónapjának átlagával hasonlítjuk össze, az élelmezés félreismerhetetlen eltolódását látjuk a magasabb értékű élelmiszerekről kevésbbé magas értékűek felé. Így például havi átlagban a vaj behozatala az említett idő alatt 38 000 mázsáról 19 000 mázsára, tehát pontosan a felére zuhant. A hús és húsáru behozatala 109 000 mázsáról 90 000 mázsára csökkent. Ezzel szemben a búzabehozatal 1 437 000 mázsáról 1 978 000 mázsára emelkedett.

A kivitel oldalán mindenekelőtt a hadifontosságú termékek rovatában láthatunk jelentős emelkedést, tehát a felfegyverzéshez szükséges cikkekben. Előtérben állanak itt a vegyi félkészgyártmányok, amelyek a fegyverkezési ipar fontos alapanyagát képezik, hengerelt áruk, gépek, elektrotechnikai gyárt-

mányok, valamint finommechanikai és optikai műszerek a tábori távcsőtől a bombacélzó készülékig.

Az a tény, hogy a nyugatnémet külkereskedelmet egyre inkább kizárólag az imperialista fegyverkezés szükségleteire állítják át, logikus következetességgel vonja maga után az elzárkózást a Szovjetunió, a népi demokratikus országok és a Német Demokratikus Köztársaság fejlódő békegazdaságától. O. A. Friedrich, bonni nyersanyagbiztos, a newyorki *Journal of Commerce* nyugatnémet gazdasági mellékletének írott cikkében a Szovjetunióval való kereskedelmi kapcsolatokat az „ellenállási akarat megbénításának" minősítette, amely „gazdaságilag és politikailag egyaránt mérhetetlen károkat okozna"[16]. Egy közzé nem tett harburgi beszédében köntörfalazás nélkül kijelentette, hogy feladatának tekinti a kelet-nyugati kereskedelem és a német belkereskedelem teljes megakadályozását. Friedrich ezzel félreérthetetlenül lelepleződött, mint az amerikai monopoltőke ügynöke.

A kelet-nyugati kereskedelem és a német belkereskedelem teljes beszüntetésének célja az, hogy a német imperializmust még szilárdabban hozzákösse az amerikai monopolistákhoz. Ellenszolgáltatásképpen azt ígérik a német imperialistáknak, hogy a tervbevett háború után kiszolgáltatják nekik a keleti piacot. Ez a biztos katasztrófára kiállított váltó ugyancsak csekély vigasz a nyugatnémet közgazdaság számára.

Fegyverbehozatal

A német és amerikai imperialisták számára ilyenformán a külkereskedelem is csupán segédeszköz a harmadik világháború előkészítéséhez. A már idézett Hesse „professzor" titkos emlékiratában ezt mondja:

> „A jövőben kötendő vagy megújítandó kereskedelmi szerződéseket felül kell vizsgálni abból a szempontból, hogy megfelelnek-e a hadigazdálkodás követelményeinek. A külkereskedelmet ugyancsak a lassanként végrehajtandó tartalékolás szempontjából kell továbbfejleszteni."

Ez tehát az a recept, amely szerint Bonnban eljárnak.

---

[16] Lásd Die Neue Zeitung. München. 1951 április 25 97 sz.

Csak a „tartalékolás" ügyében állnak még meglehetősen rosszul. A nyugatnémet külkereskedelem helyzete még mindig olyan bizonytalan, hogy egyelőre még azoknak a normális tartalékoknak beraktározása sem volt lehetséges, melyekre minden békés gazdálkodásnak szüksége van, hogy biztosítsa magát meglepetések ellen. Bonn számára azonban a stratégiai nyersanyagok fontosabbak, mint a gabona, zsír és más alapvető élelmiszerek, amelyekre a lakosságnak van szüksége.

Ezzel szemben 1950 közepén megváltoztatták a 29. számú JEIA[17]-utasítást, amely a devízakiutalást szabályozza bizonyos meghatározott áruk behozatalának céljaira. Az illető áruk behozatalára vonatkozó engedélyt azóta a bonni gazdasági minisztériumból kell kérni. De milyen árukról van itt szó? Az egyik csoportban az „atomenergia körébe tartozó" nyersanyagokat, berendezéseket és felszereléseket találunk, az uránról a ciklotronon keresztül a sugárzásmérőkig, tehát az atomfegyver előállításának előfeltételeiről van szó! A másik csoportban minden fajtájú fegyvert és „katonai megsemmisítő eszközt" találunk, lövegeket és gránátokat, mérgesgázokat, harckocsikat és hadihajókat, valamint bombavető repülőgépeket. Az errevonatkozó közlemény a szövetségi hivatalos lap 1950 július 13-án megjelent 132. számában található, a 2. és 3. oldalon.

Miért vált hirtelen a fegyverek és atomkutató készülékek behozatala annyira fontossá, hogy külön közleményt kellett megjelentetni erről a kérdésről? Az újrafelfegyverzés washingtoni és bonni híveinek nyilván igen sürgős volt, hogy siettessék a nyugatnémet zsoldos alakulatok felfegyverzését, és idejekorán szabadulni akartak minden bürokratikus akadálytól, amely az ehhez szükséges harci eszközök behozatalának útjában állott. Joggal feltételezhetjük, hogy időközben már sok ilyenfajta megsemmisítő eszközt importáltak.

A legnehezebb katonai támadófegyverek behozatalának rendezése a legvéresebb háború befejezése után öt évvel a bonni kormány egyik legszörnyűbb lépése volt a felfegyverzés és a háborús előkészületek útján.

Összefoglalóan elmondhatjuk, hogy a nyugatnémet

---

[17] Joint Export-Import Agency (amerikai-német kozos export-import hivatal). — *Szerk.*

gazdaság elért ahhoz a ponthoz, hogy készen áll a nyílt és teljes felfegyverzésre. A hadigazdaság bonni udvari elméletgyártója, Hesse, a fegyverkezési kormány számára készült emlékiratában rövid programot állított össze az előkészítő intézkedésekről. Ezt a programot itt kivonatosan közöljük:

„a) A statisztika felülvizsgálása.
d) A fegyverkezési célokra felhasználható iparok még kihasználatlan teljesítőképességének megállapítása.
k) A hatósági szervek működésének tervszerűsítése.
m) Különféle fegyverkezéstechnikai bizottságok tervszerű alakítása.
r) Intézkedések a munkásság felvilágosításáról a fegyverkezéssel kapcsolatos gazdasági rendszabályok szükségességéről."

Ezt a programot lényegében már teljesítették. Legfontosabb feltétele a gazdaság biztosításáról szóló törvény, amely az újrafelfegyverzés kormányának és gazdasági miniszterének diktatórikus teljhatalmat ad. A Hesse által említett utolsó pontért nem hivatalosan a jobboldali szakszervezeti vezetők és Schumacher Szociáldemokrata Pártja vállalják a felelősséget. Naponként mindent megtesznek, hogy megmagyarázzák a „fegyverkezéssel kapcsolatos gazdasági rendszabályok szükségességét", ha nincs is vele sikerük a munkásságnál, amely okult két háborúból és a velük összefüggő nyomorból és tudja, hogy a „fegyverkezéssel kapcsolatos gazdasági rendszabályok" a háborút jelentik. A munkásság azonban békét akar.

A felfegyverzés terheit a dolgozók viselik

A nyugatnémet munkások eltökélten szállnak síkra a békéért — azért is —, mert már ma saját bőrükön érzik, mit jelent a felfegyverzés a dolgozók számára. Még korántsem küzdötték le a második világháború által előidézett nyomort, máris elkezdődik a nyomor, amely a harmadik világháború előjátéka.

A felfegyverkezési intézkedésekből folyó hatalmas költségeket kizárólag Nyugat-Németország dolgozó lakossága viseli. E terheknek a tömegekre való áthárítása a reálbér állandó csökkenése és a munkások kizsákmányolásának növe-

lése útján történik. Ehhez járulnak a mindennapi áruszükségletben a háborúra való fokozódó átállással járó hiányok és a minőség jelentős rosszabbodása.

A hisztérikus fegyverkezési láz az Egyesült Államokban és a nyugateurópai országokban az amerikaiak koreai agressziója óta hirtelen felhajtotta a világpiaci árakat. A legfontosabb élelmiszerek árainak indexe a hivatalos bonni statisztika szerint a következőképpen emelkedett:

Néhány fontos élelmiszer árának emelkedése 1950 májusától 1951 májusáig
(százalékban)

Rozs	48,9	Marha	23,5
Búza	52,3	Sertés	15,2

Hasonló a helyzet az ipari termékek árainál. Így a bőr- és cipőiparban az árak 1950 májusától 1951 májusáig 27 százalékkal emelkedtek, a textiliparban és ruházati iparban pedig 44 százalékkal. A kenyér ára május közepén 34 százalékkal volt magasabb, mint 1950 június 15-én, a búzaliszté 57 és a disznóhúsé több mint 20 százalékkal. Ezzel szemben a nyugatnémet munkások átlagos heti munkabére 1950 márciusától 1951 márciusáig, még az alaposan helyreigazított bonni statisztika szerint is, csak 13 százalékkal emelkedett. Maga a Szakszervezetek Gazdaságtudományi Intézetének kölni vezetője és a Nyugatnémet Szakszervezeti Szövetség szövetségi elnökségének tagja, Victor Agartz is kénytelen volt kijelenteni:

„A változatlan névleges bérek és a rohamosan emelkedő árak a reálbérek katasztrofális csökkenését vonták maguk után"[18].

Az árak emelkedése majdnem változatlan bérek mellett azonban csak egyik módja annak, hogy a dolgozók reáljövedelmét csökkentsék; másik módja az, hogy még erősebben áthárítják az adózás terhét a dolgozó lakosságra és ezt Bonn a legkörmönfontabb eszközökkel hajtja végre. A lakosság egyes csoportjainak részvétele az adózásban elég pontosan megállapítható a statisztikából, ha különválasztjuk azokat az egyes adócsoportokat, amelyeknek terhét elsősorban a dolgozók viselik. Így a következő képet nyerjük:

[18] Victor Agartz. Löhne, Preise, soziale Hilfe. (Bérek, árak, szociális segítség.) Lásd Gewerkschaftliche Monatshefte. Köln. 1951 február. 2. évfolyam. 2. szám.

Részvétel az adózásban
(százalékban)

	Dolgozók	Munkaadók
1946/47	51,3	48,7
1947/48	53,3	46,7
1948/49	58,3	41,7
1949/50	68,1	31,9
1950/51 1. negyed	67,2	32,8
2. negyed	71,9	28,5
3. negyed	72,5	27,5
január/február	82,6	17,4

Minél tovább halad a fegyverkezés, annál erősebben hárítják át az adóterheket a dolgozókra, a munkásokra és alkalmazottakra, mint ezt a fenti táblázatból láthatjuk.

A dolgozók kizsákmányolásának fokozódása az iparban a heti munkaidő növekedésében is kifejeződik. Nyugat-Németországban ma már nagyobb, hosszabb a munkaidő, mint a fasiszta fegyverkezés idején volt.

A kizsákmányolás fokozásának másik formája a munka intenzitásának szüntelen növelése, amely a termelékenység emelkedő számaiban jut kifejezésre. 1950 áprilisától 1951 áprilisáig az egész iparban 17 százalékkal emelték a munka intenzitását. Egyes iparágakban azonban még ennél is jelentősebben emelkedett. Itt elsősorban a felfegyverzés számára jelenleg legfontosabb és az amerikai finánctőkétől leginkább függő iparágakról van szó. Így a munka intenzitása a villamossági iparban 28, a széntermékek iparában 34, a kőolajtermelésben 22 százalékkal emelkedett, míg a szükségleti cikkeket előállító iparágakban a munka intenzitása még mindig 20—30 százalékkal marad el a háború előtti színvonal mögött.

A dolgozók helyzetét a német imperializmus fegyverkezési rendszabályai állandóan súlyosbítják. A nagy trösztök és konszernek számára azonban ismét felvirradt az óriási nyereségek kora. Ezt a tényt ma már a nagy részvénytársaságok üzleti számadásai sem tudják leplezni. Míg a dolgozók, munkások és alkalmazottak részesedése a nemzeti jövedelemben folytonosan csökken, a német imperialistáké nőttön nő, ezért is hajtják tovább háborús és újrafelfegyverzési politikájukat. A Szakszervezetek Gazdaságtudományi Intézete kiszámította egyfelől a munkások és alkalmazottak, másfelől a vállalkozók változó részesedését a nyugatnémet nemzeti jövedelemből, és a következő eredményekre jutott:

A nettó termelési értéknek a bérekre és a nyereségekre eső része[19]
(százalékban)

		Bérek és fizetések	Nyereség
1948	június	83	17
	szeptember	43	57
	december	43	57
1949	március	37	63
	június	40	60
	szeptember	37	63
	december	39	61
1950	március	39	61
	június	37	63
	szeptember	35	65
	december	35	65

Noha a szakszervezeti intézet számítása nem éppen a legmegbízhatóbb, mert arra hajlik, hogy a profitot túlságosan alacsonynak, a bérekre és fizetésekre eső részt pedig annál magasabbnak tüntesse fel — a táblázat mégis szemléltető képet ad a dolgozók helyzetének romlásáról és a trösztök és konszernek mértéktelen nyereségeiről, amelyek a gátlástalan bonni fegyverkezési politika eredményei Nyugat-Németországban.

A bonni fegyverkezési kormány minden eszközzel tenyészti és fokozza a nyugatnémetországi nyomort. Semmit sem tesz az áttelepültek immár égbekiáltó nyomorának enyhítésére. A munkanélküliek nélkülözése napról-napra növekszik, a munkanélküliség az emberek egyre nagyobb hányada számára válik állandó jelenséggé. Többszázezer fiatal nem jut tanulási lehetőséghez és munkahelyhez és választhat aközött, hogy belép valamelyik „német" vagy külföldi zsoldos alakulatba, vagypedig „külföldön próbál szerencsét". Ezt a nyomort a fokozott újrafelfegyverzési rendszabályok ugrásszerűen élezik tovább. A nyomornak pedig az a rendeltetése, hogy a német nép hovatovább már csak a háborúban lásson kivezető utat abból a helyzetből, amelyet a német imperialisták tudatosan idéztek elő.

A fegyverkezés bonni hívei a „szabadság védelmének" nevezik háborús előkészületeiket. A dolgozók védjék meg azt a „szabadságukat", hogy a német imperializmus által előidé-

[19] Lásd a Szakszervezetek Gazdaságtudományi Intézetének közleménye. Köln 1951. 4. füzet.

zett nyomorban élhessenek, védjék meg Kruppék, Thyssenék és Mannesmannék szabadságát, hogy egyre nagyobb profitot zsebeljenek be és új piacokat szerezzenek maguknak. Ugyan milyen másféle „szabadság" lehetne az, amelyet a német monopolisták vezetésével, Speidel és Heusinger, náci háborús bűnös tábornokok parancsnoksága alatt kell megvédeni?

A német dolgozók szabadságát csak a német és külföldi imperializmus elleni harcban, az újrafelfegyverzési rendszabályok elleni küzdelemben, a béke megtartásáért és megszilárdításáért folytatott küzdelemben lehet kivívni és megvédeni.

IV.

A BONNI NYUGATI ÖVEZETI ÁLLAM — MADE IN USA

1. A bonni nyugati övezeti államot az amerikai háború céljaira létesítették 121

Az „állami egyenjogúság" — szemenszedett csalás 121 — A nyugatnémet különállam reakciós jellegének oka: létalapja — a háború 122 — Újbóli fasizálódás és újrafelfegyverzés: ikertestvérek 123

2. A bonni újrafelfegyverzési kormány békeellenes tevékenysége 124

A Nyugat-Németország újrafelfegyverzése elleni népszavazás betiltása 125 — Vita a bonni parlamentben a betiltásról 126 — A demokrácia tagadása — el kell némítani a népet 128 — A népszavazás betiltásának előjátéka 129 — Nyugat-Németországban betiltották a Szabad Német Ifjúságot a békéért folytatott harca miatt 131 — A betiltás ki nem mondott igazi oka 132 — A katonai szolgálat megtagadására vonatkozó törvény megnehezítené a hadkötelezettség bevezetését 133 — Lehr rendőrakciója gyermekek ellen 134

3. Újfasiszta virágok az újrafelfegyverzés fáján 135

A Német Ifjúság Szövetsége 135 — Az amerikai titkosszolgálat kém- és diverzáns szervezetét leleplezték és felszámolták 137 — Az amerikai kém- és ügynökszolgálat 138 — Az Első Légió 139 — Miniszteri szózat fiatal terroristákhoz 140 — Kormánypénz újfasiszta szervezetek számára 140 — Törvényesített „Werwolfok" 141 — „Bruderschaft" — a nyugatnémetországi megszálló hatalmak ügynöke 141 — Hadviseltek szövetségei 142 — A „Grossdeutschland" páncélos hadtest 143 — Az ejtőernyős vadászok 144

4. Törvényhozás náci mintára 145

Az 1951 július 9—10-i bonni fegyháztörvény 145 — A hamburgi *Die Zeit* a bonni fegyháztörvény ellen 147 — A coburgi *Neue Presse* a fegyháztörvényről 147 — A cenzúráról szóló paragrafus veszélyezteti a politikai szabadságot 148 — A Gestapotörvény néhány előzménye 149 — Terrorhullám a kommunista párt ellen — a VVN Tanácsának betiltása 151

1. A BONNI NYUGATI ÖVEZETI ÁLLAMOT AZ AMERIKAI HÁBORÚ CÉLJAIRA LÉTESÍTETTÉK

Az „állami egyenjogúság" — szemenszedett csalás

A bonni nyugati övezeti államot abból a célból létesítették, hogy felhasználják Nyugat-Németország embertartalékát, gazdasági potenciálját és területét a Szovjetunió, a Német Demokratikus Köztársaság és az európai népi demokratikus államok elleni amerikai háborúban. A bonni nyugati övezeti állam megalakítását 1947-ben készítették elő úgy, hogy az amerikai és brit megszállási övezeteket — a potsdami egyezménnyel ellentétben — gazdaságilag egyesítették. A bonni állam 1949-ben alakult meg. Ezzel a nyugati hatalmak szétlépték a potsdami egyezményt, amelyben a szerződő négy hatalom kezeskedett Németország egységéért.

A nyugatnémet állam „önálló léte" azt a célt szolgálja, hogy „egyenjogú" szerződő félként beléphessen az amerikai háborús tömbbe. Az „állami egyenjogúság" e jelszava szemenszedett csalás, amelyet az angol-amerikai háborús uszítók, valamint a német monopolisták és a szolgálatukban álló tábornokok és politikusok együttesen találtak ki. Az állam „önálló léte" arra szolgál, hogy a nyugatnémet quislingek szerződéses félként léphessenek fel, Nyugat-Németország újrafelfegyverzését a „németek szabad elhatározásaként" álcázhassák, úgy, mint a németek „önkéntes hozzájárulását" az atlanti tömb agresszív szerződéséhez. Az „állami egyenjogúságról" szóló hazugságot újabban megerősítette a nyugati hatalmak és néhány csatlósuk kijelentése, mely szerint megszüntnek tekintik a Németországgal szemben fennálló hadiállapotot. Ezzel meg akarják fosztani a német népet a békeszerződéstől, holott a potsdami egyezmény biztosította mielőbbi megkötését. Hogy az „egyenjogúságnak" a nyugati hatalmak mesterkedése által súlyosbított jelszava hamis, világosan felismerhető Truman

üzenetéből, amelyet a „Németországgal szemben fennálló hadiállapot megszüntetése" alkalmából a washingtoni kongresszushoz intézett és amelyben ez olvasható:

„A Németországgal fennálló hadiállapot megszüntetése a megszállás tényét nem érinti. A megszálló hatalmak jogai Németország meghódításából folynak, ezekről a jogokról a hadiállapot megszüntetésével sem mondunk le."

A bonni újrafelfegyverzési kormánynak adott önrendelkezési jogok megcsúfolják az állami szuverénitás fogalmát. E „jogok" bármikor visszavonhatók. Ezt hangsúlyozták akkor, mikor a bonni kormánynak „megengedték", hogy saját külügyminisztériumot létesítsen. A nyugatnémet különállam „szuverénitását" mindenekelőtt az jellemzi, hogy a megszállást 50 évre meghosszabbították és visszaható erővel elismertették vele az első világháborúból eredő adósságokat is. Ezzel a bonni nyugati övezeti államot gazdaságilag és politikailag még erősebben a dollárimperializmus igájába fogták.

Ez az „önálló állami lét" amolyan „mozgó bérskála"-féle, amely ennek a „szuverénitásnak" kiterjesztését, illetve korlátozását teljesen az imperialista nyugati hatalmak tetszésére bízza. Ők pedig a bonni kormány viselkedésétől teszik azt függővé. Az „egyenjogúság" a nyugatnémetországi németeknek valójában azt az „előjogot" biztosítja, hogy embertartalékukat, gazdasági potenciáljukat és területüket az amerikai háború szolgálatába állíthatják.

Az amerikai imperializmusnak egyébként régi és kipróbált varázsigéje az „egyenjogúság". A Fülöp-szigeteken, Latin-Amerikában, a szovjetoroszországi, valamint a görögországi és koreai amerikai intervenciók idején olyan, az Egyesült Államokkal „egyenjogú" kormányokat neveztek ki, amelyek a Wall Street által megfizetett ügynökökből álltak, szövetséget kötöttek velük és az Egyesült Államok egyetlen hívó szóra fegyveres erővel sietett szüntelenül „szorongatott" szövetségesének segítségére. Ugyanez a bonni nyugati övezeti állam — Made in USA — „egyenjogúságának" értelme.

A nyugatnémet különállam reakciós jellegének oka: létalapja — a háború

Akárcsak a többi nép, a német nép sem akar háborút. A Nyugat-Németországban élő németek óriási többsége sem

akar háborút. Ezt az amerikai-brit háborús gyujtogatók ugyanolyan jól tudják, mint politikai bérenceik Bonnban. A háborúhoz szükséges anyagi felszerelést az Egyesült Államok szállítja. McCloy német hívei Adenauertől Schumacherig vállalták magukra azt a sürgető feladatot, hogy a nyugatnémet lakosságot éretté tegyék a háborúra. A nyugati övezetekben lakó németek óriási többségében erősen él a háború iránti gyűlölet, az amerikai-brit uszítók sietsége pedig — hogy végre elérjék a hőn kívánt háborút — még ennél is erősebb. Ez az ellentmondás határozza meg a nyugatnémet különállam reakciós jellegét. Ez az állam a népcsalás és a politikai elnyomás eszközeivel törekszik arra, hogy egybehangolja a szellemeket (Gleichschaltung), „éretté tegye" a nyugatnémet lakosságot az amerikai háború számára. A nyugati övezeti állam e célból a náci kormánypolitika eszközeihez és módszereihez folyamodik, részben pedig azokhoz, az e téren tapasztalt személyekhez, akik náci gyakorlatukat örömmel bocsátják a bonni bábállam rendelkezésére. Jól jellemezte ezt a folyamatot Heinemann, bonni belügyminiszter kiválása a kormányból, aki elutasította Nyugat-Németország újrafelfegyverzését, valamint dr. Lehr meghívása a bonni kormány belügyminiszteri székébe, aki náci „tapasztalatait" most mint „demokratikus" rendőrminiszter új lendülettel állítja az újrafelfegyverzés szolgálatába. Az újrafelfegyverzés és az újbóli fasizálódás között kölcsönhatás áll fenn: a bonni kormány belpolitikáját ebből a szempontból kell mérlegelni.

Újbóli fasizálódás és újrafelfegyverzés: ikertestvérek

Nyugat-Németország újbóli fasizálódása jelenlegi állásának mérlegelésénél abból a tényből kell kiindulni, hogy az amerikai-brit imperializmus saját országaiban a kapitalista osztályuralom demokratikus változatát használja fel. Egyre nagyobb mértékben alkalmazza azonban a fasizmusra jellemző népcsalás és terror módszereit és mindezt demokratikus frázisok zuhatagával ködösíti el. Ezt a kormányzati gyakorlatot tanulta el az Adenauer-kormány is. A náci fasizmus nyiltan a polgári demokrácia ellenségeként lépett fel. Az újfasizmus, amerikai mintára, a „demokrácia" és a „szabadság" jelszavait használja fel jellege álcázására. A polgári demokrácia ame-

rikai változatához ezért alkalmas partnerek a bonni kormányzó pártok és az „ellenzék" szerepét játszó Schumacher-féle szociáldemokrácia.

A német monopoltőke, mint ifjabb üzlettárs, az amerikai-brit imperializmus rendelkezésére bocsátja a fasiszta népcsalás és fasiszta terror terén szerzett gazdag tapasztalatait. A kormányzó pártokon és a szociáldemokrácián kívül felhasználja a reakciós és újfasiszta szervezetek kiterjedt hálózatát — több mint 70 ilyen szervezet van Nyugat-Németországban —, hogy a nép minél szélesebb rétegeit fogja be a legkülönbözőbb ürügyekkel a háborús uszítók szekerébe. *Valamennyi itt említett pártnak és szervezetnek közös politikai nevezője: a kommunistaellenesség és a Szovjetunió iránti gyűlölet.*

Új ezeknél a csoportoknál — beleértve az újfasiszta csoportokat is — hogy nemcsak a nacionalizmus ideológiájával leplezik a német imperializmus céljait, hanem egyre nagyobb mértékben használják fel erre a célra a kozmopolitizmust is, jóllehet ez utóbbit az „európaiságra" korlátozzák. Ezt a helyesbítést amerikai-brit vezető üzlettársaik írták elő a német monopoltőkének és politikai csatlósainak. A német monopoltőke pedig, akárcsak „demokratikus" és újfasiszta ideológusai, elfogadta ezt az „elméletet", részben azért, mert kalandor módjára arra spekulál, hogy gazdasági potenciáljával és a Szovjetunió elleni háborús készségével ismét vezető hatalommá lesz Európában. Egyébként az „Egyesült Európa" — a nácik háborús zsargonja „Európa-erődnek" nevezte — olyan náci eszme, amelytől nem is túlságosan hosszú az út a „demokratikus" és újfasiszta csoportok mindenféle változatban hangoztatott „európaiságáig", „az európai nemzetért" és hasonlókért való kiállásukig. A „német vezetés" gondolatát azonban egyáltalában nem ejtették el.

2. A BONNI ÚJRAFELFEGYVERZÉSI KORMÁNY BÉKEELLENES TEVÉKENYSÉGE

A nyugatnémet különállam létezésének célja a háború előkészítése. A bonni újrafelfegyverzési kormány sokrétű és szorgos tevékenységének alapja egyetlen irányító gondolat: a

háború előkészítése. Egész működését a nácizmus egyik régi korifeusának kissé megváltoztatott mondásával lehet jellemezni: „Ha ezt a szót hallom: béke, felhúzom revolverem kakasát."

Megállapításunkhoz, mely szerint a bonni kormány egész tevékenysége a háború előkészítésének céljait szolgálja, maga a bonni kormány teremt bizonyítékokat. Törvényhozói rendelkezései közül idézzük a legkiemelkedőbbeket.

A Nyugat-Németország újrafelfegyverzése elleni népszavazás betiltása

1951 április 24-én a bonni kormány azt a határozatot hozta, hogy betiltja az újrafelfegyverzés ellen és a Németországgal 1951-ben kötendő békeszerződés érdekében folytatandó népszavazást. A betiltást a bonni alkotmány 9. cikkelyének 2. bekezdése alapján mondták ki, azzal az indokolással, hogy a népszavazás megtartása támadást jelent a Szövetség alkotmányos rendje ellen.

A betiltás megokolásának alapjául szolgáló *tényállás* a népszavazási főbizottság esseni ülésén, 1951 január 28-án előterjesztett törvényes népszavazási szöveg: „Ellenzi Ön Németország újrafelfegyverzését és helyesli azt, hogy 1951-ben békeszerződést kössenek Németországgal?"

A betiltás *tényleges oka* az, hogy egyre erősebbé vált a nyugatnémetországi népmozgalom az újrafelfegyverzés ellen. Ez a mozgalom a lakosság minden rétegét magávalragadta. A bonni újrafelfegyverzési kormány ebben a tényben akadályt látott népellenes üzelmei útjában, melyeknek célja az, hogy Nyugat-Németország lakosságát befogja a német és amerikai imperialisták harci szekerébe.

A betiltás *indokolásául* felhozott jogszabály, a bonni alkotmány 9. cikkelyének 2. bekezdése, így hangzik: „Tilosak az olyan társulások, melyeknek célja vagy tevékenysége ellentmondásban áll a büntetőtörvényekkel, vagy melyek az alkotmányos rend vagy a népek közötti egyetértés gondolata ellen irányulnak."

A *végkövetkeztetések:* aki ellenzi Nyugat-Németország újrafelfegyverzését, beleütközik a bonni büntetőtörvényekbe. Aki síkraszáll Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen

és a Németországgal kötendő békeszerződés mellett, az a bonni nyugati övezeti állam alkotmányos rendje ellen vét. Ennyiben a betiltás indokolása teljesen logikus és megerősíti a nyugatnémet különállam létezésének céljáról tett megállapításunkat. De, hogy a háború a népek közötti egyetértés eszköze, az újrafelfegyverzés ellen és a békeszerződésért folytatott harc pedig a népek közötti egyetértés gondolata ellen irányul, ez azoknak a háborús tébolyban szenvedőknek logikája, akik a háborúban keresik a kivezető utat a zsákutcából.

Vita a bonni parlamentben a betiltásról

A népszavazás betiltása *után* a bonni parlament április 26-án tárgyalta „A CDU/CSU, FDP[1], DP[2], BP[3] frakcióinak az alkotmányellenes népszavazás ügyében beadott interpellációját". Brookmann, CDU-képviselő, az indokolásban ezt mondta: „Hölgyeim és Uraim! Az interpelláció célja az, hogy megtudjuk végre a kormánytól, mit szándékozik tenni e népszavazási akció ellen. Mindenekelőtt némi elégtétellel állapíthatom meg, hogy az össznémet ügyek minisztériuma e központi bizottság felállítása után rögtön reagált: a sajtónak átadott egy közleményt és ebben felvilágosította a német nyilvánosságot. Nézetem szerint azonban ez nem elegendő. Politikai nyilatkozatok vagy demonstrációk, vagy akár manifesztációk

(Rische képviselő: Rendőrséget akar!)

ma már nem lehetnek elégségesek.

(Rische képviselő: Fegyházakat akar!)

Azt akarjuk megtudni a kormánytól, milyen intézkedéseket szándékozik tenni ennek az alkotmányellenes akciónak megakadályozására."

(Renner képviselő: Persze, nagyonis megértem, mi a baja!)

Dr. Lehr rendőrminiszter a betiltás indokolásául ezt fejtette ki: „Van szerencsém most Önökkel ismertetni a szövetségi kormány indokolását ahhoz a határozathoz, amelyet az én indítványomra hozott 1951 április 24-én és amelyet a kancellár és én írtunk alá.

A kommunizmus politikai szervezeteinek minden erejét

---

[1] Freie Deutsche Partei.
[2] Deutsche Partei.
[3] Bayerische Partei.

tervszerűen mozgósították az újrafelfegyverzés ellen és az 1951-ben kötendő békeszerződés érdekében folytatott népszavazásra.

(KPD[4]: Éljen!)

Ennek az akciónak célja a szövetségi terület alkotmányos rendjének megdöntése.

(Renner képviselő: Nohát, mit nem mond!)

Grotewohl 1950 július 21-én nemzeti ellenállásra buzdított mindenkit a Szövetségi Köztársaság ellen.

(Paul képviselő: A szövetségi kormány gyarmatosító politikája ellen!)

Ulbricht 1950 augusztusában kihirdette: a német nép nemzeti joga, hogy semmibevegye a törvényeket és rendeleteket a Szövetségi Köztársaságban. A KPD 1951 februárjában, a pártkongresszus alkalmából közzétett tézisei aktív ellenállási mozgalomra szólítanak fel mindenkit az újrafelfegyverzés ellen.

(Közbeszólások a KPD soraiból: Nagyon helyesen!)

Az Európai Munkásértekezlet, amely ez év márciusában ülésezett Kelet-Berlinben, a munkásság jelszavaként a Németország újrafelfegyverzése elleni népszavazást hirdette ki.

(A KPD soraiból: Nagyon helyesen! — Rische képviselő: Ezt akarjuk mi is, ez a munkások jelszava!)

1951 januárjában Essenben elhatározták, hogy egy nagy, egységes szervezetet létesítenek a népszavazás előkészítésére. A népszavazási akció veszélyessége világosan felismerhető Ulbrichtnak e hó közepén mondott Thälmann-emlékbeszédéből. A beszéd aktív ellenállásra buzdított Németország újrafelfegyverzése ellen

(Közbeszólások a KPD soraiból: Joggal!)

és ezzel kapcsolatban hatalmas tüntetésekre és tömegsztrájkokra utalt. Ulbricht Thälmann-emlékbeszédében szószerint ezt mondta: «Aki nem vesz részt a népszavazásban Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen és az 1951-ben kötendő békeszerződés mellett, azon bűntények részesévé válik, amelyeket Eisenhower, Adenauer és társaik készítenek elő.»

(A KPD soraiból: Nagyon jó! Nagyon helyes!)

Közben a Szovetség területén — Hölgyeim és Uraim, figyeljék

[4] Kommunistische Partei Deutschlands (KPD) — Német Kommunista Párt.

meg, hogy már milyen lépéseket tettek — megalakult egy főbizottság, tartományi bizottságokkal, helyi és üzemi bizottságokkal.

(Rische képviselő: Nagyon helyes!)

Helyi szavazásokat és aláírásgyüjtéseket foganatosítottak.

(Rische képviselő: Ez a nép hangja!)

A nép véleményének megállapítása nem-hivatalos szavazás útján önmagában véve nem rendkívüli egy demokratikus államban,

(Renner képviselő: Ez az!)

és mint ilyen, normális körülmények között nem is kifogásolható. Ezt megállapíthatja az a számos jogász is, akik megbízásból igyekeznek megokolni a kérdéses akció jogszerűségét.

(Renner képviselő: «Megbízásból» — ez jó!)

A szövetségi kormány ebből levonta a szükséges következtetéseket. Ezért indítványomra azt az egyhangú határozatot hozta, amelyet, mint már mondottam, a kancellár írt alá és én ellenjegyeztem. Ha valamelyik tartomány nem tudna rendőri erővel

(Renner képviselő: Aha, most következik!)

végezni az állam ellenségeivel, a szövetségi kormány eltökélte, hogy elfogadja az alaptörvény 91. cikkelyén alapuló indítványt a beavatkozásra vonatkozóan, és levonja belőle a szükségesnek látszó következtetéseket."

(A kormánypártok soraiból tapsolnak. — Renner képviselő: Ez az acéltröszt hangja! Mindezekre volt már példa!)

A demokrácia tagadása — el kell némítani a népet

Wessel asszony (Centrumpárt) a népszavazás alkotmányosságának kérdéséhez szólt hozzá és többek között ezt fejtette ki: „Nagy érdeklődéssel kísértem Brookmann kartárs úr fejtegetéseit. Érdekelni fogja őt megállapításom, mely szerint nem kisebb ember, mint a volt szövetségi belügyminiszter, dr. Heinemann, aki tudtommal még ma is a CDU tagja és semmiképpen sem gyanúsítható azzal, hogy kommunista, mind beszédeiben, mind cikkeiben síkraszállt amellett, hogy — információ céljából — kérjék ki a nyugatnémet lakosság véleményét ebben az ügyben. A dr. Heinemann által kifejtett

álláspont a következő: Kötelező joghatályú népszavazás ugyan nincs, ezzel szemben semmi néven nevezendő törvényes akadálya sincs annak, hogy népszavazást folytassanak le, amely felvilágosítást ad a parlamentnek és a kormánynak a nép igazi véleményéről. A parlament döntését ez nem teszi fölöslegessé, de a népszavazás növeli a felelősség érzését.

Voltam olyan bátor, Hölgyeim és Uraim, és lerögzítettem itt dr. Heinemann-nak ezt az állásfoglalását, mert neki mint volt belügyminiszternek mégiscsak ismernie kell az alkotmányt, én pedig fontosnak és szükségesnek tartom, hogy végre megállapítsam, melyik oldalról indult ki először a néphez intézett felszólítás a felfegyverzés kérdésében. Továbbá pedig engedjék meg, hogy még egy, legalább ugyanilyen gyanún felül álló kommunistaellenes személyiség fejtegetéseire utaljak, aki még nagyobb nyomatékkal követelte a nép megkérdezését ebben az ügyben: dr. Schumacher kartárs úr fejtegetéseire gondolok."

(Balról: Nagyon jó!)

A gyorsírói jegyzőkönyv ezen a helyen megjegyzi: „Ezzel a módszerrel, Hölgyeim és Uraim, erőnek erejével azt a benyomást keltik a nép között, hogy el akarják némítani a népet, ahelyett hogy megkérdeznék. Ezzel a módszerrel, az alkotmánynak ilyen semmibevételével, a demokráciát tagadó tekintélyállam útjára lépnek!"

A bonni parlament ülésének jegyzőkönyvéből idéztünk. A kérdés ilyen kimerítő tárgyalását megokolttá teszi jelentősége a németek nemzeti léte szempontjából.

A népszavazás betiltásának előjátéka

A népszavazás betiltásának azonban érdekes előjátéka is van. Erről a berlini *National-Zeitung* 1951 január 25-i száma a következő érdekes részleteket közli:

„Az összejövetelről, amely hétfőn játszódott le Bad Homburgban Eisenhower és Adenauer között, és az ezt követő megbeszélésekről az SPD másodelnökével, Ollenhauerrel, valamint Speidel és Heusinger tábornokokkal, jól értesült helyről a következőket közlik velünk:

Eisenhower igen elégedetlen az Egyesült Államok katonai tájékoztató szervei által lefolytatott vizsgálat eredményei-

vel, melyek megegyeznek abban, hogy *a nyugatnémet lakosság 85 százaléka ellenzi az újrafelfegyverzést. Kategórikusan követelte, hogy semmi körülmények között se engedjék meg a népszavazást Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ügyében.*

Adenauer kijelentette, hogy a népszavazást nem fogja megengedni, míg Ollenhauer megígérte, hogy a szociáldemokrata vezetőség ugyancsak határozottan ellenezni fogja a népszavazás végrehajtását. Adenauer ismételten aláhúzta McCloy, amerikai főbiztos előtt tett megnyugtató kijelentéseit, és ezt mondta: «A felfegyverzés meglesz.»

Az Eisenhower és Adenauer közötti tanácskozás folyamán az amerikai tábornok továbbá kiemelte: szükséges, hogy politikája keresztülvitelére megteremtsék a «lélektani klímát». Ebben az összefüggésben kijelentette még, hogy nyugtalanítja a csoportok és újságok erősödő mozgalma, amelyet az újrafelfegyverzés ellen folytatnak. Adenauer arról biztosította az illetékeseket, hogy intézkedések vannak folyamatban, amelyek ezeknek a dolgoknak elejét fogják venni. Bátorkodik azonban azt javasolni, hogy amerikai részről tegyenek egy «gesztust», amely a szövetségi kormány számára megkönnyíti a közvélemény befolyásolását.

Eisenhower kijelentette, hogy véleménye szerint a Németországgal fennálló hadiállapot megszüntetéséről szóló, tervbevett nyilatkozat kétségtelenül ezt a célt fogja szolgálni, jóllehet a német gazdaság és külpolitika terén fennálló ellenőrzést továbbra is fenn kell tartani. A szövetségi kormány arról is világosítson fel mindenkit: ez a hivatalos nyilatkozat nem jelenti azt, hogy a megszálló csapatok elvonulnak, sőt megerősítésüket vonja maga után.

Adenauer hangsúlyozta, hogy teljes mértékben egyetért ezzel és rámutatott arra, hogy dr. Schumacherrel együtt helyesli a Nyugat-Németországban levő amerikai csapatok megerősítésére irányuló kívánságot.

E megbeszélések után Eisenhower magasállású amerikai hivatalnokok előtt kijelentette: azzal a biztos tudattal megy el, hogy Adenauerben mindenképpen megbízhat."

A politikai események lefolyása Nyugat-Németországban 1951 január vége óta igazolta a *National-Zeitung* információinak megbízhatóságát.

Nyugat-Németországban betiltották a Szabad Német Ifjúságot[5] a békéért folytatott harca miatt

1951 június 26-án tették közzé a szövetségi kormány alábbi „határozatát a Szabad Német Ifjúságot illetően":

„A szövetségi kormány határozata:

1. Az FDJ működése támadás a Szövetség alkotmányos rendje ellen. Ezért az FDJ működését az idevonatkozó törvény 9. cikkelyének 2. bekezdése alapján betiltjuk.

2. A tartományi kormányokat a Szövetség és a tartományok alkotmányvédelmi ügyekben történő együttműködéséről szóló, 1950 szeptember 27-i (szövetségi jogi hírlap, 682. old.) törvény 5. cikkelyének 1. bekezdése értelmében felkérjük, hogy az FDJ szellemében történő mindennemű működést akadályozzanak meg."

A betiltó határozatot Adenauer, szövetségi kancellár, és dr. Lehr, szövetségi belügyminiszter írta alá. Július 4-éig, a *Neue Zeitung* július 4-én megjelent berlini kiadása szerint, a szövetségi kormánynak az FDJ-re vonatkozó betiltó határozatát kilenc szövetségi tartományban hajtották végre. Csak Württemberg-Badenben és Brémában hiányzott még a tartományi kormányok döntése.

A szövetségi kormány döntéséhez indokolást csatoltak. Ebből egyértelműen kiderült, hogy a betiltás fő oka az FDJ aktív harca az újrafelfegyverzés ellen, a békéért és Németország egységéért. Az indokolás a következőket sorolja fel:

1. Az FDJ központi titkárságának tagjai és egyéb FDJ-tagok a „Nemzeti Front Központi Tanácsában" működnek. Ennek célja pedig az, hogy „megvalósítsa a nemzeti ellenállást Nyugat-Németországban, tehát az ellenállást a Szövetségi Köztársaság alkotmányos kormánya ellen". Ezzel hivatalos megállapítást nyer, hogy a bonni újrafelfegyverzési kormány az újrafelfegyverzés és az amerikai-brit idegen uralom elleni nemzeti ellenállást büntetőjogilag üldözi.

2. Az indokolás szerint az FDJ és a kommunista párt szorosan együttműködnek. Az FDJ rendkívül tevékenyen közreműködik az „újrafelfegyverzés elleni népszavazás"

[5] Freie Deutsche Jugend (FDJ) — a demokratikus német ifjúság tömegszervezete. — *Szerk.*

akcióinak végrehajtásában és az úgynevezett „1951-es Világifjúsági Találkozó" előkészületeiben.

3. 1950 szeptember 24-én az FDJ-tagok Bochumban, a bányászati iparegyesület első közgyűlésén nyugtalanság előidézésével megakadályozták, hogy Adenauer, szövetségi kancellár, elmondja beszédét, „úgyhogy ez kénytelen volt beszédét ismételten hosszabb időre félbeszakítani".

4. „Az FDJ által alakított «Ifjú Békeharcosok Bizottsága» felhasználásával az FDJ, «100 000 ifjú békeharcos találkozása» címen, 1950 október 1-ére nagy tüntetést hívott össze Dortmundban, és az egész Szövetség területén nagyméretű toborzást fejtett ki abból a célból, hogy az ifjúság ezen a tüntetésen résztvegyen."

5. Az indokolás felsorolja az Északrajna—Vesztfália, Bajorország és Hessen tartományi kormányok által 1950 szeptemberében betiltott FDJ-tüntetéseket.

6. „A szövetségi kormánynak «az újrafelfegyverzés ellen és a Németországgal 1951-ben kötendő békeszerződés kérdésében tervbevett népszavazás» előkészítésére és végrehajtására vonatkozó, 1951 április 24-i tilalmát az FDJ a Szövetség területén folyamatosan megszegte."

7. Az FDJ sajtójában, „a kimondott tilalom ellenére, állandó toborzást folytat a «népszavazás» érdekében". A *Junge Welt* „a «népszavazásért» folytatott propaganda során dr. Adenauer, szövetségi kancellár és dr. Schumacher, az SPD elnöke karikatúráit közölte. Ezek a karikatúrák a Szövetségi Köztársaság területére kimondott tilalom ellen fordulnak és éles személyes támadásokat tartalmaznak."

Ezek az FDJ betiltásának felsorolt „okai". Toborzás a békéért és az újrafelfegyverzés ellen folyó harca, Németország nemzeti egységéért és Adenauer hazaáruló különkormánya ellen: ezek a betiltás bejelentett okai. Mindez a „Szabad Német Ifjúság"-nak és aktív harcának csak becsületére válik.

A betiltás ki nem mondott igazi oka

Rá kell mutatni azonban még a betiltás ki nem mondott, valóságos okára is: az amerikai háború céljaira szolgáló német tömeghadseregnek újoncokra van szüksége. A keretek felállítása javában folyik, küszöbön áll az általános hadkötele-

zettség bevezetése. McCloy kategorikusan követeli az újrafelfegyverzés gyorsítását. „Mint hírlik, az amerikaiak 18 és 24 év közötti, jól kiképzett, egészséges, fiatal újoncokat, továbbá 35 éven aluli, különleges erőket kívánnak"[6]. Hitler egyik harckocsiszakértője, báró von Manteuffel tábornok, 1950 májusában jelentkezett. Clifford angol laptudósító előtt kijelentette: „Végre is önöknek szükségük van ránk. 30 páncélos hadosztályt tudunk kiállítani és valószínűleg még többet is. A most katonaköteles korba lépő évfolyamok különösen erősek: ez az első eredménye Hitler fáradozásainak, hogy minél több gyermek szülessen"[7] De Gaulle tábornok az esseni *Neue Ruhr-Zeitung* 1951 június 8-i száma szerint pedig azt követelte, hogy Nyugat-Németország állítson fel 40 hadosztályt.

Láthatjuk tehát, hogy az FDJ-ben szervezett fiatalokról van szó és az egész ifjúságról, amelynek háborútól mentes jövője az FDJ harcának középpontjában áll. A fiatal békeharcosok nem alkalmasak az amerikai háborúra, annak miniszteri székekben ülő szolgái tehát betiltják a Szabad Német Ifjúságot.

A katonai szolgálat megtagadására vonatkozó törvény megnehezítené a hadkötelezettség bevezetését

1951 elején közölték a nyilvánossággal a következő okmányt, amely nem szorul további magyarázatra:

„Dr. Lehr belügyminiszter
Hans von Lex lovag államtitkárhoz
a bonni szövetségi kancelláriai hivatalban.
Bizalmas! Nagyon sürgős!
1 101 A—1 239/50 sz. (kormányzati ügy).

A centrumpárti frakciónak a szövetségi kormányhoz intézett, a katonai szolgálat megtagadásáról szóló törvény hozatalára vonatkozó kérdésére — 1 548. sz. nyomtatvány — egyelőre azt válaszoltam, hogy előbb még egy sor tényt kell tisztázni, s így végleges választ csak két-három hét mulva kaphatnak.

Időközben minisztériumomban kidolgoztak egy törvény-

[6] Kasseler Zeitung. 1951 január 25.
[7] The Daily Mail. London. 1950 május 19.

tervezetet a katonai szolgálat megtagadásával kapcsolatban. Ezt a tervezetet még nem továbbítottam a kormányhoz, mert nézetem szerint a szövetségi kormánynak mindenekelőtt arról kell döntenie, hogy a katonai szolgálat megtagadására vonatkozó törvénytervezetet az esetleges véderőtörvény előtt vagy után akarja-e tárgyaltatni."

Dr. Lehr ezután arról panaszkodik, hogy a német nép soraiban ellenállás tapasztalható a hadkötelezettség ismételt bevezetésével szemben, „akármilyen legyen is az", és ebből ezt a következtetést vonja le: „Ha a katonai szolgálat megtagadásáról szóló törvényt a véderőtörvény kibocsátása előtt tennék közzé, lehetséges, hogy igen sok ember kívánja majd az abban tervbevett felülvizsgálati eljárást és ez megnehezíti a véderőtörvény bevezetését. Ugyanez külpolitikailag is kellemetlen következményekkel járhatna.

Hozzájárul ehhez, hogy jogi szempontból semmi szükség sincsen a katonai szolgálat megtagadásáról szóló törvény kibocsátására, mert csak akkor van jelentősége az alkotmány által különleges körülmények esetére biztosított katonai szolgálati mentesítésnek, ha már bevezették a hadkötelezettséget."

1951 január 22-én Adenauer Bad Homburgban találkozott Eisenhowerrel. Eisenhower a bonni alkotmány 4. cikkelyének hatályon kívül helyezését követelte. E cikkelyben ez áll: „Lelkiismerete ellen senki sem kötelezhető fegyveres katonai szolgálatra."

Mint Bonnból jelentették, Adenauer maga ajánlotta Eisenhowernek: követelje, hogy hatálytalanítsák az alkotmány 4. cikkelyét.

„Ennek a követelésnek teljesítésével elhárulnának az utolsó törvényes akadályok is, melyek Nyugat-Németországban az általános hadkötelezettség bevezetésének és ezzel az amerikaiak európai hadseregében teljesítendő zsoldos szolgálat kényszerének utjában állanak"[8].

Lehr rendőrakciója gyermekek ellen

Dr. Lehr, bonni rendőrminiszter, minden rendelkezésre álló rendőrcsapat bevetésével 1951 július 8-án új borzalmas bűnt követett el a német nép és a német egység ellen. Jogellenesen

[8] National-Zeitung. Berlin. 1951 január 24.

megakadályozta, hogy 6 000 munkásgyermek Nyugat-Németországból a Német Demokratikus Köztársaság üdülőhelyeire utazzon. Valamennyi gyermeknek és kísérő személynek szabályosan kiállított tartózkodási engedélye, minden szükséges igazolványa és övezetközi útlevele volt. A kísérőket nagyrészt letartóztatták. E gyermeknyaraltatási csoportok ellen — melyekben kimutathatóan a nyugatnémet ipari városokban lakó munkanélküliek és munkások kiskorú gyermekei voltak — hajtották végre a nyugatnémet „hadijelentés" szerint „az eddig legnagyobb rendőri akciót a háború befejezése óta". Az övezet határát Lehr rendőrcsapataival zárták le, vizslákkal és harckocsikkal cirkáltak a demarkációs vonal mentén, hogy a csoportokat elfogják. Csupán Alsó-Szászországban 3 000 rendőrtisztviselőt vontak össze, közöttük négy új, készenlétbe helyezett csapatot. Hannover, Braunschweig, Lübeck és Hamburg környékén Lehr csapatai megrohamozták a gyermekeket szállító omnibuszokat és gőzösöket, előre előkészített kocsikba dobták és hosszú ideig tartó kihallgatásoknak vetették alá a gyermekeket, majd többszörös ide-oda dobálás után ismét visszaszállították őket illetőségi helyükre.

3. ÚJFASISZTA VIRÁGOK AZ ÚJRAFELFEGYVERZÉS FÁJÁN

Félbeszakítjuk a betiltási akciókról szóló beszámolónkat és egy eset leírásával megvilágítjuk, hogyan „támogatja" az Adenauer-kormány az ifjúságot. Ez az eset is csak azt a megállapításunkat igazolja, hogy a bonni kormány létalapja a háború.

A Német Ifjúság Szövetsége

Majna-Frankfurtban a Feldberg út 13. szám, IV. emelet alatt van a Német Ifjúság Szövetsége[9] elnevezésű újfasiszta szervezet központja. Igen előkelően berendezett szobákban „dolgoznak" itt Peters, Waldow, Reinhardt, volt tisztek és Hitler-Jugend[10]-vezetők, valamint mások, akik Kelet-Németországból jött „politikai menekülteknek" adják ki magukat.

[9] Bund Deutscher Jugend (BDJ).
[10] Hitler fasiszta ifjúsági szervezete. — *Szerk.*

A Német Ifjúság Szövetsége egyik vezetője és propagandistája dr. med. Paul Lüth, a hitleri hadsereg volt főorvosa, a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* egykori munkatársa, amelynek főszerkesztője tudvalevőleg atombombafüggöny ledobását követelte a Szovjetunió egész területére. Lüth a BDJ központi lapjának, a *Der deutsche Beobachter*-nek alapítója. Pénze bőven van ennek a szervezetnek. Az ipar, élén a Coca-Cola kft.-vel, amely az amerikai Coca-Cola-tröszt leányvállalata, 1951 elejéig több mint egymillió márkát[11] adományozott nekik. A BDJ az amerikaiak legteljesebb rokonszenvét élvezi. 1950 december közepén a BDJ frankfurti konferenciáján Lüth az amerikaiakat mint „századunk rómaiait" magasztalta. Szerinte ők „győzelmünk kezesei". Hamacher, BDJ-vezető, ezt mondta: A Német Ifjúság Szövetsége olyan ifjúsági szervezet, amely a bolsevizmus és különösen a Szabad Német Ifjúság ellen harcol. Erős szövetséges társat kapott a Német Ejtőernyős Vadászok Szükségközösségében, amelyet Lauer, müncheni vezérezredes alapított. Az úgynevezett szükségközösséget mozgó harci csoporttá szervezi. „Jönni fog egy erős ember, és a BDJ és a szükségközösség az akkor kezdődő küzdelem élharcosai lesznek."

„A BDJ három, egyforma szövegű levélben azzal fordult Truman elnökhöz, Eisenhower tábornokhoz és McCloy-hoz, hogy feltétlenül vonják be Németországot «a szabad világ védelmi övezetébe» ... Ennek az övezetnek semmiképpen sem szabad a Pireneusok és az Alpok mentén húzódnia"[12].

A Német Ifjúság Szövetsége, amely szoros kapcsolatban áll az „Első Légió" nevű, hírhedt újfasiszta szervezettel, fasiszta mintára résztvesz minden terrorakcióban, amely a németországi demokratikus és haladó erők ellen irányul.

*A BDJ szorosan együttműködik Kaiser minisztériumával, az összn*émet *ügyek minisztériumával, ezzel a hírhedt kém- és diverzáns szervezettel, a közbiztonsági hivatallal és a bonni kormány alkotmányvédő hivatalával.*

„Az amerikai titkos szolgálat — a CIC — Berlini Német Ifjúsági Szövetség[13] elnevezéssel új kémszervezetet hozott létre, melynek rendeltetése az, hogy összeköttetésbe lépjen a

[11] Nyugatnémetországi márka. 1 márka = 2,79 forint. — *Szerk.*
[12] Die Welt. Hamburg. 1951 január 23.
[13] Berliner Bund deutscher Jugend.

fiatalokkal Berlin demokratikus szektorában és a Német Demokratikus Köztársaságban.

Ennek az ifjúsági szövetségnek vezetői volt SS-tisztek és a Hitler-Jugend központjának volt tisztviselői. Sokat közülük 1945 után amerikai fogolytáborokban képeztek ki és készítettek elő kémfeladatokra.

A nyugatberlini szövetség Dahlemben (amerikai szektor), a Wildenow út 40. alatt, kényelmes villában rendezte be központját.

Vezetője, bizonyos Willi Erdbeer, többízben kijelentette, hogy az ő ifjúsági szövetségének nincsenek ifjúságpártoló feladatai, hanem «kizárólag politikai célkitűzései». A szervezetet részben a CIC pénzeli, részben pedig közvetlenül nagy nyugatberlini cégek. Úgynevezett első beszerzésekre 40 000 márkát bocsátottak rendelkezésére, de még az év első felében havi 25 000 márkát kaptak"[14].

Az amerikai titkos szolgálat kém- és diverzáns szervezetét leleplezték és felszámolták

A Német Demokratikus Köztársaság állambiztonsági minisztériuma 1951 július végén kém- és diverzáns szervezetet leplezett le és számolt fel. Valamennyi tagját letartóztatták.

Ezt a szervezetet, amely „Szabad Parlament"-nek nevezte magát, a nyugati, úgynevezett Német Ifjúság Szövetsége létesítette az amerikai titkos szolgálat utasítására, fasiszta és deklasszált elemekből.

A szervezet vezérkara Berlin amerikai szektorában volt, Wildenow út 40. alatt. A szervezet működését az amerikaiak és a nyugatnémet nagyiparosok pénzelték és irányították. A szervezet tagjainak az volt a feladatuk, hogy megzavarják a berlini, III. Világifjúsági Találkozó lefolyását, terrorbandákat alakítsanak a Német Demokratikus Köztársaságban, kémjelentéseket gyüjtsenek és uszító brosúrákat, könyveket és röplapokat terjesszenek.

A szervezet tagjai azt tervezték, hogy a Világifjúsági Találkozó során összetűzéseket provokálnak Berlin demokra-

[14] National-Zeitung. Berlin. 1951 január 14.

tikus szektorában, megrongálják a szállítási és közlekedési eszközöket és gyulékony anyaggal telt ampullákat dobálnak el.

A szervezet vezetőit a Német Demokratikus Köztársaság bírósága elé állítják.

Az állambiztonsági minisztérium, a német nép ébersége re és a békés munkához való ragaszkodására támaszkodva, ezentúl is kíméletlenül le fog sujtani a nép minden ellensége re, a nyugati imperialista államok zsoldosaira.

Az amerikai kém- és ügynökszolgálat

Rá kell mutatni ebben az összefüggésben még az amerikai kém- és ügynöktevékenység egy másik ágára és vezetőjére, a szociáldemokrata Ernst Tillich professzorra. Ernst Tillich teológus volt és valamikor a vallásos szocialisták csoportjához tartozott. Ma Schumacher szociáldemokrata pártjának tagja és 1945 után a berlini városi tanács szociális osztályán, valamint az úgynevezett „Keresztény Segély"-nél működött.

Tillich évek óta az amerikaiak megfizetett ügynöke. A jótékonyság leple alatt ő vezeti az angol-amerikai imperializmus megbízásából a Német Demokratikus Köztársaság ellen dolgozó kém- és szabotázs-szervezetet, amely magát „az embertelenség elleni harci csoportnak" nevezi.

A szabotázsra, kémkedésre és gyilkosságra létesült központ mindenféle csőcseléket szerződtet, akiket a legkülönbözőbb gaztettek elkövetése céljából a Német Demokratikus Köztársaság területére csempésznek.

E bűnöző szervezet hosszabb idő óta nemzetközi méretek ben is dolgozik és ennek keretében működik Tillich. Ez a németszármazású csirkefogó, az angol megszálló hatóságok *Die Welt* című lapjának 1951 január 27-i száma szerint, a Párizsban alapított „Európai Ellenállási Mozgalom Nemzetközi Bizottsága" Berlinre és a Német Demokratikus Köztársaság egész területére kinevezett főmegbízottja. Az említett nemzetközi kém- és szabotázs-szervezetnek Párizsban, Berlinben, Hágában, Luzernben és Düsseldorfban van irodája. A *Die Welt* jelentése szerint Tillich egy sajtóértekezleten kijelentette: a bizottságnak az a feladata, hogy küzdjön a „nyugati defetizmus", másszóval a béke erői ellen, továbbá nyujtson „erkölcsi

és anyagi segítséget" az „ellenállás harcosainak", másszóval az amerikai háborús uszítók becsempészett ügynökeinek a Német Demokratikus Köztársaság területén. Tillich ezt az alávaló tevékenységet európai méretekben akarja kifejteni „az Elbán túl" és „támadásba akar átmenni". Hangsúlyozta, hogy az akcióban résztvevő erők ott, ahol szükséges, megőrzik „névtelenségüket". Ezért nem is közölhet további adatokat a mozgalomról.

Az Első Légió

A Német Ifjúság Szövetségéről szóló beszámolónkban említett Első Légió Adenauer utasítására alakult. Ez további bizonyítéka annak, hogy az Adenauer-kormány „az ifjúsággal érez", egyszersmind annak is, hogy az újrafelfegyverzés és újbóli fasizálás Nyugat-Németországban karöltve halad. A United Press, amerikai hírügynökség, 1951 január végén azt jelenti Bonnból: „Kereken 100 000 fiatal német megalakította a Szövetségi Köztársaságban az Első Légiót, amely «a német férfiak harci közösségének» nevezi magát. A Légió legfőbb célja «az egységes Németország megvalósítása az ősi földön». Meghatározott programja nincs, hanem a «mindenkor szükséges célokért» száll síkra.

A Légió központja Kölnben van és neves politikai személyiségek tartoznak hozzá. Háromtagú vezérkar irányítja, amelyet 15 tagú igazgatótanács választott. A Légió tartományi és körzeti szövetségekre oszlik. Legkisebb sejtje a tíz emberből álló csoport. A tagságot nem lehet toborozni. A legionáriusokat hosszabb próbaidő és egy kérdőív kiállítása után «behívják». A legionáriusok nem állhatnak kapcsolatban a kommunistákkal. Megbízható értesülések szerint az új szervezetnek a következő parlamenti képviselők is tagjai: Kurt Kiesinger (CDU), Joachim von Meerkatz (DP) és Erich Mende (FDP).

Az igazgatótanács tagjainak nevét titokban tartják. Ezeket Nyugat-Németország ama nagyipari körei nevezik ki, amelyek annakidején Hitlert is finanszírozták, élükön Pferdmenges, kölni bankárral.

A legionáriusokat a titkos szövetségek módszerével „hívják be". A legionárius hűségfogadalmat tesz és feltétlen engedelmességet ígér. Meggondolás nélkül készen kell állania

minden feladat teljesítésére, minden bűntettre és gyilkosságra, amelyet a titkos szövetség vészbírósága kijelöl.

Az Első Légiónak két tagozata van: az aktív csoport olyan fiatalemberekből áll, akik szellemileg és testileg alkalmasak a titkos vezetőség által elrendelt akciók és gyilkosságok végrehajtására, továbbá az úgynevezett „beszivárgók" csoportjai, akik mint hírközvetítők szolgálnak. Ebbe az utolsó csoportba tartozik a parlament három képviselője is, Kiesinger (CDU), Mende (FDP) és Hellwege (DP).

Tehát Adenauer és meghitt barátja, Pferdmenges védnöksége alatt Nyugat-Németországban amerikai mintára, a hírhedt Ku-Klux-Klan mintájára, terrorszervezetet alakítottak, amelyet egyes demokraták és békeharcosok ellen akarnak felhasználni.

Miniszteri szózat fiatal terroristákhoz

Az itt vázolt feladatok szellemének megfelel a bonni diverzáns és szabotázs-miniszter itt következő felszólítása. „Jakob Kaiser, szövetségi miniszter, február 4-én mindenekelőtt a szövetségi területeken lakó fiatalemberekhez fordul, hogy álljanak a «kommunizmus elleni önvédelmi szervezet» rendelkezésére. «Végre erélyesen kell fellépnünk a kommunista agitátorokkal és cinkosaikkal szemben. Ideje már, hogy a városokban, falvakban és üzemekben hathatós önvédelmet hozzunk létre a kommunista üzelmek ellen»"[15].

Kormánypénz újfasiszta szervezetek számára

A bonni parlament kommunista párti frakciója 1950 októberében az elnökséghez intézett kérdésében felvilágosítást kért azokról a segélyekről, amelyeket az úgynevezett Kaiser-minisztérium az újfasiszta Német Szövetségnek juttatott. A kérdés arra vonatkozik, van-e tudomása az Adenauer-kormánynak arról, hogy a Német Szövetség 50 000 márka összegű hitelt vett fel a Westdeutscher Bankvereintől, amiért a Kaiser-minisztérium vállalta a kezességet.

---

[15] Hamburger Echo. 1951 február 5.

Törvényesített „Werwolfok"[16]

„A Birodalmi Ifjúság (Reichsjugend), a Német Birodalmi Párt (Deutsche Reichspartei) újonnan alapított szervezete, először október 7-én gyűlésezett Flensburgban. Egyenruhája fekete térdnadrág és kék-szürke ing, amely szabásában a volt Luftwaffe (légierők) ingéhez hasonlít. A vezetők fekete bricseszt és csizmát viselnek. Münchow, «birodalmi vezér», balkarján ezüst tölgyfalombot viselt arany alapon, mellén jobboldalt pedig úgynevezett «farkas-sarkakat» fehér alapon. A rangjelzés a fekete-fehér-piros karszalagra van hímezve"[17].

„Bruderschaft" — a nyugatnémetországi megszálló hatalmak ügynöke

A Nyugat-Németországban működő újfasiszta szervezetek képének kiegészítése gyanánt — noha korántsem tesszük ezzel teljessé azt — megemlítjük még a Bruderschaftot, amelyre az újrafelfegyverzéssel kapcsolatban visszatérünk még. A *Frankfurter Allgemeine* 1951 április 9-i száma jelenti: A Német Unió (Deutsche Union) elnöke, von Stauffenberg báró kijelentései a Bruderschaftról azt bizonyítják, hogy ez a szervezet a nyugati szövetségesek ügynökeinek központja. A Bruderschaft feladata az, hogy „lehetővé tegye egy politikai elit kialakulását". A báró azt a nézetet vallja, hogy a nyugatnémet helyzet igazolja, sőt szükségessé teszi a titkos, földalatti szervezeteket. Mindenekelőtt az aktív Hitler-Jugend-vezetőknek és „a fiatalabb nemzedékhez tartozó tiszteknek rá kellett volna szánniuk magukat, hogy hamis nevet vegyenek fel". Számuk csak a fiatalabb németek között mintegy 80 000-re rúg. „Kapcsolatban állanak egymással és valóságos tartályául szolgálnak a tettrekész temperamentumok számára, amelyeket egy napon meg lehet mozdítani."

A „földalattiak" többsége „használható politikai elem". Említésreméltó szakmai és szervezési képességgel rendelkeznek, amelyet már a nemzetiszocialista állam számára is rendelkezésre bocsátottak — annak az államnak, melynek „műszaki pontossága és cselekvőképessége" kiemelendő. Az

---

[16] Emberfarkasok. Fasiszta terrorszervezet. — *Szerk.*
[17] Frankfurter Rundschau. Majna-Frankfurt. 1950 október 10.

„illegálisok" nagy része ismét sikeresen bekapcsolódott a „munkafolyamatba". „Együtt dolgoznak azokkal, akik régebben ideológiai ellenfeleik voltak: a megszálló hatalmakkal."

Stauffenberg végül rámutat arra, hogy „a Bruderschaft tagjai... lehetőségeiket arra használják, hogy köreikben terjesszék az európai együttműködés szükségességéről szóló jelszót és szembeszálljanak a nemzeti alapon történő német felfegyverzéssel", másszóval, hogy zavartalanul dolgozzanak a nyugatnémet zsoldos hadsereg felállításáért a nyugateurópai hadseregen belül.

Hadviseltek szövetségei

A volt tisztek és tábornokok sok szervezetén kívül a hitleri Wehrmacht volt katonáiból álló, nagy szervezeteket létesítettek Nyugat-Németországban. E szervezetekben megkísérlik, hogy a lehető legnagyobb embertartalékot tartsák készenlétben az általános hadkötelezettség tervbevett visszaállítása esetére. A weimari köztársaság úgynevezett frontharcos szövetségeinek mintájára összefogott szervezetekben a Nyugat-Németországban újjáéledő nácizmus nyer kifejezést.

Így 1951 február végén Majna-Frankfurtban ismét megalakult, dr. Lehr, nyugatnémet belügyminiszter „jóindulatú beleegyezésével", az „Acélsisak" (Stahlhelm) néven ismert, félig katonai szervezet.

Április eleje óta megvalósultak azok a törekvések, melyek a Nyugat-Németországban élő volt katonák fennálló szövetségeinek egyesítését célozzák. A legnagyobb német katonai szövetség, a „Wehrmacht ellátásra jogosult volt tagjainak szövetsége"[18] — amelynek elnöke Hansen, szolgálatonkívüli tengernagy (Kielben) —, több mint 80 000 tagot foglal magában. Ezt a szervezetet egyesítik a „volt német katonák védőegyletével", amelyet 1951 márciusában alakítottak és melynek megalakulásakor Bajorországban 5 000 tagja volt. A szervezet országos elnöke Krakau, szolgálatonkívüli altábornagy, a lovagkereszt tulajdonosa, bajorországi vezetője pedig Gümbel, szolgálatonkívüli ezredes.

---

[18] Bund versorgungsberechtigter ehemaliger Wermachtsangehöriger (BVD).

A „Grossdeutschland" páncélos hadtest

Akárcsak a weimari köztársaság idején, a sok tiszti és katonai szövetség szabályos időközökben megtartott „találkozóival" jelentkezik Nyugat-Németországban a nyilvánosság előtt és ezzel lényegesen hozzájárul Nyugat-Németország újrafelfegyverzése lélektani előkészítéséhez. 1951 június elején játszódott le a legprovokálóbb körülmények között a volt „Grossdeutschland" páncélos hadtest találkozója Kasselben. A heidelbergi *Rhein-Neckar-Zeitung* 1951 június 17-i számában többek között ezt írja róla: „A legfeltűnőbb ezen a találkozón, a «nélkülünk» jelszó elutasítása volt, a kifejezett kiállás a mai állam mellett és az egyértelmű eltávolodás az egykori vezérőrnagy és mostani SRP[19]-szónok, Remer politikai tevékenységétől, aki pedig különben ugyancsak a volt «Grossdeutschland» páncélos hadtesthez tartozik... Mindazonáltal igen sok volt katonának még mindig nehezére esik a parlamenti demokráciához való közeledés... Viszont a demokrácia nem mondhat le örök időkre sok, katonai multtal bíró polgárának aktív munkájáról... A katonákon magukon is áll, hogy az állam szolgájaként és ne mint külön réteg dolgozzanak a szabad jogállamiság kiépítésén...

Szükségképpen felvetődik a kérdés, vajjon mostani államunkban szükségesek-e az olyan katonai egyesülések, mint a «Grossdeutschland» páncélos hadtest. Ma még nem látjuk tisztán, milyen úton fognak haladni és nem idézik-e elő a nép puszta érdekcsoportokká vagy megmerevedett ideológiai tömbökké való széthullását. Egyelőre azonban még különbség teendő ama csoportok között, amelyeket csupán anyagi megfontolás vagy sértődöttség mozgat, és a hagyományos katonai szövetségek között. Jellemző módon éppen ez utóbbiak köréből utasítják vissza az újra feltámadt féktelen radikalizmust és nyilvánítanak készséget a köztársaság szolgálatára. A Kasselben képviselt nézetek mutatják, hogy a volt katonák a maguk egyesüléseiben nem szükségképpen szigetelik el magukat és kerülnek ellentétbe az állammal... Államunk nem ismer osztályokat, felső és alsó rétegeket, érdekcsoportokat vagy elkülönült rendeket."

---

[19] Sozialistische Reichspartei. — Szocialista Birodalmi Párt.

Nagyjelentőségű volt ezen a gyűlésen a volt hitleri páncélos hadtest egykori vezetőjének, Manteuffel altábornagynak kijelentése: „Mi a mai állam híveinek valljuk magunkat." Manteuffelnek az újfasiszta Bruderschafthoz és Adenauerhez fűződő kapcsolata — a szövetségi kancellár egyik irányadó katonai tanácsadója — beszédes bizonyítéka annak, hogy a bonni kormány újrafelfegyverzési politikájában nincsen olyan csoport, amely Adenauertől jobbra állana. A katonai szövetségek Adenauer mögé állanak, Adenauer pedig elősegíti a katonai szövetségeket.

Az ejtőernyős vadászok

Különösen provokálóan és nyugtalanítóan hatott, még a nyugateurópai államokban is, a volt ejtőernyős vadászok találkozója 1951 június 28-án és 29-én Braunschweigben. Ezen a tanácskozón Student és Ramcke, háborús bűnös tábornokok játszottak komoly szerepet. Student, Hitler ejtőernyős csapatainak volt tábornoka, Kréta-szigetén űzött vadállati terrorizmusa révén szerzett magának hírnevet. A nyugati hatalmak beszüntették e háborús bűnös ellen folytatott eljárást.

Ramcke szintén Hitler ejtőernyős csapatainak tábornoka volt, többek között a bresti erőd parancsnokaként szolgált és mint ilyen, szadista kegyetlenséggel kínozta a polgári lakosságot. Miután a francia hatóságok 1951 júniusában szabadon bocsátották, a határon a bonni kormány képviselői üdvözölték. A bonni kormány mellett szántak neki állást, Nyugat-Németország „belső és külső biztonságát" érintő feladatok elvégzésével akarták megbízni.

A *Wiesbadener Kurier* 1951 június 30-i száma jelenti: „Illetékes bonni kormánykörökben azt remélik, hogy Ramcke, az ejtőernyős vadászok tábornoka, rövidesen hajlandó együttműködni a leendő német védelem kiépítésében. Tudósítónk megbízható értesülései szerint állítólag főként Adenauer tulajdonít nagy fontosságot Ramcke bekapcsolásának. A kancellár hír szerint már beszélt erről az ügyről a tábornokkal, Bonnban tett legutóbbi látogatása alkalmával. A Blank vezetése alatt álló biztonsági hivatal katonai szakértői állítólag arra kérték Ramckét, hogy dolgozzon ki szakértői véleményt egy német ejtőernyős csoport megszervezésének lehetőségeiről."

4. TÖRVÉNYHOZÁS NÁCI MINTÁRA

Az 1951 július 9—10-i bonni fegyháztörvény

1951 július 9-én a bonni parlamentben a kommunista párti frakció valamennyi Nyugat-Németországban működő fasiszta és militarista szervezet betiltását követelte. Hugo Paul képviselő (KPD) ezzel indokolta az indítványt: „A fasiszta-militarista csoportok és egyesületek, amelyek ma irányadó imperialisták vezetése alatt, a tőlünk keletre élő népek ellen folytatandó új háborúért kardoskodnak, egyszersmind a munkásosztály és minden igazi demokrata legnagyobb ellenségei. A német népnek semmi kedve sincs ahhoz, hogy ilyen elemek által újabb háborúba sodortassa magát."

A bonni parlament többsége napirendre tért az indítvány felett.

Ezzel szemben ugyanazon a napon buzgó sietséggel elfogadta a bonni parlament — a kormánypártok és a szociáldemokrata párt szavazataival, a kommunista párti frakció szavazatai ellenére — az Adenauer-kormány által benyujtott „villámtörvényt". E Gestapo-törvény értelmében a bonni alkotmányban lefektetett néhány szabadságjog maradványa is megszűnik és Adenauer háborús politikája jogi megalapozást nyer. Ennek az új terrortörvénynek célja az, hogy kiküszöböljön minden erőt, amely Nyugat-Németországban a béke megőrzéséért küzd.

A július 10-én elfogadott „villámtörvény" szószólói a szociáldemokraták. A Szociáldemokrata Akció (Sozialdemokratische Aktion), az ellenzéki szociáldemokraták egy csoportja, 1951 májusában Frankfurtban nyilatkozatot tett közzé Wehner, SPD-képviselő és pártvezetőségi tag ellen, aki azt követelte, hogy hozzanak „villámtörvényt az újrafelfegyverzésre vonatkozó népszavazás céljait szolgáló aláírásgyüjtés megakadályozására". Július 9-én pedig a bonni parlamentben dr. Arndt, bonni SPD-képviselő, a jogügyi bizottság előadója, igyekezett jogilag megokolni a fegyháztörvényt.

Mit minősít ez a törvény hazaárulásnak? Röviden minden olyan nézetet — nemcsak cselekedetet —, amely a német nép számára önrendelkezési jogot követel, jogot egységes nemzeti jellegének megtartására, a független német nemzeti

államra, a munka és építés békés napjaira, amely igényt tart a legelemibb demokratikus jogokra.

Dr. Arndt, SPD-képviselő, a törvényjavaslat előadója, kijelentette, hogy a törvényhozók „klasszikus mintákat" követtek, amikor a hűtlenség bűncselekményének törvényes fogalmat — azon a jogi helyzeten túl, ami annakidején a weimari köztársaságban is fennállott — az előkészületi cselekményekre is kiterjesztették. Dr. Arndt ezzel az utalással, amely a bonni Gestapo-törvény mintáinak „klasszikus" jellegére céloz, értékes adalékot szolgáltatott a bonni állam jellemzéséhez. Ezek a „klasszikus minták" ugyanis nem egyebek, mint az 1933 február 4-i náci szükségrendelet, az 1933 február 28-i hírhedt szükségrendelet „a nép és az állam védelméről", az 1934 április 24-i náci törvény, amely újrafogalmazta a büntetőtörvénykönyv 80—93a cikkelyeit, és az 1934 december 20-i úgynevezett „ármánytörvény", amelynek segítségével a német fasizmus a béke minden hívét vérpadra, koncentrációs táborba és fegyházba juttatta, azok a törvények, melyek segítségével a hitleri fasizmus vérbefojtotta a német nép igazi hangját.

Ebben a törvényben az „állam veszélyeztetésének" bűncselekményére 5 évtől 15 évig terjedhető fegyházbüntetést szabnak ki. Eszerint a máskor oly erősnek mutatkozó bonni államot már az is veszélyezteti, ha „az államra nézve veszélyes írásokat, hanglemezeket, képeket vagy más ábrázolásokat" juttatnak az országba, ha „értesüléseket gyüjtenek egy, a Szövetségi Köztársaságon kívül álló párt vagy más egyesülés számára" (tehát elsősorban nyilván a Német Demokratikus Köztársaság számára), ha a szövetségi elnök személyét „rágalmazzák", ha a Szövetség és a tartományok hatóságait, kormányait, parlamentjeit és törvényszékeit vagy ezek egyes tagjait „rágalmazzák".

Ezen túlmenően fegyházzal fenyegetik azt a „hazaárulót", aki „kapcsolatokat teremt vagy tart fenn valamely, e törvény érvényességi területén kívül álló kormánnyal, párttal, más egyesüléssel vagy intézménnyel, avagy személlyel, aki az illető kormány, párt, egyesülés vagy intézmény számára fejt ki tevékenységet azzal a szándékkal, hogy a Szövetségi Köztársaság fennállását veszélyeztesse vagy valamelyik alkotmányos alapelvét kiküszöbölje, hatályon kívül helyezze vagy aláássa".

Ez röviden annyit jelent, hogy mindenki, aki nem ért egyet az agresszív amerikai politikával, Németország kettészakításával, Nyugat-Németország újrafelfegyverzésével, Adenauer—Schumacher megrögzött nemzetárulásával, megérett a fegyházra. Mindenki, aki a békéért folytatott harc ügyében levelet vált a Demokratikus Német Köztársaság állampolgáraival, a bonni urak szemében „hazaáruló". E „törvény" szerint immár a legcsekélyebb jogvédelmet is elvették a nyugatnémet különállam polgáraitól.

A hamburgi „Die Zeit" a bonni fegyháztörvény ellen

A Hamburgban megjelenő *Die Zeit* című, konzervatív hetilap július 19-én megállapítja: „A rágalomra kiszabott súlyos büntetések tehát elérhetik, hogy a túlságosan nagy kockázatra való tekintettel elnémuljon minden bírálat, minthogy azonban a bírálat a demokrácia alapja, már itt megmutatkozik, milyen veszedelmekkel jár a politikai büntetőjog körének kiterjesztése." A lap a bonni terrortörvény eredetét sem titkolja: „Ezt a paragrafust persze nem a parlament találta ki. Szándékát tekintve, Hindenburg, birodalmi elnök 1931 december 8-i szükségrendeletére üt, amelyet Hitler «ármánytörvénye» egészített ki 1934-ben."

A coburgi „Neue Presse" a fegyháztörvényről

A coburgi *Neue Presse* 1951 július 14-i számában ezt írja: „Ha sorravesszük a büntető rendelkezéseket, amelyeket részben egészen újonnan szövegeztek, rögtön szemünkbe ötlik, hogy az államvédelem játssza a legfőbb szerepet, míg a demokrácia tulajdonképpeni védelme az összes polgárok szabadságjogával együtt erősen háttérbe szorul.

Nem tehetünk róla, de ez az eljárás átkozottul hasonlít a náci törvénygyártásra, mikor ugyancsak az «állam veszélyeztetése» címén hozták a nép és állam védelméről szóló rendeleteket (1933 februárjában), a pártok alakítását tiltó törvényt (1933 júliusában), a jogbéke biztosításáról szóló törvényt (1933 októberében) és az «ármánytörvényt» (1934 decemberében), azzal a nyilvánvaló céllal, hogy Hitler diktatórikus államát megvédjék minden demokratikus mozgalomtól.

Azt vártuk volna, hogy legalább a bonni alkotmányban lefektetett két jog, minden demokratikus állampolgár alkotmányos ősjoga, tudniillik a gyülekezési szabadság és a véleményszabadság, továbbra is elidegeníthetetlen marad. De nem így történt.

Különös jelentőségű lesz a jövőben az új rendelkezésekben gyakran használt «államtitok» kifejezés.

Ha a becsület és titok hatályosabb védelmét azzal okolják meg, hogy a Szövetségi Köztársaságnak szigorúbb büntető rendelkezéseket kell ellenségei ellen engedélyezni, mint a néhai weimari köztársaságnak, és ha ezzel azt akarják mondani, hogy a weimari köztársaság csak kellő büntető rendelkezések híján bukott meg, ez ellen a történelmi igazság ismeretében tiltakoznunk kell. Legalább is azoknak, akik valamikor szolgai meghunyászkodással helyeselték Hitler szükségrendeleteit és a demokrácia megfojtására irányuló felhatalmazási törvényeit, fölöttébb rosszul áll, ha most krokodilkönnyeket hullatnak a weimari köztársaság büntetőjogi gyengesége miatt.

Rá kell mutatni még egy büntetőjogi kuriózumra, amelyben dióhéjban benne van az egész német tragédia. Elsőízben fordul elő a német büntetőjogban a hazaárulás fogalma németek között. Nekünk az a véleményünk, hogy — tekintettel a hazaárulási paragrafusok definícióinak rugalmasságára — mostantól kezdve minden békés német egységtörekvés veszélyben van, amely keletnémetekkel folytatott legális beszélgetésekben jut kifejezésre.

Elfelejtették már, mit fektettek le és ígértek meg az 1949 május 23-i bonni alkotmány bevezetésében, ahol a törvényhozót «eltöltő akaratról» van szó, amely a nemzeti és állami egység megőrzésére irányul? Ott ugyanis kifejezetten ez áll: «Az egész német nép hivatása továbbra is, hogy a szabad önrendelkezési jog alapján tegye teljessé Németország egységét és szabadságát.» Most mindezt egy büntető paragrafus kedvéért végleg eltörölték volna?"

A cenzúráról szóló paragrafus veszélyezteti a politikai szabadságot

Más, Nyugat-Németországban megjelenő polgári lapok is állást foglalnak a bonni fegyháztörvénnyel szemben. A *Stuttgarter Nachrichten* július 12-i száma a nyugatnémetországi

demokrácia elnyomására szolgáló „villámtörvénnyel" foglalkozik. A lap beismeri: „Az új törvénynek a cenzúráról szóló paragrafusa veszélyezteti a politikai élet és a sajtó szabadságát, amelyet az alaptörvény biztosított."

A Gestapo-törvény néhány előzménye

A bonni parlamentben 1951 július 9—10-én elfogadott Gestapo-törvényt az 1950 szeptember 19-i kivételes törvény előzte meg, amely alapot szolgáltatott arra, hogy az alábbi szervezetek tagjait elbocsássák a közszolgálatból:

„Azokhoz a szervezetekhez, melyeknek támogatása összeegyeztethetetlen a szolgálati szabályzattal, elsősorban a következők tartoznak:

1. A Német Kommunista Párt és valamennyi szervezete.
2. Szociáldemokrata Akció[20].
3. Szabad Német Ifjúság (FDJ).
4. Szovjetbarátok Egyesülete.
5. A Szovjetunió Kultúrájának Tanulmányozására Alakult Társaság.
6. Németország Demokratikus Megújhodásának Kultúrszövetsége.
7. Össznémet Mező- és Erdőgazdasági Munkaközösség.
8. Békeharcosok Bizottsága.
9. Ifjú Békeharcosok Bizottsága.
10. A Nácirendszer Üldözötteinek Egyesülete (VVN).
11. Szocialista Birodalmi Párt.
12. Az úgynevezett Fekete Front (Ottó Strasser-mozgalom).
13. Nemzeti Front (csúcsszervezet).

A szövetségi kormány felkéri a szolgálati elöljárókat, hogy tegyék meg a szükséges intézkedéseket olyan hivatalnokok, alkalmazottak és munkások ellen, akik a Szövetségi Köztársaság iránti hűség kötelezettségét — a fenti szervezetekben való részvétellel vagy azok törekvéseinek helyeslésével — megsértik. A bűnösök kímélet nélkül azonnal eltávolí-

[20] A baloldali szociáldemokraták egyik csoportja. — *Szerk.*

tandók a szövetségi szolgálatból, éspedig véglegesített hivatalnokok formális fegyelmi eljárás megindítása útján, a szolgálat egyidejű ideiglenes beszüntetésével és a fizetés visszatartásával, visszavonásra alkalmazott hivatalnokok pedig a megbízás visszavonása útján; alkalmazottak és munkások azonnali elbocsájtás útján.

A szövetségi kormány ajánlja a tartományi kormányoknak, hogy tegyenek rögtön megfelelő intézkedéseket"[21].

A 11. és 12. szám alatt két jelentéktelen fasiszta csoportot nevez meg a közlemény. A többi mind haladó szervezet, amely az amerikai háború ellen, a békéért és Németország egységéért harcol.

1951 február elején híre futott, hogy a bonni igazságügyminisztérium „hazaárulási törvény" címen kivételes törvényt készít elő, amelynek az a rendeltetése, hogy elnyomja a Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen alakult és egyre erősödő mozgalmat. A hír február 3-án annak a parlamenti bizottságnak tagjaitól indult el Bonnban, akiket a törvény kidolgozása folyamán tanácsadókul bevontak. A fasiszta minta szerint készülő új kivételes törvény kezdeményezői állítólag Lehr és Seebohm miniszterek.

Mindkettőjüket Jakob Kaiserrel együtt az amerikai főbizottság képviselői bíztatták ilyen törvény kidolgozására, közvetlenül Eisenhower homburgi tanácskozásai után. Az új kivételes törvény alá eső valamennyi bűncselekmény üldözésére új külön tanácsot fognak alakítani a nyugatnémetországi Legfőbb Törvényszék mellett.

A kivételes törvényt 1950 szeptember 19-én a következő intézkedés következtében terjesztették ki. Ez az intézkedés egyszersmind egy lépést jelentett az 1951 július 9-i Gestapotörvény felé:

> „A szövetségi kormány éles nyilatkozatban óvott minden gazdasági vállalatot attól, hogy államellenes szervezeteket bármilyen formában támogasson. Olyan cégeket, amelyek ez óvás után alkotmányellenes szervezeteknek gazdasági előnyöket juttatnak — anyagi támogatás, hirdetések feladása útján vagy akármilyen más módon —, a kormányhatározat értelmében a jövőben a

[21] A bonni belügyminiszter közleményéből.

szövetségi hatóságok rendeléseinél nem fognak tekintetbe venni"[22].

A bonni szövetségi kormánynak ezt a parancsát is hosszabb ideje készítették elő. A *Berliner Wirtschaftsblatt* 1950 augusztus 25-i száma közölte Jakob Kaiser válaszát egy, a laphoz intézett levélre:

„Igen tisztelt de Haas úr! A *Berliner Wirtschaftsblatt* 1950 augusztus 18-i számában közölt nyilt levelében azt a kérdést intézi hozzám, mit kellene tenni nézetem szerint azon cégek ellen, amelyek Nyugat-Németországban állandóan kommunista lapokban hirdetnek. Nos hát, Ön már maga közölte válaszomat nyilt levelében: ezeket a cégeket nyilvánosan ki kell pellengérezni és a nemzeti megvetés tárgyává kell őket tenni... Hogy a KPD megszűnik-e mint engedélyezett politikai párt, és ha igen, mikor, ezt az arra hivatott fórumok fogják eldönteni...

Ugyancsak össznémet felelősségérzetből és nem utolsó sorban a szövetségi terület érdekében vizsgáljuk meg a Kelet és Nyugat közötti kereskedelmet...

Nagyon sajnálom, hogy a Kelettel való kereskedelemben nem állapítható meg szolidaritás nyugati részről. Kelet a kereskedelmet hathatós fegyverül használja Nyugat ellen és egyetlen célja az, hogy maga erősödjön és a Nyugatot gazdaságilag gyengítse, ahol csak lehetséges..."

Terrorhullám a kommunista párt ellen — a VVN Tanácsának betiltása

1951 július közepén a sajtó közölte a nyilvánossággal, hogy a bonni belügyminisztériumban új terrorhullámot készítenek elő Nyugat-Németország valamennyi demokratikus szervezete ellen. Lehr, bonni rendőrminiszter utasítására a belügyminisztérium hivatalnokai már azzal foglalkoznak, hogy a bonni alkotmány megsértésével a KPD betiltását készítsék elő. A VVN és más nyugatnémetországi demokratikus szervezetek tevékenységét sem fogják e közlemény szerint tovább tűrni.

[22] Die Welt. 1951 március 28.

Ennek a legutolsó értesülésnek a helyességét igazolta, hogy az Adenauer-kormány 1951 július 29-én betiltotta a VVN Tanácsát. A fasizmus áldozatainak szervezete Nyugat-Németországban az újfasizmus első áldozatai közé tartozik. A gyűlések és tüntetések gyakori betiltása, a közszolgálatból való elbocsátás, a nyomdák bezárásának és a kommunista újságok betiltásának végtelen sorozata, az 1951 július 9—10-i fegyháztörvény és a VVN Tanácsának betiltása elegendő jel arra, hogy az általános hadkötelezettség bevezetését a KPD és a többi, valóban demokratikus szervezet betiltásával akarják összekötni. A szociáldemokrata vezetők itt is aljas denunciánsok és a reakció kerítői szerepét játsszák, akárcsak a weimari köztársaság éveiben Severing, aki baloldali szervezetek betiltásával egyengette az utat a nácik előtt. 1950 december 3-án a szociáldemokrata *Hamburger Echo* ezt jelentette: „Az össznémet kérdéseket tárgyaló parlamenti bizottság elnöke, Wehner (SPD), sajnálja, hogy még egy államügyészség sem tette meg a Szövetség területén a várt lépéseket a KPD elnöke, Max Reimann ellen." Wehner tudvalevőleg renegát, akit évekkel ezelőtt kizártak a kommunista pártból, mert saját elvtársait kiszolgáltatta a Gestapo gyilkosainak.

W

A nyugatnémet különállam belpolitikájáról ebben a fejezetben még megközelítőleg sem adtunk átfogó képet. De szándékunk nem is volt több, mint annak bebizonyítása, hogy a bonni kormány politikájának nincsen más célkitűzése, mint a háború. Erre a célra ültette hivatalba az angol-amerikai imperializmus, a német imperialisták és militaristák iránt tanúsított szolgálatkészségükkel szeretnének ismét nagyhatalommá válni. A bevezetőben felállított tételünk bizonyítására felsorakoztatott anyag csupán töredéke annak, amit még elmondhatnánk. Ennyiből is megérthetjük azonban, hogy az amerikai és angol imperializmus németországi politikájának és az Adenauer-kormány politikájának határai teljesen összefolynak, továbbá, hogy a bonni háborús köztársaságnak és kormányának a Wall Street értelmében vett „demokrácia és szabadság" leple alatt folytatott politikája Nyugat-Németországot háborúba és romlásba viszi. Teljes mértékben világos lesz ez, ha megvizsgáljuk, hol tart Nyugat-Németország újrafelfegyverzése.

V.

NYUGAT-NÉMETORSZÁG: AZ AMERIKAI HÁBORÚ TOBORZÓ TERÜLETE, GYAKORLÓTERE ÉS FELVONULÁSI TEREPE

1. Nyugat-Németország helye az Egyesült Államok stratégiai terveiben 155

Milyen sorsot szántak a háborús uszítók a nyugatnémetországi németeknek 155 — A nyugati hatalmak a nemzetközi egyezmények ellenére újrafelfegyverzik Nyugat-Németországot 157 — Az északatlanti háborús tömb támadó tervét védelmi tervnek álcázzák 158 — Truman igazolja Sztálin érvelését 159 — Truman cinizmusa 161 — Nyugat-Európa hadipotenciálja Eisenhower elgondolásaiban 162 — „Munkamegosztás" — Eisenhower módján 164 — A nyugati hatalmak stratégiai tervei az európai hadjáratban 166 — Egy német zsoldos halk kétségei 168. — Az imperialista rablók atombomba-stratégiája 169

2. A főhadszíntér: Németország 171

Az amerikai háború „felőrlő övezete" 171 — A felsőrajnai alföld mesterséges tenger és mocsárterület lesz 173 — Hídakat és alagutakat készítenek elő a robbantásra 176 — A Rajna és Elba közötti halálövezet 178 — A repülőterek szaporítása Nyugat-Németországban 179 — Az amerikai háború gyakorló- és lőterei Nyugat-Németországban 180 — A szociáldemokrata Schumacher átveszi Goebbels öngyilkossági stratégiáját 183

3. Német zsoldoshadsereg mint az amerikai háború „mennybemeneteli parancsnoksága" 187

Rövid visszaemlékezés 187 — Not our boys — Germans to the front! 189 — Eisenhower nem akar hessenieket 190 — Diplomáciai szemfényvesztés az újrafelfegyverzés körül 191 — Amerikai invázió az újrafelfegyverzés támogatására 194

4. Megteremtik a „lélektani előfeltételeket" 198

Eisenhower fehérre mossa a német „katonai becsületet" 198 — Amnesztia a náci háborús bűnösöknek — az amerikai háború előkészítő művelete 200 — A hadiállapotot megszüntették — de békeszerződést nem kötöttek 204

5. A német vezérkar megalakulása és működése 206

A vezérkar — az újjáélesztett német militarizmus csírája és erőközpontja 206 — Halder és Guderian — Hitler két vezérkari főnöke amerikai zsoldban 207 — Theodor Blank és a „biztonsági hivatal" 210 — Schwerin gróf — náci tábornok és nemzetközi ügynök 211 — Speidel testvérek & Co. 212 — Dr. Spiecker miniszter 214 — A bonni pápai nuncius 216 — Mégegyszer a Bruderschaft 217

6. A német hadsereg — az amerikai háború pusztulásra ítélt rohamcsapata 219

Tárgyalások Bonn és a nyugati hatalmak között 219 — Hol tart az újrafelfegyverzés megszervezése? 223 — A rendőrség mint a tömeghadsereg keretszervezete 227 — A „munkacsapat" — álcázott hadsereg 231 — Tengerészeti újrafelfegyverzés 233 — Légvédelem és műszaki szükségsegély 235

1. NYUGAT-NÉMETORSZÁG HELYE AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK STRATÉGIAI TERVEIBEN

Milyen sorsot szántak a háborús uszítók a nyugatnémetországi németeknek

Az amerikai atombomba-stratégia katonai tervében Nyugat-Németországnak elsőrendű jelentőséget szántak. Toborzó terület, gyakorlótér és felvonulási terep az amerikai háború számára. Nyugat-Németország jelentős hadigazdasági potenciálját és *mindenekelőtt embertartalékát* akarják a Wall Street stratégái a Német Demokratikus Köztársaság, a népi demokratikus államok és a szocialista Szovjetunió ellen irányuló katonai agressziós terveik szolgálatába állítani. A nagyszámú szakképzett munkaerő fontos mind a fegyverkezési ipar, mind a Nyugat-Németországban felállítandó és a modern háborús technika eszközeivel felszerelt tömeghadsereg szempontjából. Nyugat-Németország lakosainak besorolása katonai alakulatokba és műszaki felszerelésük aránylag könnyen megoldható feladat az amerikai háborús uszítók és német kitartottjaik számára.

Az amerikai atombomba-stratégák legfőbb gondja az, hogy milyen ideológiai eszközökkel kapcsolják be Nyugat-Németország dolgozó lakosságát a dollárimperializmus háborús táborába. Ezért van döntő jelentősége az imperialista agresszió előkészítésében a *háborús cél kérdésének*. Választ kell adni az egyszerű embernek arra a kérdésére, hogy kiért és miért harcoljon, mi a háború értelme. A nemzetközi méretekben összefonódott monopolkapitalistáknak — a németeket is beleértve — valamennyi, továbbra is fennálló egymás közötti nézeteltérés ellenére, közös háborús céljuk van: kereszteshábóru a „Kelet" ellen! A szocializmus megsemmisítése! Az e célból tervbevett harmadik világháború véráldozatait viseljék a néptömegek. Az ő szemükben a Szovjetunió elleni harc nem csábító háborús

cél, mint azt a Szovjetek országa ellen megkísérelt valamennyi imperialista invázió tapasztalatai mutatják. Nem az a németek szemében sem, akik egy emberöltő alatt két elvesztett imperialista háború terheit és áldozatait viselték és viselik. A németeknek szánt szerep biztos nemzeti megsemmisülésüket és területük teljes elpusztítását jelenti. Ők képeznék ugyanis Eisenhower kijelentése alapján, az ő vezetése alatt álló északatlanti haderő „élét" a „Kelet" ellen, tehát a faltörő kos szerepét játszanák. Ez nyilván gyilkosoknak és öngyilkosoknak, nem pedig egy nagy nemzetnek való háborús cél. Az imperialista háborús gyujtogatók nem tudnak a népek számára „csábító" háborús célokat találni. Ezért, Goebbelshez és Hitlerhez hasonlóan, hazugságpropagandához és terrorhoz folyamodnak, hogy rászedjék, félrevezessék a népeket és imperialista rablóháborúra kényszerítsék őket. Ez az oka annak, hogy a Wall Street stratégái nem is takarékoskodnak a politikai és gazdasági „engedményekkel" a bonni különállam igazi gazdái felé. Ezek az „engedmények" a háborús uszítók Olaszországban és Franciaországban elszenvedett választási kudarcai után továbbmennek, mint eddig. Ezek a csapások igen nagy mértékben fokozták ugyanis a nyugatnémet hadipotenciál fajsúlyát az amerikai atombomba-stratégák szempontjából.

Nyugat-Németország újrafelfegyverzése oly gyors ütemű és oly nagy terjedelmű, hogy lényegében a német militarizmus talpraállítását jelenti. A német militarizmus talpraállítása megerősíti a német imperializmus hatalompolitikai, sőt gazdasági pozícióját is, melyet a Schuman-terv alapozott meg újból. A német imperializmus gazdasági és hatalompolitikai újjáélesztése kölcsönösen erősítik egymást. A német imperializmus és militarizmus újjáélesztése hatalmas mértékben veszélyezteti Európa békeszerető népeinek biztonságát és a németek nemzeti létét. A német imperializmus és militarizmus talpraállításával tehát az amerikai imperializmus és európai csatlósai szörnyű bűnt, a nyugatnémet különállam bábkormánya pedig hallatlan hazaárulást követett el. Hasonló bűnök terhelik a német nemzetiségű, amerikai szolgálatban álló, nacionalista-militarista erőket és a Schumacher-féle, dollárokkal irányított „ellenzéket" is.

A nyugati hatalmak a nemzetközi egyezmények ellenére újrafelfegyverzik Nyugat-Németországot

A második világháború vége felé a három szövetséges hatalom képviselői — Sztálin, Roosevelt és Churchill — az 1945 február 3-ától 11-éig tartó jaltai (krimi) értekezleten a német militarizmus és nemzetiszocializmus megsemmisítése kérdésében a következő ünnepélyes nyilatkozatot tették: „*Szilárd és megingathatatlan elhatározásunk, hogy összezúzzuk a német militarizmust és nemzetiszocializmust és gondoskodunk róla, hogy Németországnak soha többé ne legyen módjában megzavarni a világbékét.* Eltökéltük, hogy örök időkre lefegyverzünk és feloszlatunk minden német haderőt, szétzúzzuk a német vezérkart, amely ismételten talpra tudta állítania a német militarizmust; valamennyi német katonai berendezést megszüntetünk vagy ártalmatlanná teszünk; megsemmisítjük vagy ellenőrzés alá helyezzük a katonai termelés céljaira felhasználható német ipart, minden háborús bűnöst törvény elé állítunk és a lehető leggyorsabban a megérdemelt büntetéssel sujtjuk . . ."

Az 1945 augusztus 2-i potsdami egyezmény, amelyet Sztálin, Truman és Attlee írt alá, kifejezetten a krimi konferencia nyilatkozatára támaszkodik: „Ennek az egyezménynek célja a krimi nyilatkozat Németországra vonatkozó fejezetének végrehajtása. *A német militarizmust és nemzetiszocializmust gyökerestül kiirtják* és a szövetségesek kölcsönös megegyezés után most és a jövőben más intézkedéseket is foganatosítanak, amelyek szükségesek ahhoz, hogy Németország soha többé ne veszélyeztethesse szomszédait vagy a világbékét."

A hitleri fasizmus ellen vívott háborúban szövetséges három hatalom ez ünnepélyes megállapodásához utóbb Franciaország is csatlakozott.

A nyugati hatalmak ezt, a vezető államférfiak által aláírt nemzetközi megállapodást semmibe vették. Évek óta dolgoznak Nyugat-Németország újrafelfegyverzésén, a nyugatnémet különállam területén újra kiépítik a német militarizmust, éspedig azoknak a tábornokoknak és tiszteknek segítségével, akiknek jelentős részük volt a Wehrmacht felépítésében és Hitler elvetemült háborújában. Tudvalevőleg Hitler is a nemzetközi megállapodások és szerződések cinikus megszegésé-

vel vezette be bűnös háborúját. A nyugati hatalmak ezen a ponton is Hitler jó tanítványainak bizonyulnak és példaképüket látják benne: hiszen az általa aláírt nemzetközi szerződések az ő szemében is értéktelen papírrongyok voltak.

Ezeknek az egyezményeknek a célja az volt, hogy megóvják a népek békéjét a legújabb történelem egyik legveszedelmesebb agresszorától. A nyugati hatalmak tudják, hogy e szerződések megszegése súlyos vádpont saját agressziós politikájuk ellen. Ezért hivatkoznak szószegő magatartásuk közben szemforgató módon a jaltai és potsdami egyezményekre, amelyeket cselekedeteikben teljesen visszájukra fordítanak.

Az északatlanti háborús tömb támadó tervét védelmi tervnek álcázzák

Az amerikai monopoltőke érdekében alakított és általa irányított atlanti háborús tömb háborús célja az, hogy megsemmisítse a Németország keleti részén fennálló demokratikus rendet, az európai népi demokratikus államokat és a Szovjetuniót, vagy „legalább is" az, hogy gyengítse és elszigetelje a szocialista Szovjetuniót. A monopoltőke által előkészített harmadik világháború végcélja az amerikai imperializmus világuralmának megteremtése.

Ez a célkitűzés nem eredeti. Hitler kedvezőbb feltételek között akarta Európát leigázni és a Szovjetuniót összezúzni: ez lett volna az első szakasz a német imperializmus világuralmának kiépítése útján. E bűnös vállalkozás kimenetelét és a gonosztevő sorsát mindenki ismeri.

Nem eredeti az sem, hogy az atlanti háborús tömb támadó tervét védelmi tervnek álcázzák, úgy állítják be, mint „a civilizációnak a bolsevizmustól való megmentésének tervét"; elhasznált recept ez a hazugsággyártó Goebbels propagandakonyhájából. Több mint három évtizede használják már az imperialista háborús uszítók ezt a „gyüjtőjelszót". Igaz, hogy Nyugat-Németország újrafelfegyverzése szempontjából egészen sajátos jelentősége van, ezért is kell ebben az összefüggésben megemlítenünk. A hitlerizmus határtalan propagandahazugságának mételye még ma is fertőzi Nyugat-Németország széles néprétegeinek agyát. Egyetlen imperialista államnak sem sikerült eddig és egyiknek sem fog sikerülni a jövőben, hogy ideo-

lógiailag olyan mértékben mérgezzen meg egy népet, mint azt a hitleri állam tette a német néppel. A hitleri állam teljes összeomlása óta a nyugatnémet lakosság ideológiai mérgezésében alig állott be szünet. Schumachertől a szabadonbocsátott náci háborús bűnösökig valamennyien felhasználják az antibolsevista uszítást. A „revizionizmus", a revans-gondolat és az ennek megvalósítása céljából folytatott újrafelfegyverzés igazi táptalaja ez.

Az amerikai agressziót védekezés gyanánt álcázza természetesen a Ku-Klux-Klan lovagja, Truman is, aki úgy lép fel, mint „a civilizációnak a bolsevizmustól való megmentése" érdekében indított keresztesháború zászlóvivője. Így 1951 április 14-én, Washingtonban, a Jefferson—Jackson-nap alkalmából mondta el egyik háborúra uszító beszédét. Ebben többek között kijelentette:

„Eltökéltük, hogy megvédjük Koreát... Embereink azért harcolnak Koreában, hogy ne kelljen saját földünkön harcolnunk. Azért harcolnak, hogy megakadályozzák egy harmadik világháború áldozatait és szenvedéseit"[1].

Hitler óta senki sem festette át ennél szemérmetlenebb módon védekezéssé az imperialista agressziót. Ugyanebben a beszédben kérkedik Truman az Amerikai Egyesült Államok óriási méretű fegyverkezésével.

Truman igazolja Sztálin érvelését

Truman háborús beszéde igazolja Sztálin érvelését egy másik vezető háborús uszítóval, Attlee, angol miniszterelnökkel, a potsdami egyezmény egyik aláírójával szemben. 1951 februárjában a *Pravda* tudósítója többek között ezt a kérdést intézte Sztálinhoz: „Hogyan értékeli Ön Attlee, angol miniszterelnöknek az alsóházban tett legutóbbi kijelentését, hogy a Szovjetunió a háború befejezése után nem szerelt le, azaz nem demobilizálta csapatait, hogy a Szovjetunió azóta egyre növeli fegyveres erőit?"

Sztálin válaszát erre a kérdésre egész terjedelmében közöljük, mert mintegy előre megadta a választ Truman háborús beszédére és az imperialista háborús uszítók valamennyi, Goeb-

[1] The New York Times. 1951 április 15.

bels lemezgyüjteményéből előkeresett, azóta elmondott és még elmondandó típusbeszédére. Sztálin ezt mondta:

„Attlee miniszterelnöknek ezt a kijelentését a Szovjetunió ellen irányuló rágalomként értékelem.

Az egész világ előtt közismert, hogy a Szovjetunió a háború után demobilizálta csapatait. Mint ismeretes, a demobilizálás három szakaszban történt: Az első és második szakasz 1945-ben, a harmadik 1946 májusától szeptemberéig. Ezenkívül 1946-ban és 1947-ben demobilizálták a Szovjet Hadsereg személyi állományának idősebb korosztályait, 1948 elején pedig demobilizálták a többi idősebb korosztályt.

Ezek a mindenki számára ismeretes tények.

Ha Attlee miniszterelnöknek erős oldala lenne a pénzügyi vagy közgazdasági tudomány, akkor nehézség nélkül megértené, hogy egyetlen állam sem, a szovjet állam sem képes teljes erővel kifejleszteni polgári szükségletekre dolgozó iparát, olyan nagy építkezéseket kezdeni, mint a volgai, dnyeperi, amudarjai vízierőtelepek — amelyekhez többtízmilliárdos költségvetési kiadások szükségesek, nem képes a tömegszükségleti cikkek rendszeres árleszállításának politikáját folytatni, amelyhez ugyancsak a költségvetési kiadások tízmilliárdjai szükségesek, nem képes százmilliárdokat fektetni a német megszállók által szétrombolt népgazdaság újjáépítésébe és ezzel együtt, ezzel egyidejűleg megsokszorozni fegyveres erőit, fejleszteni hadiiparát. (Kiemelés tőlünk származik. — *Szerző.)* Nem nehéz megérteni, hogy ilyen esztelen politika államcsődre vezetett volna. Attlee miniszterelnöknek saját tapasztalatából éppúgy, mint az Egyesült Államok tapasztalatából tudnia kell, hogy az ország fegyveres erőinek megsokszorozása és a fegyverkezési verseny a hadiipar kifejlesztésére, a polgári szükségletekre dolgozó ipar csökkentésére, a nagyszabású polgári építkezések beszüntetésére, az adók emelésére, a tömegszükségleti cikkek árának emelésére vezet. Érthető, hogy amennyiben a Szovjetunió nem csökkenti, hanem ellenkezőleg, kiszélesíti a polgári szükségletekre dolgozó iparát, nem korlátozza, hanem ellenkezőleg, kifejleszti az új, hatalmas vízierőtelepek és öntözőrendszerek építését, nem szünteti meg, hanem ellenkezőleg, folytatja az árleszállítás politikáját, akkor ezzel egyidejűleg nem duzzaszthatja fel hadiiparát, nem sokszorozhatja meg fegyveres erőit a csődbejutás kockáztatása nélkül.

Ha Attlee miniszterelnök mindezen tények és tudományos meggondolások ellenére mégis lehetségesnek találja, hogy nyiltan rágalmazza a Szovjetuniót és annak békés politikáját, akkor ez csak azzal magyarázható, hogy a Szovjetunió ellen irányuló rágalommal véli igazolhatni a munkáspárti kormány által jelenleg Angliában folytatott fegyverkezési versenyt.

Attlee miniszterelnöknek szüksége van a Szovjetunió-ellenes hazugságra, agresszívnak kell feltüntetnie a Szovjetunió békés politikáját, az angol kormány agresszív politikáját pedig békésnek, hogy tévedésbe ejtse az angol népet, ráerőszakolja a Szovjetunió ellen irányuló hazugságot, és ilymódon csalással rántsa be az új világháborúba, amelyet az Amerikai Egyesült Államok uralkodó körei szerveznek.

Attlee miniszterelnök a béke hívének tünteti fel magát. Ha azonban valóban a béke oldalán áll, miért utasította el a Szovjetuniónak az Egyesült Nemzetek Szervezetében előterjesztett javaslatát a Szovjetunió, Anglia, az Amerikai Egyesült Államok, Kína és Franciaország között haladéktalanul megkötendő békeegyezményről?

Ha valóban a béke oldalán áll, miért utasította el a Szovjetunió javaslatait, hogy haladéktalanul kezdjenek hozzá a fegyverkezés csökkentéséhez, haladéktalanul tiltsák el az atomfegyvert?

Ha valóban a béke oldalán áll, miért üldözi a béke védelmének híveit, miért tiltotta be a béke védelmezőinek kongresszusát Angliában? Vajjon a békevédelmi kampány fenyegetheti-e Anglia biztonságát?

Világos, hogy Attlee miniszterelnök nem a béke megóvása, hanem új agresszív világháború kirobbantása mellett van."

Truman cinizmusa

Az angol-amerikai háborús uszítók hazugságaihoz és lelkiismeretlenségéhez járul még cinizmusuk is. A német militarizmus újjáélesztése megsemmisíti a szövetségesek győzelmének döntő eredményét: lehetetlenné teszi azt, hogy szétzúzzák Nyugat-Németországban a német militarizmust, ezt a hírhedt békebontót, a német nép ostorát. Ezt az ostort szeretné most az amerikai monopoltőke felhasználni a békeszerető népek ellen. Az amerikai monopoltőke a nyugati hatalmak tömbjének hajtó-

ereje a német militarizmus nyugatnémetországi újjáélesztésében. A béke legfőbb ellensége tehát az amerikai imperializmus. Politikai végrehajtószerveinek élén Harry S. Truman áll, a potsdami egyezmény egyik aláírója. Mint már fentebb kimutattuk, ő az amerikai háborús párt egyik legcinikusabb szószólója. A háború kérdéseiben tanúsított cinizmusának fokát bizonyítja az a mindmáig vissza nem vont kijelentése, amelyet 1941 június 23-án, egy nappal Hitlernek a Szovjetunió elleni aljas támadása után tett, mint a szenátus külügyi bizottságának elnöke, e bizottság előtt Washingtonban: „Ha azt látjuk, hogy Németország győz, akkor Oroszországnak kell segítenünk, ha pedig Oroszország győz, akkor Németországnak kell segítenünk, és ilymódon hadd öljenek meg kölcsönösen annyit, amennyit csak lehet"[2]. (Let them kill as many as possible.)

Az amerikai profitéhség és háborús politikája e barbár irányelvét, mely szerint más népek csak gyilkolják és tizedeljék meg egymást, hogy az amerikai monopoltőke annál biztosabban uralkodhasson rajtuk, jól emlékezetünkbe kell vésnünk. Azóta is folytonosan találkozunk vele. Meg kell értenünk belőle, hogy azok a németszármazású egyének, akik az amerikai imperializmussal paktálnak, a német nép gyilkosaival szövetkeznek és e gyilkosok cinkosaivá válnak.

Nyugat-Európa hadipotenciálja Eisenhower elgondolásaiban

Trumannal kapcsolatban fentebb megállapítottuk: az Egyesült Államok politikájának irányelve az, hogy más népeket háborúba hajtson, a maga csapatait tartalékban tartsa, a háborús szállításokból piszkos profitot fölözzön le és végül a vérveszteségtől kimerült nemzetek hátán berendezze az amerikai monopoltőke világuralmát. Ezt az irányelvet brutális nyiltsággal és részletességgel fejlesztette ki Eisenhower tábornok.

Eisenhower hadseregtábornok, az atlanti haderők főparancsnoka, 1951 február 1-én Washingtonban tájékoztatta a szenátus tagjait és a kongresszus képviselőit néhány következtetésről, amelyeket az Atlanti Szövetség államainak fővárosaiban tett utazása során vont le. Bevezetőben Eisenhower a következő figyelemreméltó intelmet intézte hallgatóihoz, a tör-

[2] The New York Times. 1941 június 23.

vényhozó testületek tagjaihoz: „Időről-időre, *éspedig hamarosan*, Önök arra kényszerülnek majd, hogy *rendkívüli hatóerejű határozatokat hozzanak*. Véleményem szerint ezek a határozatok eldönthetik civilizációnk jövendő sorsát . . ." Természetesen Eisenhower is cáfolja, hogy az Egyesült Államok által létrehozott háborús erő agresszív jellegű: szerinte „a béke és biztonság védősáncáról" van szó, amellyel az Egyesült Államok körülveszi magát. Minden más az idegen propaganda rosszindulatú állítása. Eisenhower nyilatkozik arról a kérdésről, hogy *mi lényegében Nyugat-Európa jelentősége az Amerikai Egyesült Államok jóléte szempontjából.*

Eisenhower a következő tényezőkben látja az Atlanti Szövetség szervezetének alapvető feltételeit az Egyesült Államok szempontjából:

„Elsősorban: Nyugat-Európában találjuk a legtöbb szakképzett munkást a világon. Nyugat-Európának nagy ipari kapacitása van, amelynél csak az Egyesült Államok teljesítőképessége nagyobb. Nyugat-Európában több mint 200 millió ember él, akik rokonaink.

Ha ezt a tömböt, a katonai kiképzés céljaira felhasználható potenciáljával együtt, amerikai oldalról egy másik oldalra helyezzük át, véleményem szerint a katonai egyensúly annyira nyilvánvalóan felbillenne, hogy biztonságunk komoly veszélyben forogna. Ennek az európai nemzetcsoportnak a jelentősége számunkra még ennél is sokkal nagyobb.

E nemzeteket szoros vérségi, politikai és gazdasági kapcsolatok fűzik a világ sok területéhez. Szinte alig képzelhető el, hogy Nyugat-Európa a kommunizmus zsákmányává váljék anélkül, hogy ugyanakkor bizonyos nagy területek, különösen olyanok, amelyek politikailag európai hatalmaktól függenek, ugyancsak zsákmányul ne esnének a kommunizmusnak. Ezzel rövidesen el volnánk vágva olyan területektől, amelyektől nyersanyagot kapunk, amelyek feltétlenül szükségesek létezésünk és életformánk számára (the American way of life). Függetlenül attól, eléggé erősek leszünk-e, hogy e területek felé nyitva tartsuk az összekötő utakat, nyitva kell őket tartani, mert szükségünk van kereskedelmükre. Gondoljanak az olyan

anyagokra, mint a mangán, réz, urán. Elképzelhető-e egyáltalán, hogy létezhessünk, anélkül, hogy hozzájutnánk ezekhez a dolgokhoz?"[3]

„Munkamegosztás" — Eisenhower módján

Eisenhower nem kevesebbet és nem többet minősít az Egyesült Államok jóléte és az „amerikai életforma" fenntartása szempontjából nélkülözhetetlennek, mint a nyugateurópai államok és gyarmataik egész gazdagságát nyersanyag, ipari teljesítőképesség, munkaerő és ágyútöltelék szempontjából. Mindenekelőtt ezek kapcsolják — Eisenhower szavai szerint — az Egyesült Államokat a nyugateurópai államok tömbjéhez és ezért *őket is* meg kell „védeni". Az Egyesült Államok ezt egyedül nem teheti, de hajlandó arra, hogy segítse őket és erőit kellőképpen ossza el az egész világon. E „munkamegosztás" alapelve Eisenhower szerint a következő: az áldozatokat a szövetségesek viselik, a profitot pedig az Egyesült Államok sepri be. Számol Nyugat-Európa és az északamerikai kontinens népességének potenciáljával — ez összesen körülbelül 350 millió ember — a „legnagyobb kultúrát képviseli és a vezető egyéniségek nagy, érintetlen tartalékával rendelkezik". Eisenhower itt az „uralkodó fajok önhittségére" apellál, amelyet minden imperialista állam nagyban ápol. A legfőbb vezetés a nyugateurópai államokkal kötött szövetségben természetesen az Egyesült Államokat illeti meg. Eisenhower meg is mondja:

„Egyik nemzet sem alkalmasabb és felkészültebb, egyik sem érdemli meg inkább a vezető szerepet, mint az Egyesült Államok. A sors megkímélt bennünket a csüggedéstől, a defetizmustól, a pusztításoktól, amelyek Európára zúdultak. Mi fiatalabbak vagyunk, frissebbek és — ez is fontos körülmény — távolabb vagyunk a közvetlen veszélytől. Nem a szürke övezetben lakunk.

Ennek az erőnek ... a mögöttes országrészekben kell kialakulnia és onnan kell bevetni. Ezt nem úgy értem, hogy olyan ütemben szórjuk szét az egységeket, amilyen ütemben felállítjuk őket a világ minden részén. A termelendő pénzügyi, erkölcsi, anyagi és katonai erőről van itt szó.

[3] The New York Times. 1951 február 2.

Barátainknak ebből . . . többet kell termelniök, mint amennyire területükön szükségük van, mert nekünk egy központból sok szektorra kell irányítani tekintetünket. *Nem összpontosíthatjuk erőinket egy szektorra, még akkor sem, ha ez a szektor olyan fontos mint Nyugat-Európa. Nagyrészt itt kell ülnünk* (Amerikában! — *Szerző) nagy mozgó tartalékkal, amely kész arra, hogy politikánkat támogassa, jogainkat és érdekeinket megvédje, bárhol a világon veszélyeztetik is ezeket.*"

Egyértelműbben nem lehetne feltárni azt a szerepet, amelyet a Wall Street stratégája egyrészt az amerikai monopoltőke számára követel, másrészt a nyugateurópai csatlósoknak szán. Az amerikai fegyvergyárosok biztatására Eisenhower hozzátette még, hogy Nyugat-Európának sok lőszerre, fegyverre és felszerelési cikkre van szüksége, mindezt az Egyesült Államoknak kell szállítania. Ezenkívül a megfelelő erkölcsöt is Amerika fogja termelni és szállítani. Eisenhower erről is nyilatkozott:

„Hangsúlyozom: a nyugateurópai tömb ebben a pillanatban oly fontos jövőnk szempontjából, hogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy a tőlünk telhetőnél kevesebbet tegyünk hanyatlásának megakadályozására. Ismétlem, hogy miközben létrehozzuk és átadjuk erkölcsünket, egy elemet máris elvesztettünk: időt . . . Bizonyossá kell tennünk azt, hogy Európa szíve és lelke megérett. Ez az egyik feladat, amely reám és vezérkaromra hárul . . . Mindenesetre, azt hiszem, hogy az Egyesült Államoknak sokkal, sokkal erősebb tájékoztató szolgálatra van szüksége. Én ezt a mi esetünkben nem akarom propagandának nevezni . . ."

Nagyon részletesen foglalkoztunk Eisenhower beszédével. Az Atlanti Szövetség haderőinek főparancsnokánál senki sem illetékesebb, hogy elmondja: milyen szerepre akarják kényszeríteni Nyugat-Európa népeit és Nyugat-Németország lakosságát hazaáruló államférfiai és politikusai az amerikai monopoltőke szolgálatában.

Eisenhower elgondolását Nyugat-Európa hadipotenciáljának felhasználásáról ki kell egészítenünk az atlanti tömb hadvezetése stratégiai terveinek felsorolásával.

1951 április 2-án Eisenhower tábornok hivatalosan átvette az atlanti haderők feletti főparancsnokságot. Egy napiparancsban közölte, hogy párizsi ideiglenes főhadiszállását tervező törzsből hadműveleti törzzsé változtatta át. Az előretolt főhadiszállás Heidelberg. Az Egyesült Államok vezette agresszió előkészítése aktív szakaszába lépett.

Német szakértők tervezetei alkotják az atlanti háborús tömb konkrét stratégiai terveinek alapját az európai hadjárat számára, tehát a vereségben tapasztalt náci marsallok és vezérkari tisztek, vagy — mint a Wall Street „pályázati hirdetései" mondják — „oroszországi tapasztalatokkal" bíró férfiak tervezetei. Ezek a modern zsoldosvezérek, a rajnai Li Szin Manok, akik a „keleti harctéren szerzett tapasztalataikon" kívül hazájukat is eladják, akiknek sohasem volt lelkiismeretük és megfelelő mennyiségű dollárért hajlandók német emberekből hullahegyeket emelni az amerikai háború céljaira, ezeket a férfiakat — Halder, Guderian, Speidel, Heusinger stb. — nagyra értékelik az amerikai háborús uszítók.

E német vereségstratégák részben azzal mentegetőznek, hogy Hitler húzta keresztül számításaikat, mert nem vetett véget a háborúnak akkor, amikor a vereség már nyilvánvaló volt és a hadsereget — megfogyatkozott állapotában is — meg lehetett volna menteni egy később ismét megindítható revansháború céljaira. A döntő szemrehányást azonban a nyugati hatalmak felé teszik, amelyek nyugateurópai partraszállásukkal hátbatámadták Hitlert és ilymódon megakadályozták, hogy Szovjetoroszországot leteperjék. Ez a német vereségstratégák „pótléka" a „tőrdöfés legendája" helyett. Az 1918-as vereség után azt a legendát terjesztették, hogy a „harcmezőn le nem győzött frontcsapatokat" a „belső ellenség" döfte le hátulról. Most pedig, a második világháborúban elszenvedett vereség után, részben Hitler kontár hadvezetését, részben a szövetségesek nyugateurópai támadását teszik felelőssé a totális háború szervezőinek totális kudarcáért. E legendagyártásnak az a célja,

hogy ismét kifényesítse és egy harmadik világháború céljaira használhatóvá tegye a német hadvezetés horpadt pajzsát. Most amerikai-brit megbízóikra sózzák rá a Kelet elleni „megreformált" hadjáratterveiket. A német monopoltőke helyére legfőbb megbízóként az angol-amerikai monopoltőke lép, melynek ifjabb üzlettársa a német monopoltőke. Ez — így spekulálnak a német vereségstratégák és így spekulál Eisenhower, a „boss" (főnök) is — lehetővé teszi, hogy Nyugat-Európa és az északamerikai kontinens nagy ipari potenciálját latba vessék „a Kelet ellen" és egy, a modern háborús technika minden eszközével gazdagon felszerelt hadsereget állítsanak fel a több mint 350 milliós embertartalékból. Elsőrangú tromfnak látszik az atlanti tömb stratégái, különösen a volt Hitler-stratégák elgondolásában az a körülmény, hogy úgy érzik, a kétfrontos háború végzetes helyzete nem fenyegeti őket.

Ilymódon úgy tűnik, mintha ez esetben a volt Hitler-stratégák számítása az ő javukra egyszerűbbé vált volna, s ezért terveiket ennek megfelelően ellátják a német „támadó stratégia" minden kellékével.

A *Newsweek* című newyorki folyóirat 1950 április 10-én német tábornokok által kidolgozott tervet közölt, amely ugyan elébevágott a műszaki előkészületek akkori állásának — a folyóirat kijelentése szerint azonban elméleti alapjában egybehangzott a nyugati szakértők nézeteivel. A német szakértők és nyugati, valamint westpointbeli[4] kollégáik abból indulnak ki, hogy minden elkövetkező konfliktus sokkal gyorsabb és hatalmasabb méretű mozgó háború formájában fog megindulni, mint az utolsó háború. Erre alkalmas terepnek a nagy északeurópai síkságot tekintik, amely a nyugati védelmi vonaltól a Rajna mentén a hagyományos orosz védelmi vonalig húzódik a Dnyeper és az északra haladó folyók mentén. A győzelem kulcsa abban van, hogy olyan erővel és olyan messzire kell előnyomulni, hogy az ellenfél kizökkenjen egyensúlyából, összekötő vonalai tönkremenjenek és hogy át lehessen venni az ellenőrzést e hatalmas új „európai hadszíntér" felett. Hogy ezt végrehajthassák — a szakértők nézete szerint —, 30 legjobban felszerelt és kiképzett hadosztályból álló páncélos hadseregre van szükség. Ez azonnal támadásba lendülne — a légi-

[4] West Point — az Egyesült Államok egyik legjelentősebb tiszti iskolája, amelyből többek között Eisenhower is kikerült.

flotta támogatná és látná el —, hogy három nap alatt elérje Berlint, Szczecint és Varsót. A *Newsweek* cikkéhez térképet is mellékeltek, amely szemléltetően mutatja be ezt a valóban igen „egyszerű" tervet.

Körülbelül ugyanebben az időben, 1950 április 18-án, Mr. Cannon, a képviselőház pénzügyi bizottságának elnöke, Washingtonban háborúra uszító beszédet tartott, melynek stratégiai része feltűnően egyezik a német „villámháborús stratégák" terveivel. Mr. Cannon többek közt ezt fejti ki:

„Moszkvát és Oroszország más városait már a konfliktus kitörését követő első héten meg kell támadnunk olyan repülőgépekkel, amelyeknek bázisai a kontinensen vannak. Hála az Atlanti Szerződésnek, ezekkel a bázisokkal rendelkezünk. Most csak elegendő repülőgépre van szükségünk, hogy a bombákat szállítsa és felszereléssel lássa el a többi nemzet katonáit, amelyeknek halálba kell küldeniök fiaikat, hogy nekünk ne kelljen ezt tennünk a magunkéival. Az atombomba lehetővé teszi az Egyesült Államoknak, hogy így járjon el... A legközelebbi háborút az első három hét alatt meg kell nyernünk. Ez alatt az idő alatt Oroszország valamennyi katonai központját pozdorjává kell zúznunk."

Egy német zsoldos halk kétségei

Első nap Berlin, második nap Szczecin, harmadik nap Varsó — és az ellenfelet máris kivetették egyensúlyából. Ez a német „villámháborús stratégia" új kiadása. Még, ha minden „terv" szerint alakulna is, azért az a tény, hogy kivetették az ellenfelet egyensúlyából, még nem jelenti azt, hogy megverték. Erre bátorkodik felhívni a figyelmet az „európai hadsereg" egy német zsoldosa. Würzburgban tartózkodott a volt náci hadsereg egykori altábornagya, Mahlmann, és az volt a dolga, hogy egy szervező törzset vezessen, amely német egységeket állít fel az európai hadsereg számára. (Erről biztosította Mahlmann egy 1950 szeptember 27-én kelt levelében Niemöller lelkészt.) Egyik levelében — amelyről a DPA[5] 1950 december 5-én számol be — ez a Mahlmann óvja McCloy, amerikai főbiztost attól, hogy „bagatellizálja a keletről fenyegető ve-

[5] Deutsche Presse-Agentur — nyugatnémet hírügynökség. — *Szerk.*

szélyt". A sajtóból, úgymond, úgy értesült, hogy Geyr von Schweppenburg, szolgálatonkívüli tábornok, levélben azt a tanácsot adta McCloy-nak: „ne becsülje túl az orosz veszélyt". Schweppenburg a Guderian-hadsereg egyik német hadtestének 1941 folyamán Breszt-Litovszktól Moszkváig aratott sikereit hozta fel megokolásul. Ez a hadtest három páncélos hadosztályával akkoriban sok orosz hadosztályt semmisített meg szerinte. Ő, Mahlmann, nem csatlakozhat az orosz veszély Schweppenburg levelében megnyilvánuló semmibevételéhez. Schweppenburg érvelésében nem szentel figyelmet annak a ténynek, hogy röviddel ezután, 1941/42 telén, 50 szétvert orosz hadosztály helyett 150 új jelent meg a harctéren. Ma a Szovjetunió a „levágott hidrafejeket" azonnal újra kinöveszthetí, mert fegyverkezési üzemeit annyira kiépítette, hogy folytatólagosan szerelhet fel hadosztályokat. „Én magam is — írja Mahlmann tovább — sokáig voltam az orosz fronton mint ezred- és hadosztályparancsnok. Akkori tapasztalataim alapján azt tanácsolnám, hogy tekintse von Geyr úr véleményét ezúttal tévesnek."

A levél hangja és a DPA által való terjesztése megfelel annak a gyakorlatnak, hogy az atlanti háborús tömb agresszióját hazug módon védekezésnek tüntetik fel. (Egyebekben Mahlmannt 1951 március 15-i hatállyal behívták a munkaszolgálatos századok osztályának vezetőségébe az amerikai hadsereg heidelbergi főhadiszállásán.)

Az imperialista rablók atombomba-stratégiája

A „villámháborús stratégia" egyik fő eleme a gondosan előkészített és a lehető legnagyobb technikai felszereléssel megindított „meglepetésszerű támadás". A „villámháborús stratégiát" csak az agresszor használja. Az imperialista agressziós politika jellegzetes gyümölcse és módszere ez. Alapja az imperialista gengsztererkölcs, hiszen támadásra mindig csak a rabló készül. A „villámháborús stratégia" magábanfoglalja azt, hogy kezdeményezői kételkednek a győzelemben, mert tudatában vannak annak, hogy ügyük igazságtalan, a népek érdekei ellen való és soha nem fogja elnyerni tartós támogatásukat. A „villámháborús stratégia" ezért mindig csak ideiglenes sikerekhez vezetett: végső eredménye mindig az agresszszorok biztos veresége volt.

Ez a történelmi tapasztalatokon és a nemzetközi erőviszonyok józan mérlegelésén alapuló felismerés nem telik ki az amerikai háború stratégáitól. Noha szeretik magukat úgy feltüntetni, mintha józanul számolnának, lényegében alávaló fantaszták, akik — mihelyt számításuk nem válik be, mert a társadalmi erőket csak a kapzsi kalmár és a brutális gengszter agyával képesek mérlegelni — rögtön a technikától remélnek „segítséget", „szuperfegyverektől", „titkos fegyverektől" és a népek nagyipari alapon, vegyi fegyverekkel történő kiirtásától, made in Standard Oil és IG Farben.

Az amerikai és brit imperializmus gengszter-stratégái évek óta a legnagyobb méretekben készítik elő az atomfegyver felhasználását. Az ázsiai-európai kontinens köré — az Északi sarkot beleszámítva — gyűrűt vontak hadihajó- és repülőgéptámaszpontokból. E támadó bázisokról fegyvert, lőszert és ágyútölteléket szállítanak az amerikai háború céljaira és innen akarnak atombombákat, valamint egyéb „szuperfegyvereket" dobni az ázsiai és európai népek idegközpontjainak megsemmisítésére. Amerikai folyóiratok és ujságok fennhéjázó módon térképeket közölnek Távol-Keletről, a Földközi-tenger vidékéről, az északi övezetekről stb., amelyek tájékozást nyujtanak az amerikai támaszpontok — vagyis támadó bázisok — elosztásáról. Eisenhower fentebb említett, 1951 február 1-i beszédében az Egyesült Államok „okosságával" dicsekedett, amely abban áll, hogy biztosította magának az uralmat a tengeren és a levegőben. Ez a hetvenkedés hozzátartozik az amerikai nép lélektani előkészítéséhez a világméretekben tervezett amerikai agresszióra; szuggerálni akarják az amerikai népnek a fölény és a biztos siker érzését. Az amerikai-angol támaszpontok térképét közölte 1951 tavaszán a *Daily Express* című, reakciós angol ujság is.

A *Ce Soir* című francia ujság 1951 április 20-i száma térképet közölt, amely leleplezte, hogy az Egyesült Államok csupán Franciaországban 29 támaszponttal rendelkezik.

Térjünk vissza tehát az amerikai háború európai hadszínterére. A Kelet elleni villámháborús terv támogatására a megsemmisítés rögeszméjébe esett atombomba-stratégák azt a tervet főzték ki, hogy körülbelül a „hagyományos orosz védelmi vonal" mentén, a Fekete-tengertől a Keleti-tengerig, atombombák ledobásával „halálövezetet" létesítenek a Szovjetunió

nyugati része körül. Hasonló terveket forralnak a Rajna-vonallal kapcsolatban is. Különösen fontos ebben az összefüggésben egy jelentés, amely az angol megszálló hatalom *Die Welt* című lapjának 1951 március 29-i számában jelent meg. A jelentés így szól:

„Eisenhower az atombomba felhasználása mellett

Nemrégiben hozták nyilvánosságra a szenátusi bizottságok titkos ülésén készült jegyzőkönyv egy részét. Ennek az ülésnek folyamán Eisenhower tábornokot hallgatták ki Európa és általában a nyugati világ védelmének kedvező és kedvezőtlen körülményei felől. Az okmány igen tanulságos. Jellegzetes volt a tábornok kijelentése, mely szerint az atombomba felhasználása egy jövendő védelmi háborúban kizárólag az azzal elérhető pusztításnak a várható stratégiai előnnyel való egybevetésétől függ. *«Ha azonban úgy találom, hogy a tiszta nyereség az én oldalamon lenne, haladéktalanul felhasználom az atombombát» — jelentette ki Eisenhower."*

Az agresszorok típushazugsága, hogy csak védelmi háborút akarnak folytatni, unos-untig visszatér propagandájukban. Éppen ez mutatja azonban, hogy az agresszorok nem bíznak túlságosan „villámháborús stratégiájuk" sikerében, és terveik azt is elárulják, hogy komoly visszaeséseket várnak.

2. A FŐHADSZÍNTÉR: NÉMETORSZÁG

Az amerikai háború „felőrlő övezete"

Németországot az amerikai háború európai főhadszínteréül szemelték ki. Erről tanúskodnak Németország megrontóinak katonai tervei és katonai előkészületei. A Németországra ebből háramló következményekre az amerikai Köztársasági Párt egyik vezetője, Robert Taft szenátor figyelmeztetett. Ez a vérbeli reakciós 1951 január 21-én, a legnagyobb amerikai rádiótársaság — a National Broadcasting Corporation (NBC) — adóin terjesztett beszédében ezt jelentette ki:

„A nyugati hatalmak arra irányuló kísérlete, hogy erős szárazföldi haderőket állítsanak fel Európában,

Európa pusztulását okozná. A németek tudják, hogy egy nagy hadsereg jelenléte Németországban «országuk pusztulását jelentené», mert Németország az új háború harctere lenne. Ezért nem akarják a németek az újrafelfegyverzést"[6].

Taft, amerikai szenátornak ez a megállapítása nagyonis megokolt. Gottlieb Duttweiler, svájci államtanácsos — aki 1951 elején tért vissza az Egyesült Államokban tett tanulmányútjáról — a svájci körök indiszkréciója következtében olasz lapokban is megjelent amerikai stratégiai tervet „Nyugat-Európa védelmére" a következőkben ismertette:

„1. *A támadók felőrlő ütközete az Elba és a Rajna közt. 2. Ha az oroszok ezt az övezetet meghódítanák, a felőrlő taktika folytatása francia földön, ahol a nemfrancia atlanti erők vennék át a védelmet az úgynevezett «belga négyszögben». 3. Ha ez az ellenállás sem lenne tartós, a két déli félszigetet, Olaszországot és Spanyolországot minden áron meg kell védeni. A védelmi vonal az Alpokon és a Pireneusokon át húzódna, hogy elegendő pontot biztosítson a part mentén partraszállási műveletek számára. 4. Olaszországot, Svájcot és Nyugat-Ausztriát ebbe a vonalba kell bevonni"*[7].

Omar Bradley tábornok, az amerikai hadsereg vezérkari főnöke, 1949 augusztusában, Washingtonban, az amerikai képviselőház külügyi bizottsága előtt kifejtette az amerikaiak európai háborújának néhány alapgondolatát saját stratégiai tervéből. Bradley a *Life* című amerikai folyóirat 1949 augusztus 29-i számában megjelent tudósítás szerint kijelentette:

„Az általánosan elfogadott elmélet, mely szerint 175 aktív orosz hadosztály feltartóztathatatlanul az Atlanti-óceán partjáig tudna törni, olyan nyugateurópai védelmi programot tesz szükségessé, melynek értelmében a szövetségesek flottái megerősítések számára nyitva tartják a tengeri utakat. A katonaság elgondolását arra az állításra alapítják, hogy a Rajna nyugati partját 25—30 újrafelfegyverzett és felfrissített európai hadosztállyal tartani lehet.

---

[6] Stuttgarter Zeitung. 1951 január 23.
[7] Schwabische Landeszeitung. Augsburg. 1951 február 5.

Oroszország csak abban az esetben tudná kierőszakolni az átkelést, ha hadseregeit összpontosítaná, úgyhogy 1 000 mérföldes utánpótlási vonalai jó célpontokat szolgáltatnának taktikai légitámadások számára és a Rajnánál összpontosított embereket és hadianyagot az amerikai atombombák összezúzhatnák."

A *Life* cikke térképet is tartalmaz, amely szemléltetően mutatja Bradley stratégiai elgondolását. Azt hiszi Bradley tábornok, hogy a német népnek könnyebben beadhatja stratégiai tervét, ha hazug módon a Szovjetuniót minősíti támadónak? Azt hiszi, hogy a Rajna jobbpartjára ledobott atombombák a német embereket és városaikat meg fogják kímélni?

Nincs szükség katonai szakismeretekre — noha sok német ilyenekkel is kielégítő mértékben rendelkezik — annak megértéséhez, hogy Németország főhadszíntér lesz, ha a nyugati hatalmak kirobbantják a háborút. Könnyen elképzelhetjük e bűnös háború következményeit is — különösen német hazánk szempontjából —, ha emlékezetünkbe idézzük a második világháborúban végzett pusztításokat és elképzeljük azokat is, amelyeket az atombombák és más „szuperfegyverek" okoznának: egy tucat Hirosimát például. Aki ezt túlságosan fantasztikusnak találja, érje be azzal, amit az Egyesült Államok legmagasabb katonai tekintélyei mondanak, és ami Nyugat-Németországban már ma észlelhető: gondoljon a felégetett föld stratégiájának alkalmazását célzó előkészületekre az atlanti háborús tömb stratégái részéről.

A felsőrajnai alföld mesterséges tenger és mocsárterület lesz

Az amerikai hadvezetés eléggé nagyvonalú ahhoz, hogy a felégetett föld stratégiájának alkalmazását tervezze nyugateurópai szövetségesei rovására. A gyakorlati előkészületek azonban egyetlen területen sem kezdődtek meg és folynak olyan kiterjedt mértékben, mint a nyugatnémet különállam területén. Az eddig ismertté vált tervek közül a legborzalmasabb az amerikai agresszoroknak az a szándéka, hogy elárasztják a Rajna—Majna-háromszöget. 1950 június 18-án a *Neues Deutschland*, a Német Szocialista Egységpárt központi lapja, feltűnő leleplezéseket közölt az amerikai parancsra tett robbantási előkészületekről a Lorelei-sziklánál, valamint a

végrehajtott robbantás következményeiről a felsőrajnai alföld területén.

Ezt a leleplezést nyomon követte McCloy és firkászai cáfolata. A tényeket azonban semilyen cáfolat nem tüntetheti el. Három hónappal a leleplezések után a müncheni *Süddeutsche Zeitung* részletes tudósítása újabb bizonyítékokat szolgáltat ezekről a tényekről. Az amerikai hadvezetőség sátáni terve nem merülhet feledésbe. Itt közöljük a *Süddeutsche Zeitung* 1950 szeptember 26-i tudósításának szószerinti szövegét:

„Küszöbön áll a szüret, a Rajna- és Mosel-vidék nagy ünnepe. Valamennyi út felett többméteres transzparenseken virít a nyájas meghívás a szüreti ünnepségekre.

A gyanútlan látogatók közül nyilván csak néhányan figyelnek fel a Rajna jobbpartjának útjain található csatornafedelekre. Alattuk négy és félméteres mélységben kifalazott robbantóaknák húzódnak a sziklás talajban. E fedelek miatt két hónappal ezelőtt a Loreleinél heves vita robbant ki a lakosság körében. Közben elültek az izgalom hullámai, új események léptek előtérbe és elfeledtették azt a tényt, hogy nemcsak a romantikus Lorelei-sziklában, hanem a Rajna jobbpartjának folyamvölgyeiben — nagy titokban, de szorgalmasan és szakadatlanul — további robbantótárnákat ástak. Itt van a vadregényes Altwied község, amelyet egy középkori vár maradványai koronáznak és a hasonlónevű folyó sűrű erdővel benőtt völgye övez. A félezernél kevesebb lakosú község nagy fáradsággal építette fel itt újra a háború utolsó napjaiban levegőbe röpített hidat. A költség 22 000 márkára rúgott, hozzászámítva az új robbantókamrákat is. A helység mellett gát szeli át a folyót és tekintélyes tóvá dagasztja a folyó vizét. Közvetlenül a tó mellett vezető úton további hét robbantóaknát helyeztek el egymástól mindössze néhányméteres távolságban. A lakosság attól fél, hogy egy robbantás itt nemcsak az utat szakítaná szét, hanem ugyanakkor a csatornákat is, amelyek a temető mellett, az út burkolata alatt futnak, és ez megbénítaná az erőművet.

Mintegy öt kilométernyire a helység fölött a friedrichstali híd acélszerkezete ível a Wieden át. A befalazott robbantókamrák új cementsávjai világosan elütnek a sötét kőzettől. A polgármester lemondóan vonogatja a vállát: «Ez ellen semmit sem tehetünk, hivatalosan csatornázásról van szó!» Köz-

ben azonban az egész lakosság a legkisebb gyerkőcig jól tudja, mi a célja mindennek.

Az út továbbvisz, a legközelebbi folyamvölgyön felfelé. A hegyek egyre szorosabban simulnak egymáshoz és a Sayn zúgva hömpölyög tova az országút mentén. Alig két kilométernyire Isenburgtól híd szeli át a folyót, amelynek mindkét oldalán további négy robbantóaknát ástak. De ez a híd már öt évszázad viharaival dacolt, tömör sziklakövön nyugvó alapzata nyilván némi fejtörést okozott a robbantás előkészületeiért felelős mérnöknek. Hogy biztosra menjenek, a híd íve alatt mindkét oldalon öt méter mélységű aknákat fúrtak a talajba. A fényképezőgép láttán a felelős pallér riadtan tiltakozik a felvétel ellen. «Ez zárt katonai terület, itt nem szabad . . .!» Ezután hosszabb magyarázat következik. Az öt méter mély bejáratoktól kiindulva, a folyó folyásával párhuzamosan, még egy aknát fúrtak a talajba, hogy aztán a híd legmagasabb pontjának irányában még három robbantórést törjenek. Ez a fenti aknával együtt 14 robbantóaknát jelent, amelyek nyilván ezzel az 500 éves híddal is egy-kettőre végeznének.

Mintegy 30 méternyire innen négy család él — összesen 22 lélek — egy tanyán, amelyet jellemző módon «Lachnit (Nenevess)-malomnak» hívnak. Valóban, ezeknek az embereknek, akiket részben a háború alatt kibombáztak, nincs nevethetnékjük, mert a 14 robbantóüreg adott esetben elég ahhoz, hogy már kissé ingatag házaikkal együtt valamennyiüket atomokká zúzza.

Az autó ezután a hegységen át, a Sayn városkából vezető meredek szoroson keresztül kapaszkodik Stromberg felé. Egy forduló mögött hét további tárna kovetkezik, melyek a lakosság közlése szerint nyolc méter mélységbe nyúlnak le. Egy fürkésző pillantás — az út szabad, és csikorogva emelkedik fel a nehéz fedél a vasrúd nyomása alatt. Az akna függőlegesen vezet többméteres mélységbe a hegy belsejébe. A víz színe négy és félméter és öt méternél vége a zsinórkészletnek. Az elmúlt éjjel kommunisták méteres betűkkel festették az utcára és a sziklafalra: «Ha a jenki hazaszalad, a Lorelei csak itt marad.» Vagy: «El innen a robbantólyukakkal, küzdjetek egységes hazánkért!»"

Hidakat és alagutakat készítenek elő a robbantásra

A hidak és vasúti alagutak felrobbantására tett előkészületek a nyugatnémet különállam egész területén folynak, mert ez a terület katonailag a heidelbergi amerikai főhadiszállás egységes parancsnoksága alatt áll. Kiragadunk néhány, a robbantások előkészületeire vonatkozó jelentést a nyugatnémet sajtóból.

Az augsburgi *Schwäbische Landeszeitung* 1951 február 16-i száma írja: „A Majna több hídját az amerikai hadsereg rendelkezésére robbantókamrákkal látják el. Értesülésünk szerint eredetileg csak öt hídba akartak robbantókamrákat elhelyezni. Azóta azonban ezt az intézkedést további 40 bajor hídra kiterjesztették. Többek között a Duna, a Majna és a Regen átkelőhelyeiről van szó, továbbá a Bajor-erdőben és a Fichtelhegységben levő hidakról. A legfőbb építészeti hatóság nem akarta az út- és folyamépítészeti hivatalokat bekapcsolni ebbe az akcióba. Ezért a post-engineerek — így nevezik az amerikai hadsereg utászegységeit — maguk vették kezükbe a robbantókamrák építését. A megbízást három bajor cég kapta, amelyeknek a legszigorúbb titoktartást írták elő... A legfőbb építészeti hatóságot különösen kétségbeejti, hogy a robbantókamrákat a hidak középső pilléreibe kell beépíteni... A szövetségi közlekedésügyi minisztérium is bekapcsolódott a dologba és utasította a tartományi kormányt, hogy a szövetségi úthálózatra eső hidak építési terveit bocsássa az Egyesült Államok hadseregének rendelkezésére..."

A mannheimi *Unser Tag* 1951 március 20-i száma ezt írja: „A bambergi, fürthi, valamint számos más délnémet város tanácsának bátor fellépése után most a miltenbergi városi tanács valamennyi frakciója egyhangúlag elhatározta, hogy minden eszközzel küzd az amerikaiak robbantási előkészületei ellen a város hídjainál. A városi tanács tudomására jutott, hogy amerikai utászok érkeztek a híd terveivel a majnai hídhoz. Erre a városi tanács azonnal megbízta a körzeti építészeti felügyelőt, hogy speciális zárószerkezettel zárassa le a tavaly fáradságos munkával helyreállított híd felső szerkezetének bejáratát."

A *Fuldaer Volkszeitung* 1951 március 21-i számában ezt olvassuk:

„A Fulda új hídjába Bad Hersfeldnél robbantókamrát építettek be. Amerikai részről hangsúlyozták, hogy a robbantókamrák beépítése csak feltételesen katonai intézkedés. Csaknem minden hídba beépítettek ilyen robbantókamrákat arra való tekintettel, hogy «azok felrobbantása gyakran jégzajlás és más, hasonló szükségállapotok miatt is szükségesnek mutatkozhat».“

A würzburgi *Main-Post* 1951 március 22-i száma szerint Würzburg városi tanácsa egyhangúlag tiltakozott az ellen, hogy az amerikai megszálló hatalom robbantókamrákat akar elhelyezni a würzburgi hidakon. „A főpolgármester már nyomatékosan hangsúlyozta Futch tábornok és Mr. Sega, a megszálló hatóságok tisztviselője előtt, hogy a würzburgi lakosság számára elviselhetetlen az a gondolat, hogy a nagy áldozatokkal helyreállított hidakat ismét veszély fenyegethetné... Valamennyi frakció szónoka tiltakozott az ellen, hogy munkájukkal hozzájáruljanak a hidak újabb szétrombolásának előkészületeihez, és megbízták a főpolgármestert, hogy ebben az értelemben tájékoztassa a megszálló hatalmat.“

A *Frankfurter Allgemeine Zeitung* jelenti 1951 március 29-én „A hesseni tartomány legkülönbözőbb részein rövidesen robbantókamrákkal akarják ellátni a hidakat és más fontos közlekedési építményeket (alagutakat). Az idevágó terveket már el is készítették. Különösen terjedelmes a felsőhesseni «robbantási program». Erről a területről ezidőszerint sok tiltakozás érkezik a kormányhoz a robbantókamrák elhelyezése ellen. Most Alsfeld körzete is tiltakozott az ellen, hogy az Alsfeld és Eifa közötti nagy vasúti hidat robbantókamrákkal lássák el.“

1951 májusában a heidelbergi amerikai főhadiszállás parancsot adott, hogy valamennyi hidat és alagutat a Német Demokratikus Köztársaságba vezető bajor vasútvonalakon robbantókamrákkal lássanak el. A fürthi vasúti forgalmi irodát utasították, hogy a 320 méter hosszúságú hegyi alagutat Erlangen mellett, a Saalfeld—Bamberg—Nürnberg—München vonalon, készítse elő a robbantásra.

A jelentések száma még sokkal szaporítható. Nyugat-Németország valamennyi vidékének lakosai — ahol csak némileg is katonai jelentőségűnek minősíthető hidak és vasúti alagutak találhatók — bizonyíthatják, hogy amerikai utasításra

robbantásokat készítenek elő. Kétségbevonhatatlanul igazolja ezt egyébként Adenauer egyik általános rendelkezése is. Az 1951 április 20-i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* jelenti Bonnból: *„A szövetségi kancellár a parlamentben feltett és az amerikai megszálló hatalom által előkészített hídrobbantásokra vonatkozó kérdésre válaszolva kijelentette, hogy a szövetségi kormánynak tudomása van ilyen hídrobbantási előkészületekről. Közölte továbbá a szövetségi kancellár, hogy a főbiztosok kijelentették: katonai okokból nem mondhatnak le robbantókamrák elhelyezéséről. A szövetségi közlekedésügyi minisztérium elrendelte, hogy a hidak terveit bocsássák az amerikai hadsereg rendelkezésére."*

Egyébiránt az amerikai „robbantási program" a hamburgi Elba-alagutat és a Ruhr-vidék bányatelepeit is „belevette a tervbe".

A Rajna és Elba közötti halálövezet

Az amerikai hadvezetés a Rajna és Elba közötti területet az általa előkészített háború halálövezetének szánja. Erről a közlekedési és ipartelepek felrobbantását célzó nagyarányú előkészületeken kívül még más katonai intézkedések is tanúskodnak. Így tudomásunkra jutott a volt náci hadsereg tábornokának és hadigazdasági szakértőjének, dr. Kurt Hesse professzornak egy bizalmas emlékirata, melynek címe: „Az 1950/51. évi német gazdasági politika és Európa védelme". Tárgyunkkal összefüggésben különösen érdekel bennünket az 5r. pontban található, a fegyverkezési ipar tervbevett áthelyezésére vonatkozó utalás. Hesse erről a következőket mondja:

„r) A munkásság felvilágosításának megkezdése hadigazdasági intézkedések szükségességéről. Tekintettel az Atlanti Szövetség vezetőségének ismertté vált stratégiai meggondolásaira a Rajna jobbpartjának szerepét illetőleg, komoly érvek merültek fel az ellen, hogy a rajna-vesztfáliai ipari potenciált túlságosan messzemenően igénybevegyék a fegyverkezés céljaira.

Ezért azt ajánljuk, hogy itt csak korlátozott mértékben élesszék fel a fegyverkezési ipart, további telepeket pedig a Rajna balpartjára és ezzel kapcsolatosan a belga-holland határterületre is helyezzenek át. Tekintetbe jöhetne ezenkívül fegyverkezési iparok felépítése Nyugat-

Európában és Észak-Afrikában, német tőke, német szakértők részvételével és német anyag felhasználásával..."

Hessének ez, a fegyverkezési ipar áthelyezésére vonatkozó javaslata szintén azt bizonyítja, hogy a Rajnától jobbra eső terület szerintük az amerikai háború halálövezetéhez tartozik. Mellesleg megjegyezve, nem kevéssé fontos az újjáéledő német imperializmus kulon céljai szempontjából az a körülmény sem, hogy Hesse felfogása szerint az általa javasolt úton a Schuman-terv belga, holland, luxemburgi és francia partnerei nem sokat tehetnek az ellen, hogy a német fegyverkezési ipar a nyakukra nőjön.

A repülőterek szaporítása Nyugat-Németországban

Van egy másik fontos katonai intézkedés, amelyből arra következtethetünk, hogy a nyugatnémet különállamnak a Rajnától jobbra eső területét „felőrlő övezetnek" tekintik: új repülőgépbázisokat létesítenek a Rajnától balra eső területen. Eisenhower és Adenauer a Bad Homburgban tartott titkos megbeszélésen megállapodtak abban, hogy a Rajna balpartján 29 légitámaszpontot építenek, beleértve azokat a repülőtereket is, amelyeket még Hitler idején kezdtek építeni.

A Rajnától balra fekvő repülőterek szaporítását már 1950 őszén megkezdték. Egy 1950 október 10-én, az északrajna-vesztfáliai tartomány miniszterelnökénél tartott megbeszélésen, a stuttgarti *Deutsche Zeitung* november 22-i jelentése szerint elhatározták, hogy repülőterek céljaira terepet bocsátanak rendelkezésre. E határozat értelmében már október végén irtásokat kezdtek Erkelenz területén, anélkül hogy erről értesítették volna a parasztokat, akiknek földjéről szó volt. Összesen 400 hektár jó szántóföldet vontak el a paraszti gazdálkodástól. A hamburgi *Die Welt* 1950 november 24-én ezt jelentette: „Gillrathnál, Geilenkirchen körzetében, kereken 700 hektár kiterjedésű szövetséges katonai repülőteret építenek. Erre, Bishop tábornok kijelentése szerint, azért van szükség, mert a régi német repülőterek már nem felelnek meg a szükséges követelményeknek..." 1951 májusában a francia megszálló csapatok Zweibrückennél, a Saar-vidék határán, mintegy 500 német hold[8] szántóföldet és erdőt foglaltak le egy új repülőtér

[8] Sokféle német hold területegység van. A legismertebb egyenlő körülbelül 1/2 katasztrális holddal. — *Szerk.*

céljaira. A parasztok tiltakozására nem is hederítettek. Egy frankfurti cég már hozzá is látott az erdő kivágásához.

A német parasztbirtokok elrablása repülőterek, gyakorlóterek és hadműveleti terepek céljaira természetesen nem szorítkozik a Rajna balpartjára. A nyugati hatalmaknak a Rajnától jobbra található számos repülőterét újakkal szaporítják. Oldenburg mellett 1951 júniusában 2 000 munkás foglalkozott azzal, hogy az egykori upjeveri vadászrepülőteret nagy brit katonai repülőtérré építse ki. Több mint 500 hektár erdőséget máris kiirtottak és további nagyszabású irtási munkálatokat kezdtek. Upjever község lakosainak — 180 család — el kellett hagyniok házukat és földjüket és ideiglenesen el kellett helyezkedniök Heidemühlen községben. A kilakoltatottak házait lebontották. A repülőtér költségeit, óvatos becslés szerint mintegy 100 millió márkát, a megszállási költségekhez könyvelik el, tehát a nyugatnémet adófizetőknek kell azt fedezniök.

„Nagyobb katonai repülőteret szándékoznak építeni a Bad Hersfeld melletti Petersbergnél. Az építkezés és a nagyrészt mezőgazdasági terület megvásárlásának költségeit több 100 000 márkára becsülik"[9].

Az 1951 március 9-i *Hannoversche Presse* jelenti, hogy a 32 négyzetkilométer kiterjedésű Steinhudi-tengert és a neustadti mocsár vele határos részeit az angol repülőflotta rakétalövő gyakorlóteréül akarják felhasználni. Az angol légiflotta wunstorfi repülőterén megbeszélések folytak, amelyeken ezt a határozatot hozták. Stadthagen és Neustadt körzeti vezetőségeit értesítették a megszálló hatalomnak erről a tervéről.

Rajna-Pfalz tartomány miniszterelnöke a CDU egy választógyűlésén, Saarburgban, bejelentette, hogy „a tartományi kormányhoz azt a felháborító felszólítást intézték, bocsásson rendelkezésre Rajna-Pfalz tartományban tíz repülőtérnek való területet"[10].

Az amerikai háború gyakorló- és lőterei Nyugat-Németországban

A *New York Herald Tribune* párizsi kiadásának 1950 január 21-i száma szerint a McCloy és Averell Harriman közötti megbeszélés eredménye az a javaslat volt, hogy hasz-

[9] Kasseler Zeitung. Kassel. 1951 április 24.
[10] Die Rheinpfalz. Neustadt/W. 1951 április 24.

nálják fel Nyugat-Németországot gyakorlótér gyanánt az atlanti államok csapatai számára. Ezt a javaslatot azóta megvalósították. A nyugati hatalmak csapatainak nyugatnémetországi gyakorló- és lőtereit szaporítják, a hadgyakorlatokat kiterjesztik e tereken túl megművelt földekre is; mindez a felégetett föld stratégiájának részleges megvalósítása a háború előtti szakaszban. A majnafrankfurti *Stimme des Friedens* 1951 februárjában az alábbi áttekintést közölte a parasztbirtokoknak gyakorlótér gyanánt való felhasználásáról:

„Eddig 137 000 hektár földet foglaltak le Nyugat-Németországban a szövetséges csapatok gyakorlóterei számára. Ez a szám egy emlékiratban fordul elő, melyet nemrégiben a szövetséges gyakorlóterek parancsnokai mellé kinevezett német összekötő hivatalnok nyujtott át a szövetségi pénzügyminiszternek.

Ez a 137 000 hektár föld Luxemburg területének több mint fele. Közelebbről a mintegy 300 négyzetkilométer kiterjedésű bergenbelseni, a 120 négyzetkilométeres munsternordi, a 90 négyzetkilométeres munstersüdi, a 320 négyzetkilométeres rheinsehleni, a kereken 200 négyzetkilométeres sennei, a 200 négyzetkilométeres grafenwöhri gyakorlótérről van szó, valamint a 140 négyzetkilométer kiterjedésű heubergi gyakorlótérről Württemberg-Badenben."

Ez a felsorolás minden bizonnyal nem teljes. Hiányzik például a brit repülőflotta gyakorlatainak bombázási célpontja. Helgoland.

Ezen túlmenően a megszálló hatalmak még mindig újabb gyakorlótereket követelnek Nyugat-Németországban. A Marburgban állomásozó francia egységek az amerikai kerületi biztos és a tartományi tanács közlése szerint nagyobb gyakorlótereket követeltek. „Tankgyakorlatozások céljából a tannenbergi kaszárnyatömb közelében akarnak lefoglalni egy területet, gyalogsági gyakorlatozás céljaira pedig lehetőleg valamilyen erdős terepet. A belga megszálló hatóságok a Köln közelében levő Butzweiler egykori repülőtér mellett foglaltak le ideiglenesen 30 német hold szántót. A kiküldött tervbizottságok részben mezei munka közben zavarták meg a gazdákat"[11].

[11] Wiesbadener Kurier. 1951 április 18.

A Haardt területén, északon, hatalmas hadi gyakorlóteret létesítettek Baumholdernél, lőszerraktárt Kirchheim-Bolandenben, keleten, Eselsfurthnál és Speyernél, lőszerraktárt és harckocsiszertárt, Kaiserslautern és Pirmasens között nagy lerakatot, délkeleten pedig, Landau területén óriási, egy kilométer hosszúságú lőszerraktárt. Messzebb északra, a Hunsrück túlsó oldalán, *Kochem környékén, V 2 céljaira szolgáló startpályákat terveznek.*

A Würzburgban megjelenő *Main-Post* 1951 június 1-i jelentése szerint *a Majna kanyarulatában, Schweinfurth, Würzburg és Lohr között fekvő helységek 6 900 lakosát erőszakkal kilakoltatták azért, hogy ott egy 20 kilométer hosszú és 10 kilométer széles harckocsi gyakorlóteret helyezzenek el az amerikai intervenciós csapatok számára.* Bad Kissingen, Hammelburg, Gmünden, Karlstadt és Schweinfurth körzetek arra kényszerülnek, hogy igen értékes mezőgazdasági területeket engedjenek át ez 1 800 mezőgazdasági üzem és a benne foglalkoztatott 15 000 ember exisztenciáját semmisítené meg. Az amerikai hadsereg által lefoglalt területen hét helységet kell teljesen kiüríteni... Összesen 5 289 lélek válik hajléktalanná. Ehhez járul még a hammelburgi áttelepültek táborának 1 609 lakója... A kiürítendő terület kiterjedése mintegy 4 000 hektár.

„Súlyos károkat okoztak az angol tankok Harburg és Lüneburg körzetek földjein. A lüneburgi síkság peremterületén gyakorlatozó brit harckocsizó egységek egyetlen óra alatt 40 hektár szántóföldet dúltak fel és ezáltal 500 mázsa gabonavetést semmisítettek meg. A kárt 14 község sínyli"[12].

Több mint 600 000 négyzetméter szántóföld semmisült meg brit harckocsi kötelékek gyakorlatozása következtében Alsó-Szászországban, különösen a lüneburgi síkságon — állapították meg brit tisztek titkos szemleútjukon, amelyet a hadgyakorlati területen tettek. A harburgi körzetben fekvő Wetzen falu határán a brit harckocsik lánctalpai teljesen feldúltak 330 000 négyzetméter megművelt szántóföldet.

„Dr. *Koch*, tartományi kormányelnök azt követelte, hogy

[12] Heilbronner Stimme. Heilbronn. 1951 március 24.

szabadítsák fel gyorsan a Lüneburg és a harburgi körzet területére eső gyakorlóterepet. A brit megszálló hatalom bejelentette, hogy július 15-e után Lüneburg és Harburg körzetben nagy harckocsizó hadgyakorlatok lesznek. Ezen a területen március közepe óta 600 000 márka kárt okoztak a tankok. Ez a kár, mint mondják, négyszer nagyobb, mint amennyit a harckocsik Soltau körzetében az elmúlt évben okoztak. A megszálló hatalom felszólította az útépítő hivatalokat, hogy gondoskodjanak az utak kijavításáról és megerősítéséről, úgyszintén harckocsi fordító korongok építéséről a hadgyakorlati terepen. E munkák elvégzése kereken egy millió márkába kerülne"[13].

A szociáldemokrata Schumacher átveszi Goebbels öngyilkossági stratégiáját

Az előbbiekben tényeket közöltünk a felégetett föld stratégiájának előkészületeiről német földön. Közlekedési és ipartelepek felrobbantását, egész vidékek, emberemlékezet óta megművelt német földek elárasztását készítik elő, szaporítják a katonai repülőtereket, gyakorló- és nagy lőtereket, szántóföldek pusztulnak el harckocsizó egységek gyakorlatozása következtében. Mindezek a tények csak részei annak, ami Nyugat-Németországban történik, halvány ízelítő abból, ami az atlanti tömbben tömörült háborús erők agressziója esetén a nyugatnémet különállam egész területét fenyegetné. A németek szemeláttára, sőt németszármazású emberek segítségével készülnek fel arra, hogy megsemmisítsék a nyugatnémet különállam területén élő németek földjét és létalapját, összezúzzák a németséget mint nemzetet.

Nyugat-Németországban a monopóliumok urai, régivágású junkerek és militaristák segítenek az ő érdekükben működő Adenauer-kormánynak és legengedelmesebb „ellenzékének", a Schumachereknek, Ollenhauereknek és társaiknak abban, hogy az amerikai háborút és ezáltal hazánk és nemzetünk pusztulását előkészítsék. Az Adenauer-kormány mindent átad a háborús uszítóknak, amit csatlóskormány csak adhat, kiszolgáltatja a hidak és alagutak terveit, hogy az

[13] Wesermünder Rundschau. 1951 június 18.

ország ellensége előkészítse azok felrobbantását. Németszármazású militaristák dolgozzák ki a Wall Street stratégái számára a terveket arról, hogyan folytassák a háborút német földön. A német hadseregnek adott megbízásuk így hangzik: „Az Elba és Rajna között döntő ütközetre kell kényszeríteni az esetleges támadót. Mozgó védekezés nagy területen. «Vonalakat» nem szabad védeni. A Rajnán való átkelést meg kell akadályozni"[14]. Közönséges nyelvre lefordítva ez annyit jelent, hogy a „Kelet" elleni „villámháború" meghiúsulása után azon lesznek, hogy Németország továbbra is főhadszíntér maradjon. E célból a németek mozgó védekezéssel pusztítsák el saját országukat és mészárolják le egymást kölcsönösen a testvérgyilkos háborúban. Tehát Korea nagyobb kiadásban.

Az a kísérlet, hogy a német népet megnyerjék e téboly számára, egyértelmű azzal, hogy öngyilkosok nemzetévé akarják tenni. Ez nehéz feladat és egyszersmind a legnagyobb mértékben bűnös, hazaáruló vállalkozás. Dr. Schumacher azonban vállalta. Újra megpróbálkozik Goebbels öngyilkossági stratégiájával. Schumacher receptjét a Wall Street uraival és Eisenhowerrel együtt agyalták ki minden részletében. Schumacher, akárcsak megbízói, a Szovjetunió és a népi demokráciák elleni háborút akarja, ezt pedig a német testvérháború vezetné be. Adenauerrel szemben azonban — aki ugyanezt akarja — „ellenzéket" képvisel. Mi ennek az „ellenzékiségnek" az értelme? Schumacher nem akarja, hogy akármelyik német érdekcsoport felülmúlja abban a törekvésében, hogy minél több amerikai katona álljon német földön. 1950 augusztus 23-án Bonnban ezt jelentette ki: „Egyáltalában nem látom be, miért ne képeznék ki az amerikai hadosztályokat Grafenwöhrben vagy a lüneburgi síkságon, Texas és Arizona helyett"[15].

Láttuk és látni fogjuk még, hogy Eisenhower nagyon is méltányolja Schumachernek ezt a gondját és mindent megtesz annak érdekében, hogy az amerikai inváziót és a többi atlanti haderőt folytonosan erősítsék Nyugat-Németországban. Schumacher ellenzékiségének második indítóoka az, hogy lehetőleg erős német hadsereget akar egy általa indít-

[14] Mittelbayrische Zeitung. Regensburg. 1950 augusztus 14.
[15] Nordbayerische Volkszeitung. Nürnberg. 1950 november 25.

ványozott hadi alkotmány szerint, amely lehetővé tenné, hogy teljes mértékben felhasználják a nyugatnémet embertartalékot az újonnan megteremtendő tömeghadsereg számára. Eisenhower ezt is tökéletesen méltányolja.

A kérdés csak az, mi közük ezeknek a követeléseknek az Adenauerrel szemben való ellenzékiséghez. Adenauer talán mást akar? Szó sincs róla. De az amerikai háborús uszítóknak olyan emberre van szükségük, aki befolyásolni tudja elsősorban az ipari munkások széles rétegeit és addig játssza az „ellenzékit", míg nem teljesülnek a követelései: hogy lehetőleg erős amerikai-brit haderő álljon Nyugat-Németországban azért, hogy a német népet — amelyet úgy támogatnak ezek a szövetségesek, mint akasztott embert a kötél — gyorsabban meg lehessen nyerni az újrafelfegyverzés és a „Kelet" elleni támadó háború céljaira. Nem véletlen, miért egyezik ez oly pontosan az amerikai háborús gyujtogatók kívánságaival. Mindezek után a német néppel még azt kellene elhitetni, hogy a háború nem is olyan rossz számára, hiszen már a második napon a német keleti határtól keletre folyna, tekintettel arra, hogy az erős német tömeghadsereg az Atlanti Szerződés államainak erős harci kötelékeire támaszkodhatna. Schumacher, Ollenhauer, Carlo Schmid, Reuter és társaik megkísérelték, hogy ezzel a „villámháborúról" szóló fondorlatos ostobasággal megnyerjék a német nép egy részét az amerikai háború számára. Schumachernek az amerikai stratégák felé támasztott követelése, hogy a „Kelet" elleni háborút a Visztula mögött kezdjék, a németek rosszindulatú félrevezetését célozza: el akarja kábítani és abba az ábrándba akarja ringatni őket, hogy Németország nem lesz hadszíntér. Mintha a Német Demokratikus Köztársaság és Lengyelország területének lerohanása és megszállása ártatlan majális lenne és Németországot, mint a szovjetellenes amerikai hadjárat „hinterlandját" és hadtápterületét, megkímélné a háború. Ezenfelül Schumacher bárgyú hazugságával ahhoz a gondolathoz is hozzá akarja szoktatni a német népet, hogy „a Szovjetunió elleni háború a világ legtermészetesebb dolga a németek szempontjából". Figyelmet érdemel, hogy Schumacher és társai alkotják az amerikai háborús pártnak azt a csoportját Németországban, amely legkevésbbé próbálja a Szovjetunió elleni háborút „védelmi háborúnak" nyilvánítani.

„Berlin vezető polgármestere, Ernst Reuter, az «Americans for democratic Action» nevű egyesület évi közgyűlésén kijelentette: valóban ideje már, hogy ne gondoljunk mindig csak a védekezésre. Reuter fokozott amerikai segítséget kért Berlin számára"[16].

Dr. Schumacher a *Nürnberger Nachrichten* 1950 október 25-i száma szerint „hónapok óta követeli, hogy minél több szövetséges hadosztályt állítsanak fel Németországban. Háború esetén így az első ütközetet az Elbánál, a másodikat pedig a Visztulánál lehet majd megvívni; a bejelentett megerősítések nem elegendők és nem nyujtanának elég védelmet".

„A szociáldemokrata párt másodelnöke, Erich Ollenhauer, az Egyesült Államokban tett majdnem háromhetes tanulmányútja után Bonnban kijelentette, hogy az amerikaiak «eltökélték: a felfegyverzés érdekében hallatlan erőfeszítést vállalnak magukra. Lényeges, hogy a német népben az amerikaiak eljárása azt a meggyőződést keltse, hogy szükség esetén — amennyire lehet — keleten akarják megvédeni Európát»"[17].

„Egyik müncheni nyilvános gyűlésen mondott beszédében Carlo Schmid professzor, a parlament szociáldemokrata alelnöke, hangsúlyozza, hogy a szociáldemokraták csak abban az esetben volnának hajlandók síkraszállni a németek együttműködéséért Európa megvédésében, ha biztosak lehetnének abban, hogy háború esetén a második ütközetet már a Visztulától keletre, Lengyelországban fogják megvívni. Nézete szerint még mindig jobb, ha valakit szét nem rombolt házban bolsevizálnak, mint ha nyomorékként, egy barlangban éri meg a bolsevizálást"[18].

---

[16] Die Welt. Hamburg. 1951 február 28.
[17] Hamburger Echo. 1951 február 26.
[18] McCloy, németországi amerikai főbiztos negyedévi beszámolója. 1950 október 1.—december 31.

3. NÉMET ZSOLDOSHADSEREG MINT AZ AMERIKAI HÁBORÚ „MENNYBEMENETELI PARANCSNOKSÁGA"

Rövid visszaemlékezés

Nyugat-Németország újrafelfegyverzése önkéntelenül arra késztet, hogy összehasonlítsuk ezt a helyzetet a német militarizmus újbóli megerősödésével az első világháború után. Noha történelmi események sohasem ismétlődnek ugyanazon a módon, ebben az esetben mégis a párhuzamos jelenségek sora áll előttünk. De emeljük ki előbb még az eltéréseket.

A német imperializmus 1945-ös veresége súlyosabb és teljesebb volt mint az 1918-as. Ha totális vereségről beszélnek, ez a megjelölés annyiban helyes, hogy 1945-ben a náci államot és hadseregét szétverték és a potsdami megállapodás megteremtette annak alapját, hogy a német imperializmus és militarizmus újjáéledését örök időkre megakadályozzák. A fasiszta agresszorokon aratott győzelem a világpolitikai helyzetet is alapvetően megváltoztatta. Míg 1918-ban a fiatal szocialista államnak keményen kellett küzdenie puszta létéért, addig közben a világ legerősebb államhatalmává lett és a fasiszta agresszorokon aratott győzelem után a legyőzhetetlen világbéketábor szilárd alapzatú, legfőbb bástyájává vált. A világnak az imperialisták uralma alatt álló része jelentősen összeszűkült, a kapitalizmus általános válsága kiéleződött. Az imperialisták törekvése arra irányul, hogy a világhelyzetet a maguk előnyére változtassák meg. Ennek eszközét a világbéketábor legfőbb bástyája, a Szovjetunió elleni háborúban látják. A háborús tábor uralkodó ereje az amerikai monopoltőke, az amerikai imperializmus, mely más államok haderőiből akarja megalakítani a rohamcsapatokat a Szovjetunió és a népi demokratikus államok ellen. Ezért támasztották fel Európában a német imperializmust és militarizmust az 1945-ben elszenvedett totális veresége után. Ezzel, az újrafelfegyverzést illetőleg, elérkeztünk a mai és az 1918-as helyzet közötti különbséghez. A győztes államok kétségtelenül akkor is teljesítették korlátozott mértékben a német imperialisták és militaristák követeléseit, amennyiben bizonyos engedményeket tettek a lefegyverzés ütemét és méretét illetően, olyan engedményeket, amelyeket a győztesek a Szovjetoroszország és a

német forradalom elleni harc szempontjából szükségesnek tartották. „Suba alatt" tűrték és elősegítették a német militarizmus újbóli megerősödését, ugyanabból az okból: hogy Németországot megtartsák a „bolsevizmus elleni gátnak". Ezt azonban, mint már mondottuk, „suba alatt" tették. Elképzelhetetlen lett volna például, hogy a francia imperializmus képviselői úgy lépjenek fel, mint a német militarizmus talpraállításának élharcosai — ahogyan azt most a wallstreeti rendezők utasítására teszik. Ma a győztes imperialista hatalmak, elsősorban az imperialista Egyesült Államok parancsára, sürgős ütemben élesztik újjá a német militarizmust, nem törődve a német nép túlnyomó többségének ellenkezésével és azzal a veszéllyel, amit mindez az Atlanti Szerződés többi államának biztonsága szempontjából jelent.

A német imperializmus és militarizmus újjáélesztésének indítóoka ma ugyanaz, mint 1918-ban volt és megszövegezése is hasonló: a régi hatalmi helyzet visszaállítása. A nyugati hatalmakat pedig a „bolsevizmus elleni harc" jelszavával nyugtatják meg. Ez volt és ez ma is a német imperializmus felélesztésének varázsszere.

Ugyanazok a társadalmi erők is léptek működésbe: a német monopolisták, junkerek, militaristák és szociáldemokrata vezetők. Sőt, részben még ugyanazokkal a személyekkel, illetve nevekkel is találkozunk.

A német imperialisták és militaristák képviselőinek egy része arra számít, hogy legalább Európában ismét visszaállítja a német imperializmus túlsúlyát, ahogyan egy konszern törekvő másodfőnöke, aki valaha maga is főnök volt, csak azóta kétszer csődbe ment, igyekszik visszahódítani régi hatalmi pozícióját.

Ezt a törekvést az amerikai imperializmus táplálja. Mert minél elszántabban kergeti ifjabb német üzlettársa ezt a délibábot, annál eszeveszettebb vaksággal fog harcolni a szocialista Szovjetunió és a népi demokráciák ellen. Az amerikai imperializmus hajlandó a német imperializmust olyan mértékben megerősíteni, hogy az az Atlanti Szerződés falkájának fő csahosa legyen. Ezt akarja az amerikai imperializmus, mikor az amerikai politika trumani alapelvéhez híven, Nyugat-

Németországot az amerikai háború embertartalékául szemeli ki, hogy a többi nép kölcsönösen mészárolja le egymást az amerikai monopóliumok urainak javára.

Not our boys — Germans to the front[19]

Az angol-amerikai háborús uszítóknak mindenekelőtt német katonákra van szükségük. Mert, mint Oklahoma demokrata párti szenátora, Elmer Thomas, a *The New York Times* 1949 november 27-i száma szerint kijelentette: „Németország nagy katonai hatalom volt. A németek jó harcosok. Ha az Egyesült Államok ismét háborúba keveredik, harcosokra van szükségünk. Azt akarjuk, hogy Németország ebben a háborúban a mi oldalunkon álljon."

1949 november 4-én az amerikai képviselőház demokrata párti tagja, a texasi Robert Poage, nyugatnémet zsoldoshadsereg felállítását javasolta a kormánynak 25 hadosztály erejéig[20].

Ugyanilyen értelemben mondta Collins tábornok 1950 májusában: „Elég, ha mi a fegyvereket szállítjuk, a mi fiaink ne vérezzenek el Európában. *Van elég német, aki meghalhat az Egyesült Államok érdekeiért.*"

A brit légierők volt főparancsnoka, Lord Tenchard, az *Observer*-ben ezt fűzte Churchill követeléséhez a nyugateurópai hadsereg felállításáról: *„Nyugat-Németországtól azt kell követelni, hogy ő szolgáltassa a nyugateurópai szárazföldi haderők legnagyobb részét."* Míg a nyugateurópai államoknak szárazföldi haderőket kell adniok, addig Nagybritannia fő feladata az, hogy megerősítse légihaderőit[21].

Az amerikai lélekkufárok legnagyobb cinizmusa a *The New York Times* egyik 1950 októberi számában jut kifejezésre:

„Meg kell találjuk az embertartalékok új forrásait s ezek csak Németországból kerülhetnek ki. Amerikának

---

[19] Ne a mi fiainkat — németeket a frontra!

[20] Congressional Record. (Kongresszusi jegyzőkönyv.) 1949 november 4.

[21] DPA. 1950 augusztus 21.

joga van, hogy minden kiadott dollárért egy dollár értékű harci erőre számítson."

Ugyanez az újság 1951 május 15-i számában hangsúlyozza: „Németország és a német emberpotenciál a stratégiai tervezés elengedhetetlen alkotórészei." A más helyen már említett Taft szenátor pedig nyomatékosan kijelentette: *„Olcsóbb, ha a háborút idegen nemzetek katonáival folytatjuk — mégha nekünk is kell őket felszerelni —, mint amerikai fiúkkal, és ezzel mindenekelőtt amerikai emberéletet takarítunk meg"*[22].

Eisenhower nem akar hessenieket

Az imperialista propaganda kiáltozása német ágyútöltelékért az amerikai háború céljaira, az utóbbi két évben nyugatnémet katonai egységek felállításának konkrét követelésévé sűrűsödött. A nyugati hatalmak parlamentjeiben és diplomáciai tanácskozásain a német haderők nagyságáról, felfegyverzéséről és parancsnokságáról alkudoznak és közvetlen tárgyalásokat folytatnak az újrafelfegyverzésről a német militarizmus képviselőivel, a bonni kormánnyal és a szociáldemokrata vezetőkkel.

E lélekkufárok számára csak a német emberek magatartása okoz komoly gondot, akiknek létéről és életéről alkudoznak és akiket nem mernek megkérdezni, sőt még meg is tiltják azt, hogy kikérjék véleményüket. Mert, mint a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* írja 1950 december 21-i számában: „A német újrafelfegyverzésnél nemcsak arról van szó, hogy 150 000 embernek egyenruhát adjanak, hanem arról, hogy az egész nemzetet lelkében nyerjék meg. Ez az egyszerű bölcsesség nyilván ma sem kedveltebb, mint valaha volt." E megjegyzés korántsem az újrafelfegyverzés ellenzéséből fakadt, hanem az a törekvés sugallta, hogy minél nagyobb vételárat alkudjanak ki politikai engedmények formájában. Mégis utalás történik itt arra az „ismeretlen tényezőre" a háborús uszítók számításában, amely többek között az Atlanti Szerződés haderői főparancsnokának is — érthető módon — gondot okoz. A washingtoni szenátus és képviselőház tagjai előtt elmondott

[22] The New York Times. 1951 május 20.

és fentebb már említett beszámolójában, 1951 február 1-én, Eisenhower, franciaországi, belgiumi és olaszországi benyomásainak ecsetelése után, a következőt jelentette ki:

„Különleges okból nem emlékeztem még meg Németországban folytatott különféle tárgyalásaimról. A magam részéről úgy gondolom, hogy ebben a kérdésben politikai platformot kell találnunk — olyan megegyezést, amely későbbi, megérdemelt egyenlőséget akar elérni e nemzet számára, mielőtt még arról beszélnénk, hogy bármilyen hadseregbe bekapcsolunk német egységeket. *Annyi bizonyos, hogy én mint parancsnok nem akarok a parancsnokságom alatt álló hadseregben renitens csapatokat látni. Olyan katonákat, akik úgy szolgálnak, ahogyan a hesseniek szolgáltak a mi forradalmi háborúnkban.* Ez csak a gyöngeség forrása lehetne. Ezért, mielőtt a politikusok, a diplomaták és államférfiak nem találnak kifogástalan választ erre a kérdésre, a katonának nem tanácsos túlságosan mélyen belebocsátkoznia az ügybe"[23]

Akármilyen diplomatikusan kerülgeti Eisenhower ebben a megjegyzésében a nyugatnémetországi újrafelfegyverzés előtte nagyonis jól ismert állásának kérdését, mégis rámutat a döntő pontra: *arra, hogy Nyugat-Németország dolgozóinak semmi hajlandóságuk arra, hogy újból háborúba engedjék hajszolni magukat.* Ezért követeli nyomatékosan a politikusoktól, diplomatáktól és államférfiaktól, hogy egyezzenek meg a német imperializmus és militarizmus képviselőinek felajánlandó engedményekben.

Diplomáciai szemfényvesztés az újrafelfegyverzés körül

„A politikusok, diplomaták és államférfiak megegyezése", amelyet Eisenhower 1951 elején követelt, közben már nagyon előrehaladt, éspedig lényegében az amerikai kívánságok alapján. Az Egyesült Államok háborús uszítóinak sürgős a dolog. Nyugat-Németország gyors és átfogó újrafelfegyverzését sürgetik. Az Egyesült Államok, valamint az Atlanti Szerződés európai hatalmai között folytatott újrafelfegyverzési tárgya-

[23] The New York Times. 1951 február 2.

lások során az amerikai és német militaristák — az utóbbiak indítványainak messzemenő figyelembevételével — részleteiben kidolgozták az újrafelfegyverzés tervét és gyakorlatilag hozzá is fogtak. Belátható időn belül számítani lehet Nyugat-Németországban az általános hadkötelezettség újbóli bevezetésére, az 1935-ös hitleri „meglepetés" mintájára.

A diplomáciai szemfényvesztés, amely mögött az újrafelfegyverzés előkészületei bújnak meg, az amerikai háborús gyujtogatók kezdetleges álcázási kísérlete. Az amerikai politikusok, diplomaták, katonai tényezők és államférfiak beszédeiből és cselekedeteiből kétség nélkül megállapítható, hogy a Szovjetunió elleni háborúra törekednek. Megállapítható továbbá az is, hogy a háborúra való felkészülés sürgős számukra, versenyfutás az idővel, azaz a népek növekvő ellenállásával a háborúval szemben. Ugyanezekből a forrásokból kétségtelenül megállapítható, hogy Nyugat-Németország hadipotenciálja — elsősorban emberpotenciálja — az amerikai háború legnélkülözhetetlenebb és ezért legkívánatosabb ereje Európában.

Abból a szerepből, amelyet az amerikai imperializmus az általa tervbevett és előkészített harmadik világháborúban magának szán — hogy tudniillik saját erőivel mint „stratégiai tartalékkal" a háttérben maradjon —, magyarázható az a kívánság is, hogy az európai háborút a nyugateurópai államok ügyének és az aktív amerikai beavatkozást csupán támogató intézkedésnek tüntessék fel, amelynek oka az Egyesült Államoknak a „civilizáció megmentőjének" „történelmi missziója".

Ezért úgy kell feltüntetni a dolgot, hogy az Egyesült Államok a nyugateurópai államok „kívánságának", sürgető segélykérésének engedve avatkozik be. Franciaország — tehát az az európai hatalom, amely legjobban fél a német imperializmustól és militarizmustól és a legerősebb előítéletekkel viseltetik vele szemben — arra kényszerült, hogy a nyugateurópai „védelmi egyezmény" kezdeményezőjeként lépjen fel. E paktum pedig új életre kelti és újra hatalmi pozícióba segíti a német imperializmust és militarizmust. Nyugat-Németországnak az európai „védelmi rendszerbe" való bekapcsolásának jelszavát szeretnék felhasználni arra, hogy eloszlassák a nyugateurópai államoknak a német imperializmus és militarizmus

újbóli megerősödésére vonatkozó aggodalmait. Közben pedig megszerzik Nyugat-Németország számára az Egyesült Államok által kívánt pozíciót. Ez a Schuman- és a Pleven-terv értelme. Látszólag számotvetnek az imperialista Franciaország kívánságával is, hogy mint első hatalom lépjen fel az európai szárazföldön. Ezzel természetesen még nem szüntetik meg az ellentéteket, a nyugati hatalmak között Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének módját és méreteit illetően. Az elvi döntést azonban mindez már régen nem érinti. Ez jellemzi a diplomáciai szemfényvesztést Nyugat-Németország újrafelfegyverzése körül, amelynek értelmében a nyugati hatalmak arra kényszerültek, hogy megkérjék az Egyesült Államokat: kapcsolja be Nyugat-Németországot az „európai védelmi rendszerbe".

Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének gyorsítása konkréten főként abban a formában megy végbe, hogy az ügyet az amerikai imperializmus képviselői és európai fő szövetségesük, a német imperializmus, közvetlenül intézik el egymás között. Az eljárás irányelvei itt is ugyanazok, mint azok, amelyekre már más összefüggésben rámutattunk: az Egyesült Államok „civilizációmentő missziója parancsolja", hogy erőit „stratégiai tartalékként" kezelje és csak „sürgető kívánságra" siessen a „nyugati civilizáció különösen veszélyeztetett" és ezért „különösen védelemre szoruló" német „élharcosai", másszóval a német monopolisták, militaristák és szociáldemokrata fizetett ügynökeik segítségére.

A német imperializmus képviselői jól ismerik saját értéküket az amerikai háború szempontjából. Ezért igazán nem szerények katonai és politikai követeléseikben. Ez derül ki többek között McCloy, amerikai főbiztos negyedévi beszámolójából is (1951 január 1.—március 31.). McCloy nyomatékosan hangsúlyozza a francia kezdeményezést és vezetést az európai hadseregnek mint az egységes Európa nélkülözhetetlen előfeltételének megteremtésében. A Schuman-tervet kiegészítő Pleven-terv egy európai hadseregnek német egységek bevonásával történő megteremtésével foglalkozik. Igaz, hogy a bonni különállamon kívül minden résztvevő állam számára nemzeti hadsereget is engedélyeznek az európai hadsereg számára szolgáltatandó egységek mellett. Ezt főleg dr. Schumacher és a német militaristák ellenzik. Schumacher teljes egyen-

jogúságot követel valamennyi résztvevő állammal, a német militaristák pedig az ellen tiltakoznak, hogy csak kis egységeket akarnak engedélyezni, önálló parancsnokság nélkül. „A németek bizalmatlanok a franciák katonai hozzáértését és Európa védelmére vonatkozó katonai elgondolásait illetően" (McCloy).

Az amerikai imperializmus képviselői teljesen megértik a német imperializmus és militarizmus képviselőinek „ellenzéki álláspontját" és szívesen eleget tesznek követeléseiknek, mihelyt biztosítják Nyugat-Németország „véderejének" lehető legnagyobb kihasználását. Az amerikai imperializmust ugyanis lényegében főként ez érdekli.

Az amerikai részről tett katonai és politikai engedmények erősítik a német imperializmus helyzetét, lehetővé teszik a bonni különállam urai számára, hogy félrevezessék Nyugat-Németország lakosságát a német állam „szuverénitásának" helyreállításával, „önálló hatalmi helyzetével kapcsolatos sikerekkel", noha ezek az „engedmények" még súlyosabb károkat okoznak a német egységnek. De hát az amerikai „engedményeknek" éppen az a céljuk, hogy elmélyítsék Németország kettészakítását és lehetővé tegyék az amerikai imperializmus nyugatnémet hívei számára, hogy megtörjék a lakosság óriási többségének ellenállását az újrafelfegyverzéssel szemben.

Amerikai invázió az újrafelfegyverzés támogatására

1950 augusztus 29-én Adenauer titkos emlékiratot intézett McCloy-hoz, a „szövetséges főbiztosság" elnökéhez, amelyben többek között ez áll: *„A szövetségi kancellár ismételten kérte a megszálló csapatok megerősítését, és ezt a kérését ezúttal a legsürgetőbb formában megismétli.* A szövetséges megszálló csapatok megerősítése ugyanis azért is szükséges, mert a Nyugat-Európában egyre szaporodó védelmi intézkedések csak elegendő számú jól kiképzett szövetséges hadosztály oltalma alatt hajthatók végre zavartalanul. A szövetségi kancellár továbbá ismételten kifejezte azt a készségét, hogy egy nemzetközi nyugateurópai hadsereg alakítása esetén — német csapategységgel — hozzájárul ehhez"[24].

[24] Die Neue Zeit. München. 1950 november 27.

„Augusztus 24-én a kormány és az ellenzék irányadó politikusai sajtónyilatkozatokat tettek, amelyek hozzájárultak... a kérdések tisztázásához. Adenauer, szövetségi kancellár... szövetségi rendőrséget kívánt a belső felforgató elemek elleni küzdelemhez, a külső biztonságot azonban a megszálló hatalmak felelősségének körébe utalta. *Követelte a Németországban levő szövetséges haderők megerősítését... és kijelentette,* hogy Németország kész elfogadható feltételek mellett csatlakozni a közös biztonság rendszeréhez...

Dr. Kurt Schumacher, ellenzéki vezér... azt a nézetet képviselte, hogy *a béke megtartásának egyetlen igazi biztosítéka: jelentősen megerősített szövetséges csapatrészek összpontosítása Nyugat-Németországban*"[25].

A nyugati megszálló hatalmak készséggel tesznek eleget a bonni politikusok felszólításának, amelyről Washington meghatalmazottjaival tárgyaltak. Hónapok óta oly mértékben és ütemben érkeznek a nyugati hatalmak csapatmegerősítései Nyugat-Németországba, hogy joggal lehet inváziójról beszélni. Ennek méreteit a *Münchener Allgemeine* 1951 április 13-án a következőképpen írta le:

„Míg az Egyesült Államok szenátusa... hosszabb vita után elfogadta Trumannak azt a tervét, hogy további négy amerikai hadosztályt küldjenek Nyugat-Európába, suttyomban már megérkeztek Németországba a szövetséges csapatok régóta tervezett megerősítései... A havi szaporulat a heidelbergi európai főhadiszállásról származó értesülések szerint 4—5 000 emberre rúg." A 82. ejtőernyős vadászhadosztály megérkezése után három háborús létszámú amerikai hadosztály lesz német földön. Ezeket olyan fegyverekkel szerelik fel, amelyek Koreában beváltak. Az angolok a téli hónapokban Németországban állomásozó 2. gyalogsági hadosztályukat és 7. páncélos hadosztályukat teljes háborús létszámra emelték. Ezekhez járult áprilisig a 11. brit páncélos hadosztály. Hír szerint még egy további gyalogsági hadosztály

[25] McCloy, németországi amerikai főbiztos negyedévi beszámolója. 1950 október 1—december 31.

várható. Franciaországnak három hadosztálya áll Németországban és az év folyamán öt, bevetésre kész hadosztályt akar ott elhelyezni. „A nyolc erős, pillanatnyilag felhasználható hadosztályhoz még egy — egy belga, dán és norvég dandár járul... A tartományoktól kilátásba helyezett megerősítésekkel együtt Eisenhower, atlanti főparancsnok, őszig előreláthatólag 15—16 hadosztályból álló haderővel fog rendelkezni Németországban."

A *Münchener Allgemeine* adatai körülbelül egyeznek azokkal a számokkal, melyek 1951 júliusáig ismeretesek a nyugati hatalmak németországi csapatmegerősítéseivel kapcsolatban, noha bizonyosra vehető, hogy a csapatmegerősítések méretei nagyobbak, mint ahogy az a félhivatalos jelentésekből kitűnik. 1951 végéig az amerikaiak Nyugat-Németországban levő intervenciós csapataikat háromszorosára akarják emelni az 1950 végén fennálló helyzethez képest. A nyugati hatalmak csapatmegerősítésein kívül újításként, figyelmet érdemel az a tény, hogy az egyik vagy másik megszálló hatalom csapatainak áthelyezése a három övezeten belül a határokra való tekintet nélkül eszközölhető. Ez lehetővé teszi a leghatásosabb bevetést.

A nyugati hatalmak felvonultatott haderőihez még erős légierőkontingensek járulnak. Az Egyesült Államok légügyi államtitkára, Finletter, a *Nürnberger Nachrichten* 1951 június 6-i száma szerint hangsúlyozta: „A Nyugatnak meg kell kísérelnie, hogy Európában biztosítsa magának a nyilvánvaló légifölényt, ezért az amerikai légihaderők azt tervezik, hogy taktikai kötelékeik legnagyobb részét az atlanti haderő rendelkezésére bocsátják..."

Az atlanti haderő gyorsított inváziójét szemérmetlen módon próbálja „igazolni" McCloy negyedévi jelentésében (1951 január 1.—március 31.). Azt írja, hogy az Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország megkezdte „Németországban állomásozó csapatainak megerősítését. A németek elégedetlenek az ezáltal szükségessé vált egyre nagyobb megszállási költségek miatt. Ezzel szemben a szövetségesek európai seregeinek megerősítése, Eisenhower európai főhadiszállásának működésbelépése és az Északatlanti Szerződés szervezetének fokozott aktivitása, valamint az Egyesült Államok

mindeddig páratlan gazdasági és katonai mozgósítása, a megjavult koreai helyzet némileg enyhítették a nyugatnémetországi németek komoly aggodalmait, melyek az év vége felé eltöltötték őket." McCloy szóbanforgó beszámolója szerint a „kommunista agresszió" a kommunista propagandában jut kifejezésre, „amely nagymértékben katonai agresszióval hasonlítható össze". Valóban a tények szemérmetlen elferdítése, ha valaki a kommunisták és mindenekelőtt a Szovjetunió békepropagandáját „katonai agresszióvá" hamisítja, hogy ezzel igazolja a nyugati hatalmak lázas fegyverkezését.

Az amerikaiak nyugatnémetországi inváziója jelzi az agressziós veszély komoly kiéleződését általában, de annyiban is, hogy Nyugat-Németország újrafelfegyverzését akarják elősegíteni a megszálló csapatok megerősítésével. Hiszen a Schumacher-féle szociáldemokrácia állítólagos kifogásai az újrafelfegyverzés ellen abban a mértékben tünedeznek, ahogyan fokozódik Nyugat-Németország elözönlése az Atlanti Szerződés haderőinek csapataival.

A Schumacher-klikk hazaáruló magatartásával ellentétben, Otto Grotewohl miniszterelnök már 1950 július 21-én, Berlinben mondott nagy beszédében kiemelte a nyugati megszálló csapatok igazi jellegét. Hangsúlyozta: „A nyugati megszálló csapatok ma már nem azért tartózkodnak Németország területén, hogy megvalósítsák a potsdami megegyezésben rájukrótt feladatokat: Németország demokratizálását és egy újabb agresszió megakadályozását, hanem, a hidegháború eszközeivel, egy a nemzetközi megegyezéstől teljesen idegen célt szolgálnak. Így a nyugati megszálló csapatok teljesen elveszítették megszálló csapat jellegüket és leplezetlen intervenciós hadsereggé váltak, melynek célja a nemzeti elnyomás, valamint a Szovjetunió, a Német Demokratikus Köztársaság és a népi demokratikus országok ellen irányuló újabb háború katonai-stratégiai felvonulási területének megteremtése Nyugat-Németországban. Németország nyugati övezeteinek tömegei, a munkások és parasztok, értelmiségiek és középosztálybeliek most kétszeres elnyomás alatt sínylődnek. Az ő *nemzeti* felszabadulásuk lesz a kizsákmányolt német dolgozó nép *társadalmi* felszabadulásának előfeltétele"[26].

[26] Otto Grotewohl. A békéért vívott harc és a demokratikus Németország Nemzeti Frontja. Lásd *W. Pieck—O. Grotewohl.* A Német Szocia-

4. MEGTEREMTIK A „LÉLEKTANI ELŐFELTÉTELEKET"

Eisenhower fehérre mossa a német „katonai becsületet"

Az amerikaiak 1951 januárjában lépéseket tettek abban az irányban, hogy a német militaristákat, a volt náci hadsereg tábornokait és tisztjeit, köztük a tizenhárompróbás háborús bűnösöket is megnyerjék az amerikai háború játszmája számára. Ilyen módszerekkel akarták Nyugat-Németország újrafelfegyverzését siettetni. Az egyik ilyen lépés az volt, hogy Eisenhower tábornok „fehérre mosta" a német „katonai becsületet", a másik a náci háborús bűnösöknek McCloy és Thomas T. Handy tábornok jóvoltából jutott nagy amnesztia. Az első lépés céljáról és formájáról Drew Middleton, amerikai újságíró, ezt jelenti Majna-Frankfurtból a *The New York Times*-nak 1951 január 24-én:

„Elhanyagolták Nyugat-Németország újrafelfegyverzését, — pedig az 1950 decemberi, brüsszeli külügyminiszteri konferencia «sürgős intézkedésnek» minősítette azt, — noha az amerikai főbiztos irodájának tisztviselői és Dwight D. Eisenhower tábornok, az egységben rejlő erő leghíresebb szószólója, minden tőlük telhetőt megtettek annak érdekében, hogy a németeket cselekvésre bírják.

A főparancsnok ma reggel, Párizsba való elutazása előtt, ismét nyilatkozatot tett, hogy a németeket, elsősorban a katonákat meggyőzze arról, mennyire készek Nyugaton becsületes fegyvertársaknak tekinteni őket az európai katonai hatalom újjászervezésének feladatában.

Eisenhower tábornok kijelentette: «Megmondtam a kancellárnak és a többi német úrnak, akikkel tegnap este beszéltem: arra a meggyőződésre jutottam, hogy tényleges különbség áll fenn a reguláris német katonák és tisztek, valamint Hitler és gonosztevő csoportja között. Én nem hiszem, hogy a német katona elveszítette becsületét.»

Ezt a megállapítást nyilván az Egyesült Államok olyan tisztviselői sugalmazták, akiknek dolguk volt már

---

lista Egységpart nelyzete és feladatai. (Nemzetközi kérdések. 37. szám.) Szikra 1950. 169—170. old.

azokkal a német panaszokkal, hogy a szövetségesek a háború óta megsértették a német hadsereg és tisztjei becsületét."

Hozzáfűzzük ehhez a jelentéshez a *Rhein-Neckar-Zeitung* megjegyzését, amelyet a berlini *Der Morgen* 1951 január 30-án így idézett: „A hadviseléshez természetesen katonákra van szükség. Mi sem egyszerűbb annál, mint hogy a német bakának visszaadják megsértett becsületét, hogy újra kezébe vegye a puskát. Ha nem volna most sürgős szükség a német katonára, Eisenhower tábornok minden bizonnyal nem tette volna ezt a kijelentést, hiszen öt évnél több ideje lett volna már rá." Eisenhower kijelentése már annyiban is fontos, mert annakidején, az amerikai csapatok Németországba való bevonulásakor kijelentette, hogy *nem* ismer különbséget náci és más német között.

Hogy Eisenhower tábornok eljárását egészen pontosan jellemezzük, emlékeztetünk arra, amit a müncheni *Die Neue Zeitung*, az amerikai katonai kormányzat lapjának első számába írt bevezetésül 1945 október 18-án:

„A náciktól és a nácizmustól való megtisztítást minden rendelkezésünkre álló eszközzel végre fogjuk hajtani. Nemcsak párttagokat fog érinteni, hanem mindazokat, akik ilyen vagy olyan módon haszonélvezői voltak a nemzetiszocializmusnak. Nincsenek «nélkülözhetetlen» nemzetiszocialisták . . .

A nemzetiszocializmus mellett azonban a militarizmust is meg kell semmisíteni. Németország külső lefegyverzését eredményesen végre fogjuk hajtani, de ez maga nem nyujt biztonságot arra nézve, hogy Németország nem kényszeríti-e a világot a jövőben ismét újabb háborúba. A militarizmust ki kell irtani a németek gondolkodásából. A föld minden kultúrnépe szemében a háború önmagában erkölcstelen. A németeket azonban előbb még rá kell nevelni erre a magától értetődő igazságra. A német népnek itt is ki kell gyomlálnia filozófiája veszedelmes csíráit."

Eisenhower 1951 januári nyilatkozata tisztességtelen is; szavakban elhatárolja magát Hitlertől és csoportjától, de szinte

ugyanakkor tudtával és beleegyezésével az amerikai főbiztos és az Európában állomásozó amerikai haderők főparancsnoka amnesztiát ad olyan háborús bűnösöknek, akik Hitler klikkjéhez tartoztak. Nyugat-Németország újrafelfegyverzése és a Szovjetunió elleni háború céljára azonban Eisenhower éppen azokkal a náci háborús bűnösökkel szövetkezik, akiket a béke és a Szovjetunió legbrutálisabb ellenségeinek ismer és — ezért becsül. Ha valaki olyan emberekkel cimborál, akikről joggal állítják, hogy bűncselekményeket követtek el az emberiség ellen, és ezekért a bűncselekményekért el is ítélték őket — eljárásával önmagát is jellemzi.

Ma a volt náci tisztek nélkülözhetetlenek Eisenhower számára az amerikai háború céljaira. Ezt a háborút a németekre akarja kényszeríteni és ennek érdekében feltámasztja és erkölcstelen háborúja szolgálatába állítja a német militarizmust.

Amnesztia a náci háborús bűnösöknek — az amerikai háború előkészítő művelete

1949 decemberében az amerikai megszálló hatalom részleges amnesztiája folytán 60 háborús bűnöst bocsátottak el a landsbergi fogházból, akiket a nürnbergi szövetséges katonai törvényszékek ítéltek el és akik büntetésüket még megközelítőleg sem töltötték ki. Ez az első nagymérvű „kegyelmi aktus" közvetlenül a washingtoni képviselőház vitái után következett, melyek eredménye az amerikai kormánynak az a határozata volt, hogy végrehajtja az Egyesült Államok történetének eddig legnagyobb gazdasági és katonai mozgósítását.

1951 január 31-én következett a második nagyszabású kegyelmi és amnesztia-akció náci háborús bűnösök számára. Szerzői az Európában tartózkodó amerikai haderők főparancsnoka, Thomas T. Handy, és Németország amerikai főbiztosa, McCloy. A még végre nem hajtott 15 halálos ítélet közül tizet megsemmisítettek és fogházbüntetésre változtattak, 36 fogházbüntetésre ítélt háborús bűnös büntetésének nagy részét elengedték. 32 háborús bűnöst rögtön szabadlábra helyeztek, mielőtt még büntetésüket kitöltötték volna. Alfred Krupp ágyúkirály 15 évre szóló fogházbüntetését, amelyet azért kapott, mert rabszolgamunkára használt hadifoglyokat és

elhurcolt külföldi munkásokat és velük embertelenül bánt, teljesen törölték és az ítélet értelmében elkobzott vagyonát visszaadták.

E provokatív amerikai kegyelmi és amnesztiarendelet időpontja egybeesett Eisenhower szemleútjával és eközben a bonni kormánnyal, német tábornokokkal és a szociáldemokrata Ollenhauerrel, dr. Schumacher egyik képviselőjével folytatott tárgyalásaival, egybeesett továbbá Eisenhower kísérletével, hogy — mint Drew Middleton, amerikai ujságíró mondta — a németeket cselekvésre bírja az újrafelfegyverzés ügyében.

„Az amnesztia életfogytiglani fogházra változtatta többek között Joachim Peiper vezérezredes halálos ítéletét. Peiper egy harci egység parancsnokaként lemészároltatott 142 fegyvertelen amerikai katonát, akik a belgiumi Malmedynél vívott ütközet közben megadták magukat.

Különös érdekességgel bír McCloy döntései közül a 20 évre elítélt volt vezérőrnagy, Wilhelm Speidel esete. McCloy kijelentette, hogy büntetését az eddigi fogsággal kitöltöttnek tekinti. Speidel a Szovjetunióban résztvett túszok agyonlövetésében. Egyébként Hans Speidel, volt altábornagy testvére, aki tagja annak a nyugatnémet bizottságnak, amely Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ügyében tárgyal a szövetségesekkel.

Ugyanebben az ügyben Mr. McCloy a német részről tapasztalható nagy nyomás ellenére sem változtatta meg Wilhelm List és Walter Kuntze, volt tábornokok életfogytiglani fogházbüntetését... Ezzel szemben, az amnesztiabizottság javaslatára, McCloy meg akarja vizsgálni annak lehetőségét, hogy orvosi tanácsra szabadonbocsássa őket, mint az hasonló esetekben az Egyesült Államokban szokás"[27].

Erről a kegyelmi és amnesztia-akcióról mondta Carlo Schmid professzor, a szociáldemokrácia egyik vezetője: sajnálatos, hogy Handy tábornok a Malmedy-ügyben hozott ítélet felülvizsgálatában nem ment tovább.

---

[27] The New York Times. 1951 február 1.

Védtelen hadifoglyok agyonlövetése tehát McCloy véleménye szerint — akinek saját honfitársairól van szó a „Malmedy-ügyben" — és Carlo Schmid, szociáldemokrata vezér szerint nyilván nem bűncselekmény. Ezzel a magatartásukkal nyiltan azonosítják magukat a náci háborús bűnösökkel, amiért ezek bizonyára hálásak lesznek. Schmid itt teljes egyetértésben jár el brit „elvtársával", Reginald Paget, munkáspárti képviselővel, a von Manstein, volt tábornagy elleni per védőjével, aki, a *Wiesbadener Kurier* 1950 november 2-i jelentése szerint, az alsóházban a volt német Wehrmacht rehabilitálását követelte. A háborús bűnökért elítélt német katonákat eszerint azért kell szabadonbocsátani, hogy „megfelelő németeket kapjanak a nyugati védelmi haderő számára". Már előbb, 1950 júliusában, Lord Hankey, aki a második világháború alatt a londoni brit háborús kormány tagja volt, azonnali amnesztiát követelt a német és japán háborús bűnösök számára. „Ha le akarjuk győzni — mondotta — a kommunizmus mostani fenyegetését, el kell temetnünk minden nézeteltérést és barátságra kell törekednünk korábbi háborús ellenfeleinkkel"[28]. És Németország brit főbiztosa, Kirkpatrick, 1951 január közepén, egy Berlinben adott interjúban ezt mondta: „Ha azt tehetném, amit szeretnék, helyesnek találnám, ha felülvizsgálnók Hess, Raeder, Dönitz és a többi spandaui háborús bűnös ítéletét. De ez nem olyan könnyű. Én ugyan kötelességemnek tartom, hogy minden német háborús bűnös esetét felülvizsgáljam, de ebben az ügyben mind a négy megszálló hatalomnak kell döntenie és aligha hiszem, hogy a Szovjetunió megváltoztatta álláspontját"[29].

Február elején a nyugati hatalmak jóvoltából az alábbi hírhedt német háborús bűnösök kerültek szabadlábra:

A volt tábornokok közül:

Hollidt, Otto Woehler, Wilhelm Speidel, Ernst von Leyser.

A volt állami és pártfunkcionáriusok közül:

Josef Altstetter, volt államtitkár a birodalmi igazságügyminisztériumban; Bohle gauleiter, az NSDAP (nemzetiszocialista párt) külföldi szervezetének volt vezetője; von Weiz-

[28] Bornemann-Dienst. Düsseldorf. 1950 július.
[29] Nachtexpress. Berlin. 1951 január 17.

säcker és Steengracht von Moyland, volt külügyminisztériumi államtitkárok: Woermann, volt náci nagykövet; Otto Dietrich, volt birodalmi sajtófőnök; Walter Darré, volt birodalmi parasztvezér; Franz Schlegelberger, volt helyettes birodalmi igazságügyminiszter; Günter Joel, volt birodalmi ügyész a „néptörvényszéknél". Ernst Lautz, volt náci jogász; Wilhelm von Ammon, volt miniszteri tanácsos; Hans Kehrel, a tervhivatal volt vezetője; Wilhelm Keppler, volt államtitkár és Hitler gazdasági tanácsadója; Lutz von Schwerin-Krosigk gróf, volt birodalmi pénzügyminiszter; Kurt Rothenberger, volt náci jogász.

A koncentrációs táborokban elkövetett bűncselekményekért felelős SS-vezetők törzséből:

Erwin Tschentscher, Hans Loerner, Hans Bayer, Hans Bobermin, Hermann Pock, Max Kiefer és Hans Hohberg, volt SS-tisztek; a koncentrációs táborokban végrehajtott orvosi kísérletekért felelős Helmut Poppendick.

A fajvédelmi főhivatal volt funkcionáriusai közül:

Fritz Schwalm, Heinz Brückner és Herbert Hübner.

A nagyiparosok közül:

Emil Puhl, a Birodalmi Bank volt elnöke; Georg von Schnitzler és Fritz ter Meer, IG Farben-igazgatók; Friedrich Flick, nagyiparos; Alfred Krupp von Bohlen und Halbach, ágyúkirály; Friedrich von Bülow, Erich Müller, Eduard Houdremont, Friedrich Janssen, Karl Eberhardt, Max Ihm, Heinrich Kerschan és Heinrich Lehmann, Krupp-igazgatók; Karl Rasche, a Dresdner Bank igazgatója.

Közben brit és francia részről további szabadlábrahelyezések következtek. McCloy szemforgató módon kijelenti negyedévi beszámolójában (1951 január 1.—március 31.), hogy a kegyelmi és amnesztia-akciót semminemű politikai szempont nem befolyásolta. Világos, hogy ennek ellenkezője igaz. Az a tény, hogy az amerikai megszálló hatalom a náci háborús bűnösöket ilyen nagymérvű amnesztiában részesítette, nagyjelentőségű az Egyesült Államok által előkészítendő háború szempontjából. Az amnesztia alapjául szolgáló felfogás szerint a háború már nem „önmagában erkölcstelen valami", amint azt Eisenhower 1945-ben még helyesen írta. Az új háború gyujtogatói tehát nem vonhatók személyesen felelősségre bűnös

ember- és békeellenes üzelmeikért, mint ahogyan a szövetségesek igazságszolgáltatása ezt a háborús bűnösök pereiben tette. A második világháború bűnösein gyakorolt kegyelmi és amnesztia-akcióval a harmadik világháború gyujtogatói maguknak akarnak előre amnesztiát adni.

Ha megnézzük az amnesztiában részesültek és azon német tábornokok és tisztek jegyzékét, akik az amerikai háború, a harmadik világháború előkészítésében segítenek, világos képet nyerünk a német militarizmus újjáélesztéséről, amelyet Eisenhower 1945-ben ki akart irtani. A „német katonai becsület elismerésével", az első világháború német háborús bűnöseinek elítéléséről való lemondással a német militarizmus annakidején döntő ütközetet nyert a „lélektani fronton". A német militarizmus megerősödésének következményeit ismerjük, úgyszintén szívós életerejét és kegyetlenségét. Korea gyilkosai éppen ezt az utóbbit akarják felhasználni Európában tervezett háborújuk céljaira.

A hadiállapotot megszüntették — de békeszerződést nem kötöttek

A háború „lélektani előkészítése" céljából a három nyugati megszálló hatalom 1951 július 9-én különösen otromba csalást hajtott végre.

„1951 július 9-én a három nyugati hatalom petersbergi főbiztosai által közölte az Adenauer-kormánnyal, hogy a Németországgal szemben fennálló hadiállapotot megszüntnek tekinti. Ezt a lépést több más hatalom követte.

E nyilatkozat igazi értelme az, hogy el akarják hárítani az utolsó formális akadályokat is, Nyugat-Németországot sürgősen bevonják az agresszív Északatlanti Szövetség rendszerébe és gyorsított ütemben fegyverkezési és felvonulási bázissá változtatják a Szovjetunió, a népi demokráciák és a Német Demokratikus Köztársaság ellen tervezett háborúban.

A német nép hat évvel a második világháború befejezése után azt követeli, hogy a Németországgal kötendő békeszerződés által valóban szüntessék meg a hadiállapotot.

Az Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország kormányainak a német nép ellen elkövetett csalását az Egyesült Államok elnöke, Truman maga leplezi le a képviselőházhoz intézett levelében. Itt szószerint ezt írja: «A Német-

országgal fennálló hadiállapot megszüntetése a megszállás tényét nem érinti. A megszálló hatalmak jogai Németország meghódításából folynak, ezekről a jogokról a hadiállapot megszüntetésével sem mondunk le.»

A nyugati hatalmak nyilatkozataiból és Truman e leveléből világosan kiderülnek a következő tények:

1. A nyugati hatalmak továbbra is megtagadják a német néptől az őt megillető békeszerződést.

2. A nyugati hatalmak változatlanul fenntartják megszállási rendszerüket és Németország megszállásának állapotát véglegesíteni akarják. A megszállási szabályzat 3. cikkelye, amely nyomatékkal megállapítja a megszálló országok korlátlan hatalmát, továbbra is érvényben marad.

3. Fenn akarják tartani Németország kettészakítottságát, mert az egységes, független, demokratikus és békeszerető Németország megteremtése az európai békét jelenti és ilymódon ellentmond az új háború előkészítését célzó terveiknek.

4. A nyugati hatalmak túlteszik magukat a potsdami egyezményen, amely a megszálló csapatokat arra kötelezi, hogy gyökerestül irtsák ki a fasizmust és militarizmust és tegyék lehetővé az egységes Németország új, demokratikus rendjének kiépítését. Minthogy nem törődnek a megszállás céljával, a nyugati hadseregek a nemzetközi joggal szembenálló, intervenciós csapatokká válnak.

A Német Demokratikus Köztársaság kormánya ünnepélyesen kijelenti, hogy a nyugati államok lépése ellentmond az egész német nép létérdekeinek, ellentmond a potsdami egyezménynek és ezért minden joghatályt és minden nemzetközi tekintélyt nélkülöz.

... A német nép a békét akarja. A Németország újrafelfegyverzése ellen és a Németországgal még 1951-ben kötendő békeszerződés mellett folytatott népszavazás egyértelműen bizonyítja a német nép békeakaratát"[30].

[30] A külügyminiszternek a Német Demokratikus Köztársaság minisztertanácsa előtt tett, 1951 július 17-i nyilatkozatából.

5. A NÉMET VEZÉRKAR MEGALAKULÁSA ÉS MŰKÖDÉSE

A vezérkar — az újjáélesztett német militarizmus csírája és erőközpontja

A német militarizmus csírája és erőközpontja mindenkor a porosz-német jellegű vezérkar volt. Akárcsak az 1918-as vereség után, az 1945-ös után is — a győztes államok által kimondott feloszlatása ellenére — ez a vezérkar a legkülönfélébb módon álcázott formában tovább fennállott. 1918 után a porosz-német vezérkart az Antant parancsára hivatalosan feloszlatták ugyan, de azért megmaradt a német imperializmus számára mint hatalom-politikájának csírája. A Hindenburg és Groener parancsnoksága alatt működő nagy vezérkar volt a német ellenforradalom kikristályosodási pontja. Az ellenforradalom győzelme a német imperializmus újbóli megerősödésének előfeltételét képezte. A német militarizmus képviselői elejtették „császárjukat" és megtartották erejüket, hála a német szociáldemokrácia vezetőivel, a Schumacherek, Ollenhauerek és a többiek szellemi atyjaival kötött szövetségüknek. Ez olyan időben történt, mikor a későbbi „Führer" még mint jelentéktelen kis kém a bajor birodalmi hadsereg alkalmazottja volt.

Miután a militaristák a szociáldemokrácia segítségével ismét megszilárdították a német imperializmust és a maguk hatalmát, szövetségest változtattak és trónra segítették Hitlert, akinek segítői, katonai tervezői és vezetői voltak egészen a totális vereségig. Mikor a biztos vereség már nyilvánvalóvá vált, a német militaristák egy kis csoportja nyugati irányban tájékozódott és felajánlotta a közös harcot a Szovjetunió ellen. Azért, hogy olyan mértékben, amennyire csak az akkori körülmények között lehetséges volt, fenntartsa a német militarizmus és imperializmus hatalmát, ez a frakció szívesen feláldozta volna a „Führert" is. Ez a csoport 1944 július 20-án kontár módra szervezett merényletre vállalkozott Hitler ellen. A „Führer" által vezérré kinevezett Dönitz tengernagy már a fegyverletétel idején, 1945 májusában megpróbált nyugat felé orientálódni. Dönitz egyik rádióbeszédében ezt mondta: „Politikai vonalunk teljesen világos... Együtt kell haladnunk a nyugati hatalmakkal és együtt kell dolgozni velük a nyugati övezetekben, mert csak a velük való együttműködés ad

reményt arra, hogy országunkat később visszanyerhetjük az oroszoktól."

A német vezérkar által szervezett és vezetett háború elvesztésének átkát valamiképpen le kellett rázni. Ez a helyzetváltoztatás nem „tervszerűen" ment végbe, de ez nem a nyugati hatalmak hibája. És ha ma a nyugati hatalmak a német militarizmust erőnek erejével ismét talpraállítják, elmondhatjuk, hogy ez a tegnapi legyőzöttek jelentős sikere a győztesekkel szemben. Terveik kudarcától a két fél közül egyik sem menekülhet.

Mégis az 1944-es és 1945-ös kísérletek alibit teremtettek a német militarizmus ama frakciója számára, amely 1945 óta mint közvetítő lép fel a nyugati hatalmak felé azért, hogy helyreállítsa a német militarizmust. Ebből azonban még nem következik az, hogy az angol-amerikai háborús uszítók lemondanak a többi német militarista szolgálatairól. A német militaristák előbb szerényen emlékiratszerzőkként jelentkeztek, aztán minél sürgősebben rászorulnak szolgálataikra az angol-amerikai háborús uszítók, egyre igényesebbek lettek követeléseikben. 1945-ben a német imperializmus szörnyűbb vereséget szenvedett, mint 1918-ban. A német militarizmus újbóli megerősítésének feltételei azonban kedvezőbbek voltak, mert ezúttal az amerikai-brit imperializmus ragaszkodik a német militarizmus gyors és teljes visszaállításához.

Halder és Guderian — Hitler két vezérkari főnöke amerikai zsoldban

Az első német katonai szakértők között, akiket az amerikaiak zsoldjukba fogadtak, ott találjuk a náci Wehrmacht vezérkarának egykori főnökét, Franz Halder vezérezredest, és Heinz Guderian vezérezredest, akit Hitler 1944 július 20-a után nevezett ki vezérkari főnökévé. Halder az amerikai megszálló hatalom törzsének „történelmi osztályához" szegődött el. 1949-ben Münchenben megjelent, „Hitler als Feldherr" („Hitler mint hadvezér") című könyvét az amerikai megszálló hatalom segítségével százezres példányszámban adták ki. A könyv újból feltálalja Goebbels hazugságát arról, hogy Hitler a Szovjetunió elleni támadásával utolsó pillanatban vágott elébe egy orosz támadásnak. Az amerikai uszítók szá-

mára nagyon értékes most egy olyan kísérlet, amely Hitler alattomos támadását a Szovjetunió ellen és egy nemzetközi szerződés ezáltal elkövetett cinikus megszegését igazolja. Halder könyve segít a Szovjetunió ellen tervezett amerikai támadás lélektani előkészítésében.

Guderian, Hitler utolsó vezérkari főnöke, új „tördöfés"-legendát fabrikál. Egy 1951 elején, Heidelbergben, Vohwinkel kiadásában megjelent brosúrában Guderian azt a tételt állítja fel, hogy „visszafelé nézve" Hitler harca Európáért folyt. „Katonáink Európáért küzdöttek és estek el, ha az egyes katonák nem is voltak tudatában ennek a ténynek..."

Továbbá ezt írja: „A nyugati hatalmak 1941-ben szövetkeztek Oroszországgal, 1944-ben Normandiában partraszálltak a németek hátában és letörték Németország erejét, mikor az a Szovjetunió ellen vívott súlyos harcában már puszta életéért verekedett..."[31]

Guderian vezérezredes a német tankcsapatok vezérkari tisztje és vezetője volt az első világháborúban és a kapitalista világban a legjobb páncélosszakértők közé sorolták. 1950 december 5-én a Nyugat-Németországban megjelenő, *Quick* című képes folyóirat ezt írta: „Hitler volt páncélos tábornoka, Guderian vezérezredes, Dietramszellben (Felső-Bajorország) emlékiratait írja. Főleg a keleti fronton szerzett élményeiről számol be. McCarthy, amerikai szenátor, Guderian leírását keleti tapasztalatairól a harckocsikkal kapcsolatban az amerikai vezérkar bibliájának minősíti. A *Quick* tudósítójának tett nyilatkozatában Guderian megcáfolja az amerikai utazásáról szóló híresztelést." Közben már volt Amerikában. A bonni *General-Anzeiger* 1951 január 25-én jelentette, hogy Guderian repülőútja az Egyesült Államokban igen nagy figyelmet keltett Bonnban. Nyilván nemcsak az újrafelfegyverzéssel kapcsolatos szokványos megbeszélésekről van szó. Az út Kairón át vitt, ahol Guderian három napig az amerikai nagykövetségen lakott!

„Megbízható forrásból származó jelentések szerint — közli a Telepress hírügynökség — az amerikai katonai hatóságok Heinz Guderian, volt vezérezredest bízták meg azzal, hogy hozza újból működésbe a «Die Abwehr» (Elhárítás) nevű,

---

[31] Schwäbische Zeitung. Leutkirch/All. 1951 április 17.

közismert náci titkosszolgálati szervet. Guderian, mint a Telepress a továbbiakban ugyanabból a megbízható forrásból közli, már létre is hozott egy keretszervezetet volt náci kémelhárító ügynökökből. Az amerikaiak átadták Guderiannak a német titkos szolgálat általuk zsákmányolt filmjeit és okmányait. Guderian ... most az adott lehetőségeket vizsgálja, hogy a titkos szolgálat szétszakadt hálózatát «Németországban és a külföldön» ismét összefoltozhassa ...

Az új «Abwehr», a Telepress szerint, Guderian amerikai megbízóitól a következő parancsokat kapta:

1. Guderian titkos szolgálata szivárogjon be az európai országok fasiszta földalatti szervezeteibe és dolgozzon velük együtt.

2. Ahol csak lehetséges, csempéssze be a titkos szolgálat a maga ügynökeit a munkásszervezetekbe.

3. Élessze fel és szervezze újjá a titkos szolgálat a náci kémelhárító régi állásait.

A «Guderian-féle vállalkozás» szellemi atyja — állítólag — Allan Dulles, az Egyesült Államok ismert, befolyásos, köztársasági párti politikusa, John Foster Dulles testvére. Allan Dulles a Svájcban dolgozó amerikai OSS titkos szolgálat volt ügynöke"[32].

Halderrel és Guderiannal korántsem zártuk le a náci hadsereg egykori vezérkarának és a német militarizmus azon korifeusainak sorát, akik katonai tapasztalataikat az amerikaiaknak adják el, sugalmazzák és kidolgozzák számukra a Szovjetunió elleni háborús terveket és mindezt annak reményében teszik, hogy így erősítik a legeredményesebben a német militarizmust.

Említést érdemel, hogy az egykori náci hadsereg volt magasabb tisztjei között, akik aktív szerepet játszanak a militarizmus talpraállításában Nyugat-Németországban, számos junkercsalád leszármazottja található, akiknek neve elválaszthatatlanul összeforrott a német militarizmus történetével, úgyszintén olyan fegyvernemek képviselői is vannak közöttük, amelyek az amerikai agressziós háború számára a legkívánatosabbak. Ilyenek a harckocsik, a repülők, elsősorban a harci repülők és harckocsiknak a levegőből való elpusz-

[32] Tägliche Rundschau. Berlin. 1951 január 20.

títására szolgáló különleges egységek, ejtőernyős vadászok, különböző fajtájú tüzérség stb.

A német vezérkar hivatalosan még nem létezik. Kétségtelenül megállapítható azonban, hogy a német militarizmus talpraállítására irányuló sokrétű tevékenységet és törekvést egybehangolják. *Hivatalos jelleggel bíró kikristályosodási pontként és szervezeti központként működnek a következő szervek: az Adenauer közvetlen fennhatósága alá rendelt „biztonsági hivatal"*, az Adenauer mellé közvetlenül beosztott katonai tanácsadók és a „német-szövetséges biztonsági bizottság" német delegációjának katonai szakértői, akik Párizsban tárgyalnak Nyugat-Németország bekapcsolásáról a „nyugateurópai védelmi tervbe".

Theodor Blank és a „biztonsági hivatal"

A „biztonsági hivatal" élén Theodor Blank áll. Blank a bonni parlamentben Borken-Bocholt választókerület CDU-párti képviselője. Pályáját a keresztény szakszervezeti mozgalomban kezdte. 1945-ben, a fogságból való hazatérése után, résztvett a szakszervezetek újjáalakításában; a Német Szakszervezeti Szövetség (DGB) tagja. 1950 október közepén a sajtó a „német-szövetséges biztonsági bizottság" német tagjaként említette és 1950 október 26-án Adenauer kinevezte „a szövetségi kormány megbízottjává minden, a szövetséges megszálló csapatok megerősítésével összefüggő kérdésben". Ez voltaképpeni funkciójának körülírása, mert alig egy hónappal hivatalbalépése után az ő hivatala vette át Schwerin gróf hivatalának teendőit és vezető katonai munkatársait. Erről a hivatalról — mely eddig a szövetségi kancellár mellett működött — és vezetőjéről még lesz szó.

1950 december elején Blank az amerikai Associated Press hírügynökség egy megbízottjának adott interjújában kijelentette: „Nem vagyok honvédelmi miniszter, mint egyesek állítják, civil vagyok félig katonai poszton." Egyebekben azonban hadügyminiszter módjára nyilatkozott. Hangsúlyozta, hogy „az európai hadsereg gyors megteremtése német és európai kötelességünk". Blank feltétlenül szükségesnek tartja a németek részvételét a létesítendő európai hadseregben. A német részvétel feltétele gyanánt a teljes egyenjogúságot jelölte meg,

„amelyre bizonyára nem kell már soká várakoznunk". A csapatok elhelyezése szerinte már kevesebb fejtörést okoz. „Mint mondottam, laktanyánk elég van. Most már csak a lakók hiányzanak belőlük."

Az UP (United Press) munkatársával folytatott december 3-i beszélgetésében Theodor Blank, „biztonsági biztos", rámutatott arra, hogy Schwerin gróf hivatalát teljesen feloszlatták. Átvette ugyanennek a hivatalnak néhány munkatársát (így Achim Ostert, Oster, volt tábornok fiát, Axel von Buschét és Kielmannsegg grófot), de csak azért, mert alkalmasak arra, hogy tanácsokat adjanak haditechnikai kérdésekben, amelyek nagyobbszámú szövetséges csapatok elhelyezésére vonatkoznak a szövetségi köztársaság területén[33].

Hogy ez utóbbi állítás jelentőségét felmérhessük, tudnunk kell, milyen teendőket látott el hivatalosan Schwerin gróf, egészen elbocsátásáig.

Schwerin gróf — náci tábornok és nemzetközi ügynök

A *The New Statesman and Nation* című angol lap 1950 július 1-i száma szerint „a nyugatnémetországi újrafelfegyverzés tulajdonképpeni végrehajtója von Schwerin gróf, a 116. páncélos hadosztály volt parancsnoka". 1950 szeptember 13-án jelentette a müncheni *Die Neue Zeitung:* „Gerhard Schwerin gróf, volt páncélos tábornok, «a szükséglethez képest» a szövetségi kancellár «rendelkezésére áll a biztonság technikai kérdéseiben való tanácsadás céljaira». A szövetségi kancellár tehát a volt tábornokok sorából választott magának tanácsadót biztonsági ügyekben." Ez a nyugati megszálló hatóságok hozzájárulásával történt. E mellett szól Schwerin multja is. Néhány adalék ehhez a *Newsweek* című amerikai folyóirat 1950 október 2-i számából: „1939 augusztusában von Schwerin gróf, tábornok, Berlinben szolgált a vezérkarnál. Összeköttetést keresett a nyugati hatalmak titkos szolgálatának tisztjeivel és kijelentette, hogy egy magasabbrangú német tisztekből álló csoport hajlandó lenne Hitlert meggyilkolni, ha a nyugati hatalmak a küszöbönálló lengyel hadjáratban megőriznék semlegességüket.

[33] Frankfurter Rundschau. 1950 december 4.

Az 1918-as fegyverszünet után Schwerin egy olajcég képviselője lett, amelynek megbízásából többízben járt Lengyelországban és Romániában. 1930-ban Schwerin beutazta az Egyesült Államokat, az amerikai és brit hadsereg titkos szakértője (intelligence expert) lett. A második világháborúban a 116. páncélos hadosztály parancsnoka volt az orosz fronton. 1950 áprilisában Schwerin magánlátogatást tett Londonban — ez volt az első német tábornoki látogatás ott —, hogy katonai vezetőkkel és konzervatív politikusokkal megbeszéléseket folytasson a német hadsereg újjászervezéséről. Utazása után Adenauer jelentéstételre kérte, és a kancellár örült, hogy világos politikai felfogású hivatásos katonára talál benne."

A hitleri hadsereg vezérkarának ez a „dísze" éppen multjánál fogva — az olajmágnások és a külföldi kémszolgálatok nemzetközi ügynöke volt — a legalkalmasabb ember Nyugat-Németország újrafelfegyverzésére az amerikai háború érdekében, és hivatalától történt felmentése még nem jelenti teendőitől való felmentését. Azért kellett távoznia, mert túllépett „a törvényes határokon". A *Hamburger Abendblatt* október 16-i száma az elbocsátás okairól a következőket közli:

„Schwerin gróf védelmi rendőrség és úgynevezett «védelmi csapat» létesítése céljából «kopóihoz», régebbi hadosztálya tagjaihoz fordult. A «Wehrmacht ellátásra jogosult volt tagjai szövetségének» elnökéhez, Gottfried Hansen, szolgálatonkívüli tengernagyhoz és Linde tábornokhoz folyamodott. Ez a két úr azonban — félreértvén a helyzetet — úgyszólván ezredparancsokat adott ki, amelyek ezt az egész zűrzavart előidézték." Schwerint október végén elbocsátották, törzse Blank hivatalában folytatja munkáját.

Speidel testvérek & Co.

Ennek a törzsnek néhány „munkatársa" is megérdemli a rövid jellemzést. Legtöbbet emlegetik közülük dr. von Speidel és Heusinger tábornokokat, valamint von Kielmannsegg, vezérkari ezredest, akiket „az orosz hadviselés terén szerzett különös szakértelmük alapján" hívtak meg mostani állásukba. Heusinger tábornok a náci hadsereg vezérkarának hadműveleti osztályához tartozott az oroszországi hadjáratban. Speidel-

nél ehhez járul még néhány más képesség, amely mostani hivatalához segítette. Ez az úr „régi, nemzetközileg elismert vezérkari tiszt, aki a két világháború között, előbb mint katona, utóbb mint kereskedő, hosszú időt töltött Angliában és Amerikában"[34]. Speidelnek tehát hasonló multja van, mint Schwerinnek. Itt újra meg kell említeni, hogy Speidel testvérét, Wilhelm Speidel, volt vezérőrnagyot, amnesztiában részesítették. Drew Middleton nem ok nélkül mondta a *The New York Times* 1951 február 1-i számában (lásd fentebb), hogy a Speidel-ügy „különlegesen érdekes". Közelebbről megmagyarázza ezt a müncheni *Süddeutsche Zeitung* 1951 február 1-i, 26. számában, amely nagyon érdekes részleteket közöl a háborús bűnösök szabadonbocsátásáról. Itt olvassuk például a következőket:

„11 órára Krupp ügyészei sajtókonferenciát helyeztek kilátásba. Miközben a Goggl igazgatója Krupp embereinek pezsgős reggelit hozat — «virág helyett» — Wilhelm Speidellel találkozom. Nagyon érdekel, hogyan érezhette magát, mikor a fogház kertjében dudvát gyomlált, miközben fivére amerikaiakkal tárgyalt a német újrafelfegyverzésről. Az 56 éves Speidel sokatmondó vigyorgásra húzza sovány arcát. «Ebben a kérdésben a legszorosabban együtt dolgoztam fivéremmel.» És kevéssel ezután a volt német tábornoki kar landsbergi bizalmi embere fontos megbeszélésekről számol be, melyek a háborús bűnösök landsbergi fogházában folytak le a Speidel-testvérek között. A bizalmi ember keze ügyében ott van az írásban lefektetett állásfoglalás is, amelyből kiderül, hogy a német katonai becsület megsértésének kérdését még korántsem tekintik lezárt ügynek."

A német-szövetséges biztonsági bizottság tagja továbbá még Wildermuth, lakásépítésügyi miniszter is. Ő „az 1919—1920-as években mint katonai és rendőrfőnök tett ki magáért a zavargások elfojtásában, a második világháborúban ezredes és a lovagkereszt tulajdonosa volt, tehát rendőri, katonai és politikai tapasztalatokkal egyaránt rendelkezik"[35]. Csak azt

[34] Aachener Nachrichten. 1950 október 10.
[35] Ugyanott.

nem értjük, miért éppen ezek a tulajdonságok tették alkalmassá a német forradalmi harcok idejének ellenforradalmárát és szolgálatonkívüli ezredest a lakásépítésügyi miniszterségre. Ha azonban tudjuk, hogy a bonni lakásépítésügyi minisztérium feladata kizárólag tiszti lakások, laktanyák és más katonai épületek építése, akkor belátjuk, hogy ez az úr a megfelelő helyen van, csak hivatala visel hamis nevet.

Dr. Spiecker miniszter

A német vezérkar hivatalosan még nem létezik de tudja, hol találhatóak szerte a világon a német militarizmus behívásra váró tartalékai. Adenauer küldöttjeként utazott a pártjához tartozó dr. Spiecker, északrajna-vesztfáliai kereskedelemügyi miniszter, 1950 augusztusában Dél-Amerikába a „kereskedelmi kapcsolatok újrafelvétele" céljából. A berlini *Freie Presse* 1951 január 4-én a következő részletet jelentette erről az utazásról:

„Az odamenekült nácik Buenos Airesben tartózkodó krémje és argentinai bűntársaik összefogtak és férfiestét rendeztek dr. Spiecker tiszteletére, amelyen Göring repülőflottájának ismert tábornokai, Galland, Rudel és Baumbach is résztvettek. A díszterem falán Hitler életnagyságú képe, jobbról és balról horogkeresztes zászlók. Az asztalokon kis horogkeresztes zászlók. A vonós zenekar az egész SA-műsort lejátszotta... Spiecker háromhetes argentinai tartózkodása alatt Cordobába, Mendozába és Patagóniába is elrepült, ahol többezer Argentinába menekült náci piheni ki háborús kalandjait... És mit végzett ott? A Stuttgart melletti, 76. számú táborba tavaly október végétől november végéig több mint 400 náci háborús specialista érkezett egyenesen Argentinából: a rakétafegyverek és vegyi hadianyagok szakemberei, valamint volt SS-tisztek. Az útiköltséget Adenauer úr fedezte, aminek fejében a hazatértek kötelezték magukat, hogy belépnek a szövetségi hadseregbe. Ezeket az embereket dr. Spiecker úr válogatta ki, Peron tábornok jóindulatú támogatásával és áldásával."

Spiecker küldetése némi magyarázatra szorul: egyrészt

Argentinával mint a német háborús bűnösök védett területével kapcsolatban, másrészt Spiecker személyét és összeköttetéseit illetően. Argentina a német imperializmus számára sok évtized óta fontos tőkebefektetési és elhelyezési piac ipari termékei számára. A német imperializmus befolyása az ország politikájára is kiterjedt és különösen a hadseregben volt jelentős. Az első világháború után Argentina már a volt német császári tisztek látogatott menedékhelye és elsősorban a Németországban akkor eltiltott katonai repülőosztagok gyakorlótere volt. 1933-tól fogva a nácizmust különösen szoros kapcsolatok fűzték Peron, argentinai diktátorhoz. A nácik Argentinát az amerikai kontinensen levő hídfőnek tekintették az Egyesült Államok imperializmusa ellen.

Dr. Spiecker az első világháború után nagy „érdemeket" szerzett a német militarizmus megerősítése körül mint felsőszléziai porosz kormányképviselő — a német „szabadcsapatok" és a „Fekete Reichswehr" által provokált harcok idején. Nevét annakidején sokat emlegették a Felső-Szléziában elkövetett orgyilkosságokkal kapcsolatban. Megbízható adatokat közöl erről W. von Oertzen báró, volt vezérkari ezredes, Münchenben, 1936-ban megjelent, „Die deutschen Freikorps, 1918—1923" (A német szabadcsapatok, 1918—1928) című könyvében. Von Oertzen az első világháború után a német militarizmus talpraállításának és újbóli megerősödésének egyik legtevékenyebb szekértolója volt. Spiecker felsőszléziai tevékenységéről ezt írja:

„A különleges rendőrség elkeseredett földalatti harcának akkori szakaszában találkozunk Felső-Szléziában olyan esetekkel, amelyekről később megállapították, hogy orgyilkosságok. A pillanat szükségleteihez mérten kellett cselekedni, és ha a különrendőrség valamelyik csoportjához az a hír futott be, hogy ez vagy amaz, akit barátnak tartottak, összeszűri a levet a lengyelekkel vagy valamilyen szolgálatot tett a franciáknak, nem lehetett tőrrel titkos törvényszék elé hívó idézést szegezni a kapufélfájára. Gyorsan és lehetőleg feltűnés nélkül el kellett tűnnie. El kellett tűnnie úgy, hogy többé ne is bukkanhasson fel. S ez meg is történt. Megtörtént akkoriban Felső-Szléziában olyan időben, mikor csak az a kérdés

döntött el mindent, hogy németekről vagy lengyelekről van-e szó. S mindez a szakszervezeti vezetők és szociáldemokrata pártfunkcionáriusok hallgatólagos hozzájárulásával ment végbe. Tehát Severing úr és dr. Spiecker, centrum-politikus és későbbi minisztériumi igazgató hozzájárulásával."

Közvetlenül a második világháború kitörése előtti években dr. Spiecker mint „emigráns" élt Franciaországban és a francia vezérkar „Második Irodája", Franciaország katonai kémkedési központja pénzelte.

A bonni pápai nuncius

Az Egyesült Államokban töltött emigrációja éveiben, a második világháború alatt Spiecker szoros érintkezésben állott a Strasser-csoporttal, az úgynevezett Fekete Fronttal, ami Északrajna-Vesztfália mostani kereskedelmi miniszterét különösen alkalmassá tette az argentinai toborzás munkájára. Amellett az Egyesült Államokban való tartózkodása éveiben szoros kapcsolatokat tartott fenn a katolikus egyház főpapságával, amely az Egyesült Államokban rendkívüli politikai befolyással rendelkezik. A Vatikán és a Wall Street közötti szövetségnek döntő jelentősége van az Egyesült Államok németországi politikája szempontjából. Részben a Vatikán befolyásának tulajdonítható Németország kettészakítottsága is, mert a Vatikánnak komoly érdeke, hogy fenntartsa befolyását Nyugat- és Dél-Németországban, hiszen itt olyan területekről van szó, ahol többhelyütt túlnyomó a katolikus lakosság. A Vatikán és a Wall Street azonos érdekei Németországgal kapcsolatban többek között abból is kitűnnek, hogy 1951 márciusában Aloysius J. Muench, fargói püspököt nevezték ki németországi pápai nunciussá. Ő vezette 1945 óta a németországi vatikáni missziót mint apostoli felügyelő és apostoli kormányzó[36]. A pápai nuncius politikailag jelentős állását a weimari köztársaság éveiben a mostani pápa töltötte be, mint Pacceli nuncius. A katolikus Adenauer és a régi Centrumpárt-

[36] Lásd McCloy negyedévi beszámolója. 1951 március 31.

ból kikerült néhány fontos munkatársa, így például dr. Spiecker helyzetét és a nyugatnémetországi újrafelfegyverzés kérdését feltétlenül a vatikáni befolyás szemszögéből is kell nézni.

Mégegyszer a Bruderschaft

A Spiecker utazásáról szóló beszámolóban előfordult többek között a Rudel név is. A Luftwaffe volt ezredeséről, Hans-Ulrich Rudelről van szó. Az ő vezetése alatt szervezik Dél-Amerikában az úgynevezett „Bajtársi Egyesülést" „nyomorbajutott, keresetnélküli volt katonák és a volt náci hadsereg valamennyi, még fogságban levő katonájának támogatására". Mint a hasonló nyugatnémetországi szervezetek esetében, itt is álcázott náci, illetve katonai szervezetről van szó. Rudel kétségtelenül döntő szerepet tölt be a német militarizmus újjáélesztésében, amennyiben a Dél-Amerikában található „tartalékokról" van szó. Noha angol részről elfogatási parancsot adtak ki ellene, 1950-ben látogatást tett Nyugat-Németországban s ezt 1951 elején megismételte. Rudel buzgón toborozz Nyugat-Németország újrafelfegyverzése érdekében. A buenosairesi Dürer-kiadóvállalatnál brosúrát jelentetett meg „Wir Frontsoldaten zur Wiederaufrüstung" (Mi, frontkatonák, az újrafelfegyverzésről) címen. A DPA egy 1951 április 4-i jelentése szerint az újrafelfegyverzés előfeltételeként követeli „a teljes német szuverénitás azonnali helyreállítását, így «egy igazán német kormány» megkapná a szükséges cselekvési szabadságot. Ezenfelül a nyugati hatalmak adjanak kötelezo biztosítékot a német népnek abban az irányban, hogy ismét egyesülhet, mihelyt «a nyugati szövetségesek egymaguk képesek ezt keresztülvinni». Hogy a német népet belevigyék az új háborúba, a nyugati hatalmaknak, a világbolsevizmus elleni német közreműködés jutalmaképen, biztosítaniuk kellene a német nép számára a szükséges «életteret», amely csak Keleten lehet."

A *Die Geopolitik* című argentinai folyóiratba is írt Rudel az újrafelfegyverzésről. Itt a német közreműködés előfeltételeként többek között ezeket követeli: „Valamennyi háborús bűnös szabadonbocsátása, a német katonai becsület rehabilitálása, 100 hadosztályból álló katonai védőöv felállítása a

keleti határon, amelynek védelme alatt a német újrafelfegyverzés végrehajtandó, a teljes szuverénitás és egyenjogúság visszaállítása"[37].

Rudel utolsó németországi tartózkodása alatt — rövidesen végleges en vissza akar térni Németországba — belépett Remer és Dorl Szocialista Birodalmi Pártjába, ezenkívül a Bruderschaft kötelékébe is felvétette magát[38].

A *The New Statesman and Nation* egy 1950 július 1-én kelt beszámolójában a tudósító megemlékezik a nyugatnémetországi újrafelfegyverzés reális jeleiről és ebben az összefüggésben a következőket mondja a Brudeschaftról:

„Egyes magasabbrangú tisztek tevékeny kapcsolatban állnak a Bruderschaft-mozgalommal... A Bruderschaft diszkréten, de jól irányított propagandáját két különböző motívum jellemzi. Az egyik az Egyesült Európa követelése — ennek egyenes következménye a német újrafelfegyverzés —, a másik pedig azzal érvel, hogy Németország a maga keleten vívott hosszú harcával mentette meg Európát a bolsevizmustól... A Bruderschaft látható vezetői közül többen kétes értékűek. Itt van például elnökük, egy Franke-Grieksch nevezetű volt SS-főrohamosztagvezető, aki a Bielefeld melletti Holte-kastélyból irányítja a műveleteket. Ez az ember 1933-ban Otto Strasserrel együtt emigrált Prágába. Később békét kötött Himlerrel, sőt — Strasser egy jelentése szerint az emigrációban Himmler számára is kémkedett. A protektorátusban a háború alatt viselt dolgai a legnagyobb mértékben visszataszítóak. A Bruderschaft központi tanácsának más tagjai is ismert emberek, így Beck-Broichsitter ezredes, aki a «Grossdeutschland» elit páncélos hadosztály első szárnysegéde volt; összeköttetésben állanak a szervezettel még Natzmer és Giller tábornokok, Kaufmann, Hamburg volt gauleiterje és — noha tagadja — a «Grossdeutschland» hadosztály volt parancsnoka, Manteuffel altábornagy és mások."

Bennünket ebben az összefüggésben a Bruderschaft min-

[37] Lásd Welt am Sonntag. 1951 február 18.
[38] DPA. 1951 február 6, illetve 19.

denekelőtt azért érdekel, mert benne magasabbrangú tisztek, Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének hajtóerői is tömörülnek. 1950 májusában például Manteuffel tábornok — mint a Brüderschaft szóvivője — emlékirattal fordult a három vezető nyugati hatalom képviselőihez Nyugat-Németország gyors újrafelfegyverzése ügyében.

6. A NÉMET HADSEREG — AZ AMERIKAI HÁBORÚ PUSZTULÁSRA ÍTÉLT ROHAMCSAPATA

Ha áttekintést akarunk nyerni az újrafelfegyverzés állásáról Nyugat-Németországban, különbséget kell tennünk egyfelől a Bonn és a nyugati hatalmak képviselői között folytatott megbeszélések állása, másfelől pedig a legális és „fekete" újrafelfegyverzés valóságosan elért állása között. Ami az első kérdést illeti, beérjük azzal, hogy sajtónyilatkozatok alapján rámutassunk az év első hét hónapjában folytatott megbeszélésekre és a további fejlődés ebből felismerhető irányára. Ugyanígy járunk el a második kérdésben, mert az álcázás, főként pedig a „fekete" újrafelfegyverzés sokféle formájából következik, hogy valamennyire is átfogó áttekintés aligha lehetséges.

Tárgyalások Bonn és a nyugati hatalmak között

1951 január 9-én a Petersbergen megkezdték a megbeszéléseket Bonn és a nyugati hatalmak között Nyugat-Németországnak az Atlanti Szerződés haderejében való részvételéről. „Résztvevők: John A. Ward, helyettes brit főbiztos, G. P. Hays tábornok és B. P. Buttenwieser (Egyesült Államok), helyettes főbiztosok, A. Bérard, helyettes francia főbiztos, J. Ganeval tábornok, Lloyd Wansbrough-Jones vezérőrnagy. A német delegációt a szövetségi kormánynak a szövetséges megszálló csapatok elhelyezésével megbízott képviselője, Theodor Blank vezette. A küldöttséghez tartoztak továbbá dr. Hans Speidel és Adolf Heusinger, volt tábornokok, valamint Blank munkatársai, Kielmannsegg gróf és Ernst Ostermann"[39].

[39] Die Neue Zeitung. München. 1951 január 16.

Január 25-én jelentette a *Kasseler Zeitung*, hogy Eisenhower tábornok és a fegyverkezés ügyében kinevezett amerikai külön megbízott, Cooper németországi utazásai alkalmával „a szövetséges katonai szakértőknek német részről részletes tervezetet nyujtottak át az újrafelfegyverzés ügyében, amely fontos terveket tartalmaz a leendő német egységek megszervezéséről és az ujoncok toborzásáról.

Hír szerint egyelőre az 1927—1933-as évjáratokat vonnák be szolgálatra a német atlanti kontingensbe. A sorozási szabályok pontosan az amerikai mintához igazodnak, míg a szervezeti felépítést illetően az egykori német birodalmi hadsereg mintájához térnének vissza. Az új nyugatnémet véderőtörvény már készen fekszik a fiókban. A német katonai tanácsadók, Speidel tábornok és Heusinger tábornok nyilatkozataiból kitűnik, hogy a szövetségesek az Eisenhower látogatása alkalmából futószalagon tartott titkos katonai értekezleteken rendkívül felcsigázott feltételeket szabtak a német csapatok száma, minőségi kiválogatása és az újrafelfegyverzés kezdő időpontja tekintetében. A német szakértők nézete szerint a szövetségesek feltételei csak az általános hadkötelezettség alapján teljesíthetők. Mint hírlik, az amerikaiak 18 és 24 év közötti, jól kiképzett, egészséges, fiatal ujoncokat, továbbá 35 éven aluli, különleges erőket kívánnak."

A bonni tárgyalásokkal párhuzamosan Párizsban is folytatnak megbeszéléseket. Az elsőt február közepén kezdték. „Robert Schuman, francia külügyminiszter, megnyitotta a párizsi értekezletet, melynek tárgya az európai hadsereg felállítása. A német küldöttség . . . Walter Hallstein professzor, államtitkár vezetése alatt vett részt az értekezleten. A küldöttség tagjai voltak dr. von Mangold, az OEEC[40] német küldöttségének vezetője, és Ulrich de Mezière, a német vezérkar volt alezredese. Konrad Rödiger, titkos tanácsost a német küldöttség állandó főmegbízottjává nevezték ki[41].

A kétvágányon folyó tárgyalások oka az, hogy az Egyesült Államok sürgeti Nyugat-Németország leggyorsabb és legnagyobbmérvű újrafelfegyverzését, Franciaország pedig a nyugatnémet szövetséges féllel szemben „biztonsági okokból"

[40] Organisation Economic European Cooperation (európai országok gazdasági együttműködésének szervezete).

[41] McCloy negyedévi beszámolója. 1951 március 31.

igyekszik annak hozzájárulását az „európai hadsereghez" olyan határok között tartani, hogy Franciaország katonai fölénye biztosítva legyen. A központi kérdés ebben a vonatkozásban a nyugatnémet egységek nagysága és velük kapcsolatban a parancsnokság kérdése. A francia „megoldás" ellentétben áll az amerikai megoldással. A *le Monde* washingtoni tudósítója ki is emeli ezt egy június 21-i jelentésében. Többek között ezt írja:

„Washington különös lelkesedés nélkül figyelte a párizsi technikai megbeszéléseket. Ezért itteni vélemény szerint a jövendő francia kormány ... inkább tudja majd a problémát egy olyan tervvel kapcsolatban szemügyre venni, amely a szövetséges és német katonai szakemberek helyeslésével találkozik."

„Tizenkét német hadosztály, vagyis négy hadtest, közöttük egy három hadosztályból álló páncélos hadtest felállításáról van szó. A többi kilenc hadosztály, vagyis három hadtest gyalogsági egységekből áll majd a hozzátartozó többi egységgel: harckocsizó-, utászszászlóaljjal, vezérkarral, tábori csendőregységekkel, egészségügyi, ellátási és adminisztratív egységekkel. A terv szerint az úgynevezett «egyesült atlanti haderőbe» csak egy-egy ezrednyi háborús létszámú egységeket, esetleg egy-egy hadosztálynyi erőt kapcsolnának be, amint azt tavaly szeptemberben elhatározták. McCloy Washingtonban félreérthetetlenül kijelentette, a németeknek nem sürgős, hogy Európa javára mozgósítsák erejüket. Feltételezhetjük azonban, hogy az Adenauer-kormány jóakarata elsősorban a tervezett újrafelfegyverzés feltételeitől függ. Éppen ezek a feltételek képezik egyik fontos részét az amerikai főbiztos megbeszéléseinek az illetékes washingtoni polgári és katonai hatóságokkal.

Vajjon azt remélik-e, hogy nagyobb buzgalomra serkentik a párizsi kormányt, ha a francia hozzájárulást a nyugati védelemhez 80 tényleges hadosztály erejére emelik — ami a tervezett és 1953 végéig alakítandó, felszerelendő és kiképzendő német hadosztályok kétszerese? Ez nem látszik lehetetlennek ..."

A londoni *The Times* június 27-én azt írja, hogy lezárul-

tak a megbeszélések a német katonai képviselők, Speidel és Heusinger tábornokok és a szövetséges főbiztosok között. Ezek a tárgyalások szabályos időközökben folytak január óta Bonnban. A jelentéseket eljuttatták az illető kormányokhoz. Említésreméltó, hogy a „légi és tengerészeti egységekről" a „német katonai hozzájárulás nagyságáról és szervezéséről" szóló javaslat emlékezik meg. A *The Times* másfelől a Pleventervről folytatott párizsi tanácskozásokkal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a francia-német ellentét az „európai hadseregnek" nyujtandó nyugatnémet hozzájárulás kérdésében még nem szűnt meg. A lap nem minden zsarolási kísérlet nélkül írja Franciaország felé: „Nyilvánvaló, hogy még hosszú utat kell megtenni, mielőtt a németek katonai szempontból hozzájárulhatnak a nyugati védelemhez. *A bonni szövetségi kormány végleges beleegyezése még egyáltalában nem biztos, tekintettel a nyugatnémetországi közvélemény széles köreinek antimilitarista nézeteire.*"

Közben az amerikai háborús uszítók hajcsárjának, McCloynak buzgalma előbbrevitte Nyugat-Németország újrafelfegyverzését. A washingtoni „parancsátvételről" visszatérve, Adenauerrel és Schumacherrel folytatott megbeszélés után, július 13-án, az egyik bonni sajtóértekezleten kijelentette, *hogy az Egyesült Államok számára a legfontosabb probléma ezidőszerint Nyugat-Németország mozgósítása a Kelet elleni harcra.* A Schuman-terv életbelépése, valamint a Kelet és Nyugat közti kereskedelem megakadályozása olybá vehető, mint a nyugatnémet különállam állásfoglalása a „nyugati védelem" szükségessége mellett. McCloy ezután, a német imperialisták kívánságaira utalva, kijelentette, hogy teljesen megérti, ha álláspontjukat a világ előtt még nagyobb erővel akarják képviselni, és megígérte nekik, hogy „egyenjogúságuk" kérdése magától megoldódik, mihelyt Nyugat-Németország fel lesz fegyverezve.

G. P. Hays tábornok, az Európában állomásozó amerikai haderő főparancsnoka, és szárnysegéde, Gerhardt alezredes még leplezetlenebbül beszélt Amerikának arról a szándékáról, hogy minden áron keresztülhajtja Nyugat-Németország újrafelfegyverzését és megtöri Franciaország ellenállását. A párizsi amerikai főhadiszálláson hetenként tartanak megbeszéléseket a helyzetről, s ezeken Bonn katonai képviselői, Speidel

tábornok és Oster ezredes rendszeresen résztvesznek. Az egyik ilyen megbeszélésen, július elején, Hays arról biztosította a nyugatnémet képviselőket, hogy az Egyesült Államok nem tűri tovább Franciaország ellenállását a német újrafelfegyverzéssel szemben. Még brutálisabban fejezte ki e szándékot Gerhardt alezredes, aki ezt jelentette ki a német tábornokoknak: *„Nem fogjuk tovább tétlenül nézni, hogyan akarnak benneteket Pleven szűk fűzőjébe préselni. Legkésőbb szeptemberben megcsináljuk veletek az atlanti katonai szabályzatot."* A brit megszálló hatalom kiadásában megjelenő *Die Welt* július 12-én, „Az amerikaiak gyorsabb tempot sürgetnek" címen, McCloy egyik párizsi és londoni útjáról emlékezik meg, amelynek az a célja, hogy megtorje Franciaország ellenállását. *„Ha nem sikerül a petersbergi német-szövetséges katonai megbeszélések eredményét összhangba hozni a párizsi megbeszélésekkel, ebben a kérdésben más amerikai intézkedésekkel lehet számolni."*

A dolgok ilyen állása mellett nem szorul további magyarázatra, mi a bonni német militaristák július 13-án közzétett felfegyverzési programjának oka. Adenauer „katonai szakértői" a német újrafelfegyverzés „alapkövetelményeként" egyelőre (!) 250 000, hat hadtestbe beosztott embert ajánlottak. E célból kétéves szolgálati idő alapján be akarják vezetni az általános hadkötelezettséget. Az egyelőre (!) 2000 modern vadászgépből és bombázóból álló taktikai légierőben legalább 40 000 ember szolgálna. E követeléseket 40 oldalas emlékiratban közölte a bonni kormány a főbiztosokkal.

Hol tart az újrafelfegyverzés megszervezése?

Az évek folyamán német katonai szakértők rendelésére különféle felfegyverzési terveket szállítottak, illetőleg kínáltak fel önként az angol-amerikai háborús gyujtogatóknak. A legnevesebb szállítók Guderian, Halder, Schwerin gróf, von Manteuffel és mások voltak. A terveket a fejlődés részben túlhaladta, de hónapok óta visszatér a 200 000—250 000-es szám mint olyan, amely az újrafelfegyverzés első szakaszának mértékét jelzi. A tervek még ezenfelül annyiban is érdekesek, mert kiderül belőlük, mennyire érvényre jutott a „német vezérkar" általános vonala.

A *le Monde* című francia újság 1950 október 27-én a következő részleteket közölte a Schwerin gróffal folytatott interjúból. Schwerin akkor még Adenauer katonai tanácsadója volt. Úgy vélekedett, hogy „a szövetségesek a németektől *a mozgósítás alapjául* tíz hadosztály felállítását, tehát béke-időben mintegy 200 000 embert fognak követelni. *Háború esetén Nyugat-Németország 3,5 millió embert mozgósíthatna,* számbavéve a hadiipart. Ez az úgynevezett «kis német vezérkar» (petit état major allemand) becslése, amelynek vezetője Schwerin gróf, de a parancsnokságokat haladéktalanul ki kell nevezni. Ez a tíz hadosztályból álló hadsereg elsősorban gépesített páncélos hadsereg lenne."

Időközben a követeléseket már némileg felemelték és az 1951 július 13-án említett számokat is felfelé fogják kerekíteni. A *le Monde* 1951 június 21-i, említett washingtoni tudósítása 1953-ig 40 hadosztályt tűz ki célul Nyugat-Németország elé. Ezek a felfelé történt változtatások azért érdekesek, mert azt mutatják, hogy az amerikai „háborús főnök" nem akar időt veszíteni. Minél több a ma felállított hadosztály, annál gyorsabban mozgósítható holnap a Nyugat-Németországban katonai szolgálatra rendelkezésre álló 3,5 millió ember; ez a becslés inkább alacsony, mint magas. Az utalás arra, hogy további emelkedés csak évek multán következik be, nem szabad hogy bárkit is megtévesszen: a gyors mozgósítás teljességgel lehetséges. Angliának és az Egyesült Államoknak az első világháborúig és azután a másodikig is csak hivatásos katonákból álló kis zsoldoshadserege volt és nem ismerte az általános hadkötelezettséget, mégis mindkét háborúban rövid idő alatt tömeghadseregeket tudott talpraállítani. A Nyugat-Németországban már ma katonai egységekben levő kerettel, az általános hadkötelezettség újbóli bevezetése után nagyon gyorsan keresztül lehetne vinni a mozgósítást. Gyorsíthatná a mozgósítást az a tény is, hogy Nyugat-Németországban sok kiképzett és háborús tapasztalatokkal bíró évjárat van. Előfeltétele ennek persze az, hogy megtörjék Nyugat-Németország lakosságának ellenállását. Ezekkel a tényezőkkel számoltak a Bonn és a nyugati hatalmak között megbeszélt újrafelfegyverzési tervben. Ezt le kell szögeznünk, nehogy bárkit is — ismételjük — megtévesszenek az évszámok, amelyek az újrafelfegyverzést hosszúlejáratú célkitűzésnek hazudják.

Az újrafelfegyverzés terjedelmét illetőleg sem szabad, hogy megtévesszenek bennünket a sokat emlegetett 200 000-es és 300 000-es számok. Ez csak „alapja", első szakasza az újrafelfegyverzésnek. Mihelyt az általános hadkötelezettséget bevezetik — márpedig a nyugatnémet különállamnak ez lesz a legközelebbi meglepetése[42] —, megtörtént az elvi döntés és kész a „legális" bázis a nyugatnémet tömeghadsereg számára.

E hadsereg tagozódása és elhelyezése szigorúan az egykori Wehrmacht mintája szerint történik. Egykori vezérkari főnöke, Halder vezérezredes, 1950 nyarán a németországi amerikai főparancsnokság számára egy tervet dolgozott ki szabályos hadsereg létesítéséről. Eszerint Nyugat-Németországot kilenc katonai kerületre osztják be, ami ugyanannyi hadtestnek felel meg.

A hadtestek összetétele a következő:

Katonai kerület:		Összetétel:
Münster	3 gyaloghadosztály,	½ páncélos hadosztály
Stuttgart	3 „	
München	2 „	1 dandár
Würzburg	2 „	
Nürnberg	2 „	1 páncélos hadosztály
Kassel	3 „	1 páncélos hadosztály
Hamburg	3 „	
Hannover	3 „	
Wiesbaden	3 „	
Összesen	24 gyaloghadosztály,	2½ páncélos hadosztály és 1 hegyivadász dandár

Tervbevették továbbá a „birodalmi légügyi minisztérium" létesítését, amely alá a katonai és polgári légi közlekedés tartozik. A légi közlekedés szempontjából Nyugat-Németországot négy katonai kerületre osztják, Münster, München, Kiel és Braunschweig központokkal.

A hadkötelezettséget ismét be akarják vezetni. A tiszte-

[42] Az ADN, nyugatnémet hírügynökség 1951 december 24-én közölte, hogy Adenauer előterjesztette az általános hadkötelezettségre vonatkozó törvényjavaslatot. — *Szerk.*

ket a terv szerint kizárólag a hadseregfőparancsnokság választja ki. Hogy a tiszti utánpótlást biztosítsák, Hannoverben és Münchenben tiszti iskolákat akarnak létesíteni gyalogosok, mérnökök és rádiósok számára. A tényleges szolgálat időtartama minden fegyvernemnél két év lesz.

Halder tábornoknak az a szándéka, hogy tervét három szakaszban viszi keresztül:

1. 25 000 oktató behívása, akik hathónapos szolgálati idő alatt „felfrissítik" katonai ismereteiket és megismerkednek jövendő feladataikkal.

2. Sorozó irodák alakítása, oktatókkal a különböző katonai kerületek számára.

3. Egységek behívása és megalakítása[43].

Nyugat-Németország újrafelfegyverzése közvetlenül a Halder tervében szereplő harmadik szakasz előtt áll.

A német szakértők valamennyi felfegyverzési tervében első helyen szereplő keretek felállítása különféle álcázásokkal történik. A német imperializmus 1918-as veresége után a feloszlatott vezérkar szintén a katonai keretek megtartására törekedett. Ez volt von Seeckt alapgondolata a birodalmi hadsereg létesítésekor. Emellett először szabadcsapatokban, polgár-, nemzet- és diákőrségekben, a szabadcsapatokból alakított „Fekete Reichswehrben", majd félig katonai jellegű egyesületekben, a Stahlhelmben, Werwolfban, SA-ban, SS-ben és a köztársasági Reichsbannerben (Birodalmi lobogó) tömeges toborzási bázist teremtettek meg ideológiailag, szervezetileg és katonailag kiképzett emberekből a későbbi tömeghadsereg számára.

A nyugatnémetországi újrafelfegyverzés alapeszméje — amennyiben német katonai tényezőktől származik — ugyanaz, mint amelyet von Seeckt igyekezett megvalósítani. A keretek és a tömeghadsereg felállításának üteme azonban amerikai. A „fekete" újrafelfegyverzési előkészületek elé Nyugat-Németországban nem gördítettek akadályt. Az 1945-ös vereség után csakhamar felbukkannak a legkülönbözőbb „gazdasági" érdekszövetségek a hadsereg volt tagjai és „hátramaradottjai" számára, „szükségközösségek", segélyegyletek, álcázott ezred-, illetve hadosztály-egyesületek (többek között Schwerin

[43] Lásd Les Partisans de la Paix. Párizs. 15. füzet. 1950 szeptember.

tábornok „kopói", Student tábornok ejtőernyős vadászai stb.), Werwolf, Stahlhelm, Műszaki Szükségsegély és más, hasonló szervezetek. A *United Press* 1951 januárjából származó bonni jelentése szerint a nyugatnémet különállam területén megalakították az úgynevezett Első Légiót 100 000 fiatal németből. A megnevezett szervezetek felsorolása nem meríti ki számukat és terjedelmüket sem teszi felmérhetővé. Ebben az összefüggésben az a legfontosabb, hogy létezésüket és jelentőségüket az újrafelfegyverzés lélektani előkészítése szempontjából is megállapítsuk és kimutassuk a párhuzamos vonásokat a weimari köztársaságban történt „fekete" felfegyverzéssel. A bonni állam fasiszta törekvéseit jellemzi az a tény is, hogy megtűrik és támogatják e szervezeteket. Ebben az államban nincs Adenauertől jobbra álló háborús párt; Adenauer a jobboldali pártokat és csoportokat éppúgy felhasználja, mint Schumacher „ellenzékét". A „Grossdeutschland" SS-hadosztály, és az ejtőernyős vadászok bejelentették csatlakozásukat Adenauerhez. A nyugatnémet különállamban a súlypont eltolódása a „fekete" újrafelfegyverzéstől a „legális" felé sokkal gyorsabban megy végbe, mint a weimari köztársaságban.

A rendőrség mint a tömeghadsereg keretszervezete

A kilátásban levő tömeghadsereg „legális" keretszervezetei a rendőri alakulatok, elsősorban a „készültségi rendőrség" és az 1951 február 15-én a bonni parlament által elhatározott *határvédelmi rendőrség*. Noha Lehr belügyminiszter (CDU) azt állította, hogy ezt a szervet csak a belső biztonság fenntartására hozták létre, igazi célja kétségbevonhatatlanul kiderül feladatából, tagolódásából, felfegyverzéséből és kiképzéséből. Mindebből az tűnik ki, hogy katonai egységről van szó. Egyebekben a „szövetségi rendőrség", mint a tervbevett tömeghadsereg keretszervezete, már a német katonai szakértők felfegyverzési terveiben is szerepel, így nevezetesen Guderiannál.

„A rendőrség teljes létszáma a szövetségi köztársaságban, a szövetségi belügyminiszter szóvivőjének adatai szerint, 90 000 főből álló *közönséges rendőrség* lesz *a tartományokban*, továbbá 10 000 főnyi első minőségű *készült-*

ségi rendőrség (amelyet a newyorki határozatok értelmében 30 000-re fognak emelni) és 10 000 főnyi *szövetségi határvédelem*"[44].

A készültségi rendőrségnek — Lehr belügyminiszternek 1951 május 24-én, Düsseldorfban „az evangélikus egyház férfiaktívájának seregszemléjén" tett kijelentése szerint — az amerikai agressziós tervek előkészítésében azt a feladatot szánták, hogy „a külföldi helyőrség hátát biztosítsa" és „gondoskodjék a belső rend fenntartásáról".

„1950 november 21-én az Adenauer által McCloy megbízásából szervezett, úgynevezett «készültségi rendőrség» újonnan kinevezett főfelügyelője, Anton Grasser, elfoglalta hivatalát. Hitler volt tábornoka a sajtóval való első találkozása alkalmából természetesen megkísérelte, hogy lehetőleg letagadja vagy legalább is szépítse az új rendőri szervezet katonai jellegét.

Az új alakulat katonai jellege már fegyverzetéből kiderül, amely pisztolyból, karabélyból, géppisztolyból, gépfegyverből és «terepjáró kocsiból» áll. Ehhez fog járulni később még több mozsár és aknavető. A fegyvereket amerikai fegyvergyárosoknál kell vásárolni [Amerika ezt az üzletet nem adta ki a kezéből], amihez természetesen devizákra van szükség. A «készültségi rendőrségnek» már új egyenruhája is van, színe «az alpesi vadászok sötétzöldje». A készültségi rendőrség negyedrészét a tartományoknak állandó riadókészültségben kell tartaniuk. Mihelyt Adenauer az úgynevezett «szükségállapotot» kihirdeti, a főfelügyelő automatikusan parancsnokká válik. Ez esetben korlátlan parancsnoki hatalommal rendelkezik az egész «szövetségi területen».

Ezekből az utalásokból, amelyeket Grasser tábornok és munkatársa, von Egidi úr tett a sajtóértekezleten, teljes világossággal kiderül, hogy az új katonai alakulatot mindenekelőtt a német nép ellen akarják felhasználni"[45].

A készültségi rendőrség a volt SS-vezetők valóságos védett területe.

„Az SPD pártvezetősége január 23-án szenzációs adatokat közölt a Hannoversch-Minden és Trauenstein rendőriskoláiban

---

[44] Die Welt. 1951 február 10.
[45] Tagliche Rundschau. Berlin. 1950 november 22.

a készültségi rendőrség vezetésére kiképzett tisztjelöltek politikai előéletéről. A hannoversch-mindeni tanfolyam 52 résztvevője közül 52 politikailag súlyosan terhelt. A trauensteini tanfolyam 25 behívott résztvevője közül nem kevesebb mint 20 politikailag terhelt. Így a mannheimi W. A. 1931 óta volt az SS tagja, SS-rohamosztagvezető, az SS halálfejes gyűrűjének és díszkardjának tulajdonosa.

A tanfolyam egy másik résztvevője, A. A., az arany HJ-jelvény tulajdonosa volt. Az SS-ben főrohamosztagvezetői funkciót töltött be, a fegyveres SS-ben is magas rangja volt.

Egy harmadik résztvevő, a fürthi E. A., rohamosztagvezetői rangot ért el az SS-ben. A duisburgi W. A. SS-főrohamosztagvezető, a rockensüssi W. B. rohamosztagvezető volt. A berlini W. B. főrohamosztagvezetői rangot ért el az SS-ben és a bandaharcos kötelékek főnökének első szárnysegéde volt.

H. D. rohamosztagvezető volt az SS-ben, a wiesbadeni H. F. ugyancsak SS-rohamosztagvezető volt. A hannoveri F. G., a fegyveres SS tagjaként, főrohamosztagvezetői rangot viselt. A lebachi J. K. a 8. véderőkörzet magasrangú SS- és rendőrvezetője volt és az SS-ben főrohamosztagvezetői tisztet töltött be. A düsseldorfi B. K. az SS birodalmi vezérének törzséhez tartozott az SS központi személyzeti hivatalában és főrohamosztagvezetői rangot viselt"[46].

A *szövetségi határvédelemről* dr. Lehr, bonni belügyminiszter, 1951 február 16-án a sajtó képviselői előtt kijelentette, hogy a Szövetség a parlament által február 15-én elfogadott „szövetségi határvédelmet" szükségállapot esetén — az alkotmány 91. cikkelye alapján — éppúgy fel fogja használni, mint a tartományi készültségi rendőrségnek a közigazgatási egyezmény értelmében rendelkezésére álló egységeit. Tehát nemcsak a határterületen használja fel őket.

Dr. Lehr kijelentette, hogy a megszavazott 10 000 főnyi határvédelmi rendőrségből szabályszerű bevetésre a határon másfél kilométerenként mindenkor egy-egy ember fog rendelkezésre állni. Szükséges tehát az egységek laktanyákban való elhelyezése, hogy a tömeges bevetés céljaira ki lehessen képezni a súlypontokat. A határvédelem rendőri karhatalommal bíró, erősen gépesített és rádióberendezéssel rendelkező ala-

[46] Hamburger Echo. 1951 január 24.

kulat lesz. Ami a fegyverzetet illeti, már a legközelebbi napokban kölcsön fognak kapni a franciáktól zsákmányolt német karabélyokat, valamint ugyanebből a forrásból „meghatározott számú" német gépfegyvert. Géppisztolyokat és pisztolyokat a szabad piacon kell majd vásárolni[47].

Dr. Lehr, szövetségi belügyminiszter, július 4-én Bonnban azt közölte a sajtó képviselőivel, hogy „a parlamentnek hamarosan javaslatot fognak tenni, melynek értelmében a szövetségi határvédelem létszámát 10 000 emberről 20 000-re emelik. Joggal feltételezhetjük, hogy a newyorki külügyminiszteri értekezleten engedélyezett német szövetségi készültségi rendőrség a maga 10 000-es létszámával az alkotmány szükségessé vált módosításából eredő nehézségek miatt nem alakítható meg idejekorán. *Ezért a szövetségi kormánynak az a szándéka, hogy a külügyminiszterektől engedélyezett 30 000-es létszámot a határvédelem számára veszi igénybe*"[48].

A bonni különállam úgynevezett *tartományi rendőrsége* is kimondottan katonai jellegű.

Szenzációs leleplezéseket közölt a nyugatnémet rendőrség katonai támadó csapattá való alakításáról a *Neues Deutschland* 1951 március 5-i száma. A berlini rendőrigazgatóságnak a szerkesztőség előtt fekvő, DV 5. számú, „szigorúan bizalmas" szolgálati szabályzatából kitűnik, hogy a nyugatberlini rendőrséget rendszeresen háborúra fegyverzik fel és gyakorlatoztatják. Ezzel egyidejűleg folyik a nyugati rendőrség rendszeres kiképzése a polgárháborúra, tekintettel arra, hogy az amerikaiak Nyugat-Berlin újrafelfegyverzése elleni sztrájkoktól és tüntetésektől tartanak.

A „DV 5/IV" elkészítéséhez a náci idők volt „államvédelmi rendőrségének" szolgálati előírásait használták fel, különösen azokat, amelyek a fegyveres szolgálatot teljesítő védelmi rendőrség kiképzésére (II. rész.) és a hitleri Wehrmacht szolgálati rendjére vonatkoztak. Ezeknek az előírásoknak egyes határozmányait változatlanul átvették.

A „DV 5/IV" pontos utasításokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy milyen magatartást kell tanusítani utcai harcokban; hogyan kell a házakat védelmi célokra átalakítani;

---

[47] Lásd Hamburger Echo. 1951 február 17.
[48] Die Neue Zeitung. Berlin. 1951 július 5.

hogyan kell az egyes épületek és háznegyedek helyzetét és egyéb adottságait taktikai célokra felhasználni; utasításokat tartalmaz kézigránátok, „tömörített és nyujtott töltetek", „figyelési gyakorlatok" és „célmeghatározásokra" vonatkozóan; rendszabályokat tartalmaz a „felderítő szolgálat" számára, amelynek hamis papírokkal és polgári ruhában kell dolgoznia.

A „DV 5/IV" többi utasításai: „III. A csoport, IV. A szakasz, V. A készültség, VI. Felderítés és kiképzés, VII. Kiképzés műszaki munkákban és VIII. Vezetési és műszaki jelek" — háborús kiképzési utasítások, amelyeket az egykori Wehrmachttól vettek át. A „készültségek" számára gépfegyveres szakaszok alakításán kívül „nehéz fegyverekkel ellátott szakaszok" alakítását is tervbevették. A fegyverzet szabvány gyalogsági fegyverzet. Minden csoportnak egy gépfegyvere, három géppisztolya, hat karabélya és tíz pisztolya van. A kézigránátok számát nem korlátozták. A rendőröket ezenkívül műszaki felszereléssel, akadályok eltávolítására szolgáló eszközökkel stb. szerelik fel. A „DV 5/IV" terjedelmes utasításai az „ingertkeltő szerekben és eszközökben való kiképzésről' tulajdonképpen gázháború céljait szolgáló kiképzési utasítások.

Közben a hitleri rendőrség és hadsereg volt tisztjeit, altisztjeit és legénységét bevonják a nyugatnémet rendőrségbe, hogy ezeknek az előírásoknak alapján biztosítsák az utóbbi időben rendkívül megerősített nyugati rendőrség gyors kiképzését. Hogy a nyugati rendőrséget polgárháború és támadó háború céljaira „fokozottan megbízhatóvá" tegyék, irgalmatlanul kidobták mindazokat a rendőröket, akik nem akarták magukat alávetni a nyugati rendőrség szolgálati előírásokkal a legapróbb részletekig szabályozott fasizálásának.

A „munkacsapat" — álcázott hadsereg

Függetlenül a nyugatnémetországi német hatóságok felfegyverzési intézkedéseitől, a nyugati megszálló hatalmak már jó ideje azon vannak, hogy a nyugatnémet embertartalékot katonai céljaik érdekében lefölözzék. Ez mindmáig a különböző államok idegenlégiói számára végzett „toborzás" útján történik. Mindenekelőtt azonban itt vannak az amerikai és

angol megszálló hatalom úgynevezett „munkacsapatai", amelyek szabályos zsoldoshadseregekké duzzadtak.

„Az amerikai hadsereg főhadiszállása megcáfolja azokat a híreszteléseket, melyek szerint a munkaszázadok és ipari rendőri egységek «álcázott hadsereg». A munkaszázadok teljes létszáma ezidőszerint 30 000 ember.

A legénység legnagyobb része németekből áll, mintegy 60 százaléka volt katona, köztük a Wehrmacht volt tábornokai. Így Gustav von Varst, volt altábornagy, aki Rommel alatt Afrikában volt, a nürnbergi munkaszázadoknál tartózkodik, Gerhard Marzky, volt tábornok és egykori keleti hadtestparancsnok pedig «összekötő tiszt» az amerikai főhadiszálláson. (Marzky tábornokot időközben a határvédelmi rendőrség parancsnokává nevezték ki. — *Szerző.)* Kívülük még von Schlieben és Paul Mahlmann, volt tábornokok és a Luftwaffe volt tábornokai szolgálnak őrnagyi rangban a munkaszázadoknál. Az egyik tábornok, akinek nevét nem árulják el, altisztként szolgál. Ezeknek a tábornokoknak, az amerikai főhadiszállásról származó közlés szerint, nem szabad katonai gyakorlatokat végrehajtaniuk, vagy a munkaszázadok «német hadsereggé» való átalakítását előkészíteniük"[49].

Szembenáll ezzel a cáfolattal a Petersberghez közelálló *Westdeutsche Allgemeine* egy 1951 május 30-i megállapítása, mely szerint az úgynevezett német munkacsapatokat[50] most nyiltan hadsereggé alakították át. A GSO 85 táborában levő németekkel közölték a „rajnai hadsereg kiáltványát", amely nem egyéb, mint ezeknek az embereknek zsoldbafogadása. Eszerint a *munkacsapatokat,* mint a *Westdeutsche Allgemeine* szószerint írja, *„hadseregszerű szervezettel bíró egységekké alakítják át".*

A csoportokba osztás katonai mintára történik. A szolgálati megjelöléseket is militarizálják. Az újonnan belépők neve most is, mint régebben, „rekruta". A 35 000 GSO-szolgálatos számára, akik közül jelenleg 16 000 szolgál Alsó-Szászországban, 13 000 Északrajna-Vesztfáliában és 6 000 Hamburgban és Schleswig-Holsteinben, ez a „napiparancs" aligha jelent meglepetést. Ők tudták, hogy az alkalmazási szerződésekben a

---

[49] Nürnberger Nachrichten. Nürnberg. 1950 október 23.
[50] German Service Organisation — GSO.

„civil" szócskát már 1950 őszén törölték és a „munka" szót a „szolgálat" szóval helyettesítették...

...Új az az intézkedés is, hogy a német zsoldosokat a jövőben, az eddigi gyakorlattól eltérően, nemcsak a brit megszállási területen, hanem — az amerikaiak parancsára — egész Nyugat-Németországban felhasználják.

„Speidel tábornok részben módfelett bosszúsan nyilatkozott a «hideg újrafelfegyverzésről», amely az amerikai és brit zónában az ipari rendőrség és az őrparancsnokság nagyobb egységeinek felállítása útján történik. Mint hírlik, ezeket az alakulatokat a volt Vlaszov-hadsereg kötelékeivel és DP-kel[51] fogják megerősíteni. Politikai megfigyelők Bonnban máris 125 000 emberre becsülik létszámukat. Álcázott idegenlégiók szervezéséről beszélnek, amelyeket kivontak a német parancsnokság alól. Feltehető, hogy a szövetségesek tudatosan erőszakolják az ipari rendőrség és más, hasonló kötelékek megszervezését, mert a hivatalos újrafelfegyverzés módozata váratlanul heves ellenállást váltott ki a németekből"[52].

Egyebekben a müncheni-berlini *Die Neue Zeitung* 1950 december 13-i jelentése szerint a „munkacsapatok" Nyugat-Berlinben is megkezdték működésüket. „Ezt... közölte az amerikai helyőrség berlini főhadiszállása."

A *Kasseler Zeitung*-ban közölt szám minden bizonnyal nem túlzás. A Német Demokratikus Köztársaság Tájékoztató Hivatala 1950 április végén, pontos adatok alapján, a munkacsapatok létszámát az amerikai övezetben 107 400, a brit övezetben pedig 80 000 emberre becsülte. De a német földön idegen szolgálatban álló 125 000 német zsoldos is fenyegető tényező a béke és Németország egysége szempontjából.

Tengerészeti újrafelfegyverzés

A zsoldos főparancsnokság felállítása után 1951 május végén Bonnból közlik, hogy a zsoldos haditengerészet számára is létesítettek főparancsnokságot „Grenzschutzabteilung See" (tengeri határvédelmi osztály) megjelöléssel, amelynek állomáshelye Neustadt (Holstein) a lübecki öbölben. A tengeré-

[51] Displaced Person — „hontalan" személy.
[52] Kasseler Zeitung. Kassel. 1951 február 23.

szeti bázis egyelőre három flotillával fog rendelkezni. Egy kiképző flotillát Wilhelmshaven hadikikötőjébe helyeznek át.

A nyugatnémet zsoldos haditengerészet első négy százada 1951 augusztusáig lesz bevetésre kész állapotban. Ezt a bonni belügyminisztérium közölte 1951 május 29-én. A századok állomáshelyei Kiel és Lübeck lesznek. Ezt a Nyugat-Németország tengerészeti felfegyverzése felé vezető lépést szintén jól előkészítették, mint a következő jelentésből kitűnik:

„A náci haditengerészet négy 600 tonnás aknaszedő hajóját az amerikai tengerészeti hatóságok Bremerhavenben német legénységgel szolgálatba állították. Az első hajó 75 német tiszttel és matrózzal már ki is futott amerikai parancsnokság alatt. A német tengerészek kiképzése amerikai katonai szabályzat szerint folyik és főként arra irányul, hogy nagy tengerészeti kötelékek számára elaknásított vizeken szabaddá tegye az utat.

A német aknaszedő flotilla egyelőre az amerikaiak által felállított, úgynevezett tengerészeti munkacsapatok része. Amerikai tisztek azonban már most célozgatnak arra, hogy a tengerészeti egységeket később Eisenhower hadseregében a nyugatnémet alakulatok egységes parancsnoksága alá fogják rendelni.

A német tengerészeknek el kell ismerniök az amerikai hadi bíráskodást és kötelezniök kell magukat arra, hogy bármikor és bárhol, a német vizeken kívül is szolgálni fognak.

Hasonló tengerészeti egységeket állítanak fel német tengerészekből a brit hatóságok is.

A náci haditengerészet volt tengernagyai, Helmut Heye és Friedrich Ruge, az amerikai tengerészeti hatóságok megbízásából hadműveleti terveket dolgoznak ki az Északi- és Keleti-tenger partvidékén megvívandó tengeri háború számára. Ez 1951 február 10-én került nyilvánosságra Bremerhavenben"[53].

[53] Die Neue Zeit. Berlin. 1951 február 11.

„A szövetségi belügyminisztériumban — amely már foglalkozik a polgári légvédelem esetleges újjászervezésével, mint dr. Lehr tegnap közölte a kormánnyal — ugyancsak megvitatják az úgynevezett biztonsági övezetek felállításának kérdését, ahogyan azt a genfi egyezmény új, 1949-es fogalmazása meghatározza. Eszerint a szerződő felek vagy hadviselő államok a maguk területén vagy megszállt területen biztonsági vagy egészségügyi övezeteket rendezhetnek be, ahol a sebesülteket, betegeket és gyermekeket megvédik a háború következményeitől.

Ugyancsak mérlegelik a minisztériumban műszaki szükségsegély létesítésének kérdését — valószínűleg regisztrált egyesület alakjában —, de megjegyzik, hogy ennek az alakulatnak nem az a célja, hogy adott esetben sztrájktörőként lépjen fel"[54].

*

Terjedelmes, de megközelítőleg sem teljes áttekintést adtunk a Nyugat-Németországban folyó újrafelfegyverzés szervezeti állásáról. Kerek vagy éppen lezárt képet a legjobb esetben csak azok adhatnának, akik az amerikai vagy a „német vezérkarban" kezükben tartják Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének szálait és azon fáradoznak, hogy a német nép előtt — amelyet az újrafelfegyverzéssel nemzeti megsemmisülését jelentő háborúba akarnak dönteni — eltitkolják az újrafelfegyverzés állását. A mi célunk az volt, hogy rámutassunk a Nyugat-Németországban folyó háborús előkészületek ütemére és némi fogalmat nyujtsunk arról, hogy milyen fokot értek el. Összeállításunk mindenekelőtt komolyan figyelmeztet arra, mennyire szükséges az ellenállás nemzetünk megrontóival szemben. A nyugatnémetországi németek számára engedélyezett fegyvernemek és alakulataik természete előre megmutatja felhasználásuk módját és következményeit: páncélos erők, különböző kaliberű tüzérség, harci repülők, aknaszedő flotillák stb., páncélos, gépesített, mozgó egységek 10 000 főnyi hadosztálylétszámban, olyan egységek, amelyek „tapasz-

[54] Hamburger Echo. 1951 január 9.

talt keleti harcosok" nézete szerint még éppen elegendő nagyságúak ahhoz, hogy önálló feladatokat megoldjanak. Új német tömeghadsereg, német hadsereg mint az amerikai háború pusztulásra ítélt rohamcsapata, ez az, amit a Wall Street stratégái akarnak, és ehhez nyujtanak nekik segédkezet két világháború német vereségstratégái, hazárdjátékosok, akik eléggé lelkiismeretlenek ahhoz, hogy a német nemzet létét kockára tegyék. Csak egytől félnek még, a német nép nagy többségének ellenállásától, az egyetlen erőtől, amely a világ valamennyi békeszerető emberével együtt megakadályozhatja az Európában tervezett amerikai háborút és ezzel a harmadik világháborút.

VI.

A NÉMET NÉP A NEMZETI EGYSÉGÉRT ÉS A HÁBORÚ ELLEN HARCOL

1. Egységes, demokratikus és békeszerető Németország — a béke előfeltétele 239

Döntés a német nemzet létéről 239 — A demokratikus Németország Nemzeti Frontja 240 — A Német Demokratikus Köztársaság megalakítása 242 — A Grotewohl-levél és a Népi Kamara ajánlata 244

2. Kormány és nép egy fronton 246

A béke kérdésében való állásfoglalás: próbakő minden német számára 246 — Felhívás a nemzeti ellenállásra 247

3. Ellenállás Nyugat-Németországban 248

Munkás és tábornok 248 — „Végre is négy gyermekem van" 249 — „A német militarizmus újjáélesztése — a demokrácia halálos ítélete" 250 — A „nélkülünk" jelszótól az ellenállásig 251 — A nyugatnémet munkásság harca 252 — A parasztok védik földjüket 254 — „Korunk keresztyén feladata" 256 — A semlegességért — az újrafelfegyverzés ellen 258 — Ifjúság az élen 258 — „A fúrókészülékeket a Majnába!" 259 — Bíróságok Adenauer ellen 260 — Leszámolás a háborús politikával 261

4. Népszavazás egész Németországban.. 262

A népszavazás betiltása Nyugat-Németországban jogilag érvénytelen 262 — Húszszori népszavazás: egy eredmény 264 — A magánnépszavazás eredménye: túlnyomó többség az újrafelfegyverzés ellen 265 — Berlinben és Münchenben egyaránt elutasítják az újrafelfegyverzést 267 — Népszavazás a Német Demokratikus Köztársaságban 269

5. Egy érzékeny csapás 273

6. A német nép nem áll egyedül 275

A béke fennmaradhat 278

1. EGYSÉGES, DEMOKRATIKUS ÉS BÉKESZERETŐ NÉMETORSZÁG — A BÉKE ELŐFELTÉTELE

Döntés a német nemzet létéről

A német nép óriási többsége nem akarja Németország újrafelfegyverzését és új háborút sem akar. Országa egységének helyreállítását és a tartós békét akarja. Békeszerződést és a megszálló csapatok kivonulását akarja. Célja a békeszerető, demokratikus és szabad Németország megteremtése.

Nagyon jól tudják ezt az amerikai imperialisták. De jól tudják mindenekelőtt a német imperialisták, akik a monopóliumok urainak szövetségeseiként és megbízottaiként vesznek részt a harmadik világháború előkészítésének bűncselekményében. Ezt a háborút a Szovjetunió, a népi demokráciák és a Német Demokratikus Köztársaság ellen tervezik.

Háborújukhoz azonban a Nyugat-Németországban lakó emberek többségének tevékeny közreműködésére van szükségük. Szükségük van a dolgozókra, hogy fegyvert, lőszert és katonai felszerelést állítsanak elő, szükségük van a csapat- és anyagszállításra, a gazdasági élet folyamatosságára. Szükségük van Nyugat-Németország ifjúságára ágyútöltelék, Németországra hadszíntér gyanánt. Ha Nyugat-Németország lakossága nem hajlandó őket ezen az úton követni, az amerikai háború nem jöhet létre Európában.

Az utolsó hónapok és hetek eseményei bizonyítják, hogy a német nép egyre inkább tudatára ébred annak, mennyire felelős sorsáért és a világbékéért.

Az amerikai imperialisták és német segítőtársaik kénytelenek voltak meggyőződni arról, hogy a csalás és rágalmazás eszközeivel nem képesek legyőzni a német nép békeakaratát. Ezért folyamodtak a fokozott rendőri terror eszközeihez. Ezért helyezték önkényesen hatályon kívül a legfontosabb demokratikus alapjogokat, ezért szüntették meg az egyéni szabad-

ságot, amennyire egyáltalán megvolt náluk, ezért üldözték és üldöznek náci módszerekkel, betiltásokkal, létalapjuk megsemmisítésével, terrorisztikus ítéletekkel és börtönbüntetéssel mindenkit, aki ellenszegül az amerikai háború előkészítésével elkövetett bűnténynek.

Hiába minden terror, hiába a rágalmazás és csalás minden eszköze, Nyugat-Németország lakosságának ellenállása nőttön nő. A nemzeti lét és a béke biztosításáért folytatott harcában erős támaszt jelentenek számára és aktív módon segítik a pártok és nem utolsó sorban a Német Demokratikus Köztársaság kormánya is. Ezek mind teljes erejükből küzdenek az újrafelfegyverzés és a háború ellen, Németország egységéért és a békéért.

Németországot — mint kimutattuk — az imperialista nyugati hatalmak szakították ketté, hogy Nyugat-Németországot, valamint emberi és anyagi segélyforrásait fő bázisukul használhassák fel a tervezett amerikai háborúban a Szovjetunió, a népi demokráciák és a Német Demokratikus Köztársaság ellen. Az újjáélesztett német imperializmus segítségével pedig más nyugateurópai országokat is magukkal rántsanak a háborúba. Ezek az amerikai háborús tervek Németország kettészakításának fenntartásától és kimélyítésétől függenek. Az egységes, demokratikus és békeszerető Németországnak a potsdami egyezményben kimondott és a német nép nagy többsége által kívánt megalakítása semmivé tenné ezeket a háborús terveket és megmentené Németországot, a német népet egy harmadik világháború pusztításától. A Németország egységéért folyó harc tehát fontos része a békéért vívott küzdelemnek, eredménye határozza meg a német nemzet létét.

A demokratikus Németország Nemzeti Frontja

A Németország egységéért folyó harc élén — az ország minden részéből és a lakosság minden rétegéből — a demokratikus Németország Nemzeti Frontjába tömörült, békeszerető és hazafias németek állanak. A Nemzeti Fronton belül különös súllyal szerepelnek a Német Demokratikus Köztársaság békeszerető és hazafias erői. Ez természetes, hiszen a Német Demokratikus Köztársaság Németország egyetlen része, ahol minden német szabadon és akadálytalanul síkraszállhat Német-

ország egységéért és a békéért, s ahol az imperialista és militarista erőket megsemmisítették és kiirtották.

A demokratikus Németország Nemzeti Frontja az egységért és igazságos békéért folyó népkongresszusi mozgalomból nőtt ki, amely létrejötte, 1947 vége óta döntő harcot vív Németország kettészakítása ellen, az ország egységéért és a potsdami határozatok alapján mielőbb megkötendő békeszerződésért. Az egységért és igazságos békéért folyó népkongresszusi mozgalom hatalmas visszhangra talált a békét és hazájukat szerető emberek között a Német Demokratikus Köztársaságban és Berlinben, sőt Nyugat-Németországban is. Ezért az imperialista nyugati hatalmak és német segédeik, Adenauer és Schumacher — akiknek Németország kettészakítására és a német imperializmus talpraállítására vonatkozó terveit veszélyeztette a mozgalom —, kezdete óta rendőri és terrorintézkedésekkel üldözték azt. A népkongresszusi mozgalom a nyugatnémetországi németek tízezreit rázta fel és állította azok sorába, akik Németország egységéért és az igazságos és tartós békéért küzdenek.

A hírhedt 1948 június 8-i „londoni javaslatokra" válaszolva — amelyekkel az imperialista nyugati hatalmak új és döntő szakaszt vezettek be Németország kettészakítására irányuló bűnös politikájukban —, a Német Néptanácsnak, a népkongresszusi mozgalom állandó szervének elnöksége kiáltványt intézett a nagyhatalmak kormányaihoz. Ebben a felhívásban többek között ez áll:

„A szövetségesek a potsdami nyilatkozatban politikájuk céljaként közös kötelezettséget vállaltak a demokratikus Németország gazdasági és politikai egységének megteremtésére és megtartására.

A londoni «javaslatok» minden ponton ellentmondanak ennek az ünnepélyes nemzetközi kötelezettségnek, amely nemzetközi jogi jellegénél fogva a német nép jogigényét fejezi ki."

A „londoni javaslatokkal" közvetlenül fenyegetővé vált Németország teljes kettészakításának veszélye.

A nemzeti szükségállapot kiéleződése folytán a népkongresszusi mozgalom keretei szűknek bizonyultak. Az 1949 május 29-én és 30-án Berlinben ülésező Harmadik Német Nép-

kongresszus létrehozta a demokratikus Németország Nemzeti Frontját. Így lehetővé vált, hogy világnézeti különbségre való tekintet nélkül, minden felelőssége tudatában levő keleti és nyugati német együttműködjön Németország egységének, a német nép legéletbevágóbb problémájának kérdésében.

A Német Néptanács 1949 július 23-i, berlini, nyolcadik ülésén mondott beszédében Wilhelm Pieck, a Német Demokratikus Köztársaság mai elnöke, többek között így vonta meg a Nemzeti Front kereteit:

„Az így kialakult új németországi helyzet, a német nép nemzeti elnyomatásának és egy újabb háború kierőszakolásának fokozott veszélye tették szükségessé a Nemzeti Front megalakítására vonatkozó javaslatot. Ebbe a frontba be kell vonnunk a német nép ama köreit is, amelyek a német népkongresszusi mozgalomtól, szervezeti keretei és demokratikus alapjai miatt, eddig távolmaradtak, vagy azt elutasították... Ezért (a Nemzeti Frontban való együttműködés szempontjából) nem kívánunk egyebet, mint hogy készek legyenek harcbaszállni az amerikai imperializmus ellen a német nép nemzeti függetlenségéért"[1].

A Német Demokratikus Köztársaság megalakítása

A nyugatnémet különkormány megalakításával 1949 szeptember 20-án az imperialista nyugati hatalmak betetőzték Németország kettészakítását. Új helyzet keletkezett, amely szükségessé tette a demokratikus pártok és tömegszervezetek azonnali intézkedéseit. Ilyen intézkedés volt a Német Demokratikus Köztársaság ideiglenes kormányának megalakítása. A Német Néptanács 1949 október 7-i, „A demokratikus Németország Nemzeti Frontja" felírású kiáltványában, amely a Német Demokratikus Köztársaság megalakulásakor jelent meg, ez áll:

„A demokratikus Németország Nemzeti Frontjának megteremtését célzó felhívással a Harmadik Német Népkongresszus óta a német nép hazafias erőinek harca

[1] Wilhelm Pieck. A Nemzeti Front. Lásd *Pieck.* Válogatott beszédek és cikkek, Szikra 1950. 272—273. old.

Németország kettészakítása ellen mindinkább a széleskörű népmozgalom jellegét ölti.

A nemzeti szükségállapot, amelybe a potsdami egyezménynek az imperialista nyugati hatalmak által elkövetett megszegése döntotte a nemet népet, minden németet csatasorba állít a magasztos célért:

Egységes, független és demokratikus Németország megteremtése azért, hogy hamarosan megkössék az igazságos békeszerződést Németországgal és az összes megszálló csapatok mielőbb vonuljanak ki az országból.

Négy és fél év óta pihennek a fegyverek. A német nép csalódott abban a reményében, hogy gazdasági és politikai egysége fennmarad, Németországot demokratikus és antimilitarista szellemben újjáalakítják és békeszerződést kötnek vele, amint azt a potsdami egyezmény ünnepélyesen megígérte. A nyugati hatalmak imperialista politikája kettészakította Németországot. A Ruhr-vidéket és a Saar-vidéket kitépték a német gazdaság testéből. A német lakosságtól megtagadták a békeszerződést. Ehelyett a nyugati övezetekben rákényszerítették a megszállási szabályzatot, amely a megszállást korlátlan időtartamra akarja kiterjeszteni. A bonni különállam megalakításával betetőzték Németország kettészakítását."

A demokratikus Németország Nemzeti Frontja által követett célok kifejtése után, melyek között első helyen áll Németország politikai és gazdasági egységének helyreállítása, a kiáltvány ezzel zárul:

„Német férfiak és nők, német ifjúság! A Harmadik Német Népkongresszus által elfogadott alkotmány alapján Berlinben, a német fővárosban, valamennyi párt és tömegszervezet egységes akarattal megteremtette a Német Néptanácsban a Német Demokratikus Köztársaságot. *Az alkotmányosan létrejött ideiglenes német kormány fáradozásai között első helyen fog állni a harc a békéért, Németország egységéért és szuverénitásáért. Fontos bástya lesz a demokratikus Németország Nemzeti Frontja által felállított program megvalósításáért vívott küzdelemben.*

Felszólítjuk a német népet, hogy vegye kezébe a nem-

zet megmentésének ügyét és a demokratikus Németország Nemzeti Frontjának harcát támogatva, tegye szabaddá az utat az egységes Német Demokratikus Köztársaság békéje, felépítése és nemzeti szabadsága előtt. Éljen a demokratikus Németország Nemzeti Frontja!"

Otto Grotewohl miniszterelnök már fentebb idézett kormánynyilatkozatában hangsúlyozta a német nép demokratikus erőinek rendíthetetlen akaratát, hogy nemzeti szerencsétlenségét legyőzze és sorsát saját kezébe vegye. „Erőnk forrása — jelentette ki továbbá többek között Otto Grotewohl miniszterelnök — a demokratikus Németország Nemzeti Frontja, mely arra törekszik, hogy mindnyájunk közös nemzeti céljáért folytatott harcban minden becsületes németet egyesítsen"[2].

A Grotewohl-levél és a Népi Kamara ajánlata

A Német Demokratikus Köztársaság kormánya azóta is fáradhatatlanul dolgozik az egységes, békeszerető és demokratikus Németország megteremtésén és a béke biztosításán. Ezt a nagy célt szolgálta Otto Grotewohl miniszterelnöknek dr. Adenauer, szövetségi kancellárhoz intézett, 1950 november 30-i javaslata is, hogy haladéktalanul kezdjenek tárgyalásokat egy Össznémet Alkotmányozó Tanács megalakításáról, össznémet ideiglenes kormány létrehozása céljából.

„Kelet- és Nyugat-Németország lakossága széles rétegeinek az a véleménye, hogy nemzetünk létkérdéseit úgy tudjuk megoldani, ha következő lépésként a négy megszálló hatalomnak közös német javaslatot terjesztünk elő. Figyelembevéve a békeszerető lakosság akaratát, a Német Demokratikus Köztársaság kormánya azt a javaslatot terjeszti a Szövetségi Köztársaság kormánya elé, hogy a két kormány kezdje meg a tárgyalásokat az Össznémet Alkotmányozó Tanács megalakításáról. Javasoljuk, hogy ezen célból mindkét kormány hat-hat megbízottat jelöljön ki"[3].

---

[2] Otto Grotewohl. A Német Demokratikus Köztársaság harci programja. Lásd A Német Demokratikus Köztársaság. 25. old.

[3] Otto Grotewohl miniszterelnök 1950 november 30-i leveléből. Lásd Harc Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen. Szikra 1951. 64. old.

Az Össznémet Alkotmányozó Tanácsnak, Otto Grotewohl miniszterelnök javaslata értelmében, támogatnia kellett volna a Szovjetunió, az Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország kormányait a Németországgal kötendő békeszerződés kidolgozásában. Erről az indítványról — megfelelő körülmények között — a német népnek kellett volna szavaznia.

Az általánosan helyeslő visszhang, amelyet Otto Grotewohl miniszterelnöknek dr. Adenauerhez intézett levele Németország minden részében, nevezetesen Nyugat-Németországban is kiváltott, azt bizonyította, hogy a javaslat Keleten és Nyugaton egyaránt megfelelt a német nép akaratának. Adenauer előbb megkísérelte, hogy néhány szólammal kibújjon a levél komoly megvitatása elől, a nyugatnémetországi közvélemény vihara azonban arra kényszerítette, hogy a levelet megvitatásra kormánya elé terjessze. A megegyezésre vonatkozó ajánlatot durván visszautasították. Ezzel a visszautasítással azonban Nyugat-Németország lakossága nem értett egyet. Így például a következőket olvassuk 37 szociáldemokrata párttagnak a hamburgi SPD tartományi vezetőségéhez intézett nyílt levelében Schumacher állásfoglalásáról, aki — akárcsak Adenauer — az amerikai imperialisták és ifjabb német üzlettársaik megbízásából elutasított minden megegyezést a zónák között:

„Miért ellenzitek azt, hogy a keleti és nyugati németek közös tárgyalóasztalhoz üljenek? Miért akartok mindig csak Adenauerrel és az amerikaiakkal megegyezni, sohasem a Német Demokratikus Köztársaságban élő németekkel és a Szovjetunióval? Miért ellenzitek azt, hogy a megszálló hatalmak a békeszerződés után egy évvel kivonuljanak?

Figyelmeztetünk benneteket, hogy újabb katasztrófa felé haladtok. Mi nem akarunk új 1933-at... nem akarunk újabb háborút!"

Grotewohl ajánlatának szabotálása Adenauer és Schumacher részéről hozzájárult ahhoz, hogy a bonni különkormány és hű SPD-„ellenzéke" elszigetelődött a nyugatnémet lakosság nagy tömegeitől. A szakadék a lakosság és a bonni különkormány között még inkább kiszélesedett, mikor a Német Demokratikus Köztársaság Népi Kamarájának a bonni

parlamenthez juttatott és Grotewohl levelét követő ajánlatát is elutasították. A német nép meggyőződhetett arról, ki képviseli nemzeti érdekeit és kik azok, akik ezeket az érdekeket elárulják.

Ebben az összefüggésben Nyugat-Németország lakosságának további széles rétegei előtt is világossá vált, hogy Németország egységének politikája, az, amelyet a Német Demokratikus Köztársaság következetesen képvisel, egész Németország békés fejlődésének egyetlen útja.

2. KORMÁNY ÉS NÉP EGY FRONTON

A béke kérdésében való állásfoglalás: próbakő minden német számára

Nem véletlen, hogy a Német Demokratikus Köztársaság, valamint a lakosság minden rétege, pártja, tömegszervezete és a kormány első helyen áll a német népnek az újrafelfegyverzés és háború ellen viselt, felelősségteljes és súlyos harcában.

A Német Demokratikus Köztársaságban — a potsdami egyezménynek megfelelően — gyökerestül kiirtották a német imperializmust és militarizmust. Itt háborús uszítás büntetendő cselekménynek számít. Itt az egész német nép békevágya és békeakarata teljes mértékben, szabadon érvényesülhet. A Német Demokratikus Köztársaság kormánya a nép kormánya, amely a nép akaratának megfelelően cselekszik.

Minden egyes német, minden párt, minden szervezet, minden kormányszerv igazi magatartásának próbaköve a német nemzet életbevágó kérdéseivel kapcsolatban az, hogy milyen álláspontot foglal el a Németország újrafelfegyverzése ellen és az 1951-ben kötendő békeszerződés mellett folyó népszavazás kérdésében.

Adenauer és különkormánya, az amerikai megszállók és a német monopolisták megbízásából, betiltásokkal és féktelen rendőri terrorral válaszolt az újrafelfegyverzés elleni népszavazás lefolytatása céljából Nyugat-Németországban, a lakosság valamennyi rétegének részvételével alakított bizottság felszólítására. A Német Demokratikus Köztársaságban mind a

lakosság köreiben, mind a kormánynál hatalmas visszhangra és készséges támogatásra talált ez a felszólítás.

Adenauer és miniszterei a Petersbergen titkos értekezleteken tanácskoztak az imperialista nyugati hatalmak főbiztosaival arról, hogyan fojthatnák el a német nép egyre hangosabb békekövetelését, hogyan hajszolhatnák Nyugat-Németország ifjúságát a lehető leggyorsabban egy új világháború tömegsírjaiba. Ugyanekkor a Német Demokratikus Köztársaság elnöke és a kormány tagjai, a pártok és tömegszervezetek funkcionáriusai bejárták az országot, hogy a gyárakban és műhelyekben, a falvakban és városokban híveket toborozzanak a béke számára és az utolsó, talán még habozó németet is meggyőzzék a béke fenntartása és a háborús veszély elleni küzdelem szükségességéről. A kormány és a nép egy fronton harcol a békéért — mindketten minden erejük megfeszítésével.

Felhívás a nemzeti ellenállásra

A nyugati hatalmak 1950 szeptember 19-i, newyorki külön konferenciáján hozott határozatai kimondták, hogy — az amerikai háború előkészítése céljából — Nyugat-Németországot újra fel kell fegyverezni és az imperialista hatalmak Nyugat-Németországban állomásozó csapatait lényegesen meg kell erősíteni. A Német Demokratikus Köztársaság kormánya már akkor nemzeti ellenállásra szólította fel a német népet a háború veszélyével szemben. A minisztertanács 1950 szeptember 21-i határozatában többek között ez áll:

„A Német Demokratikus Köztársaság kormánya felhívja a német népet és különösen Nyugat-Németország lakosságát, hogy fejtsen ki nemzeti ellenállást az újrafelfegyverzés és az agresszió ellen... hogy biztosítsa a német nép számára a békét és az egységet. A háború népünk végromlását jelentené. Mi azonban élni akarunk és szebb jövőt akarunk építeni békében és barátságban minden más néppel."

3. ELLENÁLLÁS NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN

Munkás és tábornok

Nyugat-Németországban az újrafelfegyverzés bűntényével és a harmadik világháború előkészítésével szemben tanúsított ellenállás világnézetre való tekintet nélkül egyesíti a béke német híveit és a hazafiakat a lakosság minden rétegéből. Az újrafelfegyverzéssel és háborúval szemben tanúsított ellenállás frontja a munkástól a második világháború tábornokáig terjed, aki tudatára ébredt annak, hogy felelős a békéért és a német nép jövőjéért. Az újrafelfegyverzés és háború ellen küzdő aktív harcosok mögött ott áll a lakosság nagy többsége, amely békére vágyik és gyűlöli a háborút. Egyre nagyobb nyugtalansággal és elkeseredéssel tölti el az, hogy — a nép határozott akarata ellenére — óriási léptekkel hajtják előbbre az újrafelfegyverzést. Elkeseríti őket az, hogy látják: a német imperialisták és militaristák felemelik fejüket, sőt befolyásuk nő, egyre kihívóbbak és arcátlanabbak.

Még azok a nyugatnémet ujságok is, amelyek — akár saját jószántukból, akár kényszerből — az Adenauerek és McCloyok németellenes politikáját képviselik, arra kényszerülnek, hogy legalább időnként teret adjanak az aggodalomnak és elkeseredésnek, a lakosság zöme igazi hangulatának.

E közlemények közül nem egy a német nép nagy többségének békeakaratát igazolja. Közülük sok — mindenekelőtt az olvasók levelei, — feltárja azokat az okokat, amelyek miatt az egyszerű, becsületes emberek elutasítják az újrafelfegyverzés és a háború politikáját és a béke mellé állnak.

„A német lakosság nagy többsége világosan azt mondja: nem! ... A nép hangulata nem a védelemhez való hozzájárulás javára változott, talán inkább ellenkezőleg ..."[4]

„Annyi bizonyos, hogy a német nép túlnyomó többsége ellenzi a katonai hozzájárulást"[5].

---

[4] Stuttgarter Zeitung. 1951 június 30.
[5] Main-Post. Würzburg. 1951 június 30.

„Végre is négy gyermekem van"

A *Norddeutsche Zeitung* 1951 július 17-i számában néhány levelet közölt az újrafelfegyverzés ellen:

„A cikk (egy, az újrafelfegyverzés politikáját támogató cikk. — *Szerző.*) megrémített és azt a gyanút keltette bennem, hogy külső kényszer hatása alatt íródott. Az ilyen hirtelen véleményváltoztatást nem szeretem és újságjukat ezért lerendeltem." (Andreas K., hannoveri olvasó leveléből.)

„Önöknek is tudniok kell, és tudják is, hogy népünk igen nagy többsége feltétlenül elutasítja ezt az újrafelfegyverzési tervet. Az az érzésem, hogy az Önök lapja is a hitleri időkhöz hasonló politikai propagandát űz." (Robert H., hannoveri olvasó leveléből.)

„Több mint egymillió munkanélküli van a Szövetségi Köztársaság területén. Nem lenne jobb, ha tisztességes foglalkozást próbálnának adni nekik, ahelyett hogy megint egyszerűen fegyvert akarnak a kezükbe nyomni?" (Hans F., hannoveri olvasó leveléből.)

A Majna-Frankfurtban megjelenő *Abendpost* is kénytelen néhány olvasójának levelét közölni, melyekről a szerkesztőség megjegyzi, hogy az újrafelfegyverzést elutasító olvasók leveleinek száma sokkal nagyobb, mint azoké, akik helyeslik az újrafelfegyverzést. (1951 július 14—15-i szám.)

„Nem szabad megtörténnie annak, hogy az övezetek határán testvér vonuljon fel testvér ellen. Ilyenkor már az első lövés rendszerint nincs messze." (H. Sch. olvasó leveléből.)

„Nem kellene előbb arra a kérdésre válaszolni, hogy miért? Miért nincs a Nyugatnak magávalragadó eszméje? Szabadság? Igen, hol van a nyomortól és gondtól való szabadság? Szabadság az, hogy a német népnek e sorsdöntő kérdéséről bennünket meg sem kérdeznek?! Ez a szabadság?" (A. R., flensburgi olvasó leveléből.)

„Itt is tárgyalnak, ott is tárgyalnak, tárgyalnak a Petersbergen és Bonnban. Bennünket azonban nem kérdeznek. Tudom, hogy kommunistának fognak szidni, mert a népszavazás mellett vagyok, de én is bele akarok szólni a dologba. Végre is négy gyermekem van." (L. M., hannoveri olvasó leveléből.)

„A német militarizmus újjáélesztése — a demokrácia halálos ítélete"

A Kölnben megjelenő, *Aufklärung* című nemzetközi havi folyóirat 1951. évi 2. füzetének egyik cikkében ezt olvassuk (a folyóirat kiadója hangsúlyozza, hogy az „amerikai demokrácia" híve):

„Azok, akik ma leghangosabban követelik a védelemhez való hozzájárulást német hadsereg felállítása által, sajnos, nem a legjobb demokraták. Beszélnek ugyan még demokráciáról, de közben revansra gondolnak...

Hogy egy német hadsereg eleinte gondosan körülkerített táptalajából mi nőhet ki — ha Wehrmacht alakjában felszabadul —, azt valamennyien saját bőrünkön tapasztaltuk, mi is, az amerikaiak is és az oroszok is. A német militarizmus feltámasztása... megújítja a demokrácia halálos ítéletét Németországban."

Az 1951 júniusi *Frankfurter Hefte* közli egy volt szociáldemokrata levelét, aki 1948-ban a jobboldali SPD-vezetőség hazug politikája miatt lépett ki az SPD-ből:

„Apám szociáldemokrata volt. Jó és tisztességes és hű, mint egy kutya. Én is. Mint katona végigcsináltam az első világháborúban az egész disznóságot. Aztán a háború utáni években éhség, infláció, munkanélküliség (1937-ig), majd a 12 borzasztó év, népfelkelő szolgálattal együtt stb. *Nem akarok háborút. Oroszország ellen sem. Igen, féltem szép és egészséges unokáimat (heten vannak). Különösen pedig Hanslt, ezt a 17 éves, nagy, zömök fiút. Kőművességet tanul. Már most derekasan segít annak felépítésében, amit Goebbels, Himmler és Hitler nagyzási tébolyban szenvedő klikkje szétromboltatott.*"

És végül még egy hang, amely igyekszik kivezető utat találni a helyzetből:

„Miután az elmúlt fél évszázadban minden borzalmával együtt megismertük a háborút, végre komolyan hozzá kellene látnunk, hogy jó alapot teremtsünk a tartós béke számára"[6].

---

[6] Wetzlarer Zeitung. 1951 július 11.

A fentebb közölt sajtóhangok és az olvasók levelei bizonyos — természetesen nem teljes — betekintést nyujtanak a nyugatnémet lakosság újrafelfegyverzés- és háborúellenes hangulatába. A nyugatnémetországi népszavazásról szóló fejezetünkben bebizonyítottuk, hogy a lakosság nagy, sőt óriási többsége valóban ellenzi az újrafelfegyverzést és az amerikai háború előkészületeit.

Az újrafelfegyverzés inkább csak érzelmi elutasítása alapjául szolgált a nyugatnémet lakosság ösztönös, milliós tömegeket átfogó „nélkülünk" mozgalmának. A növekvő háborús veszély, a szörnyű koreai pusztítások és amerikai háborús rémtettek hatására állandó fokozódó tudatos harc egészíti ki ezt. Ebben az egyre szervezettebb formákat öltő, tudatos békeharcban ma már a lakosság nagy tömegei vesznek részt minden néprétegből, világnézetre való tekintet nélkül. Essenben 1951 január 28-án „Mentsétek meg a békét!" jelszóval gyűlést rendeztek Németország remilitarizálása és újrafelfegyverzése ellen. Ezen a gyűlésen Nyugat-Németország különböző részeiből 1 700 delegátus, valamint a Béke Világtanács egy francia és egy brit tagja vett részt. A gyűlésen elhatározták, hogy kiáltványt bocsátanak ki Németország újrafelfegyverzése ellen, amelyben felszólítják a bonni kormányt, hogy tartson népszavazást. A kiáltványban többek között ez áll:

„Mi, a német nép minden rétegéből való férfiak és nők millióinak képviselői, munkások és parasztok, mérnökök, orvosok és tudósok, mindkét keresztény felekezet papjai, írók és művészek, a második világháború katonái, tisztjei és tábornokai, hazánk történelmi válságának idején ültünk össze, hogy komolyan és elfogulatlanul megvizsgáljuk, hogyan lehetne leküzdeni a háború veszélyét. Megállapítjuk, hogy a német népet nem-német hatalmak akarják egy harmadik világháború közvetlen előkészítésére kényszeríteni. Ez a háború Németországban indulna meg és elsősorban népünkre zúdulna teljes súlyával. Németek harcolnának németek ellen. A harmadik világháború egyúttal német polgárháború lenne. Következménye pedig életünk megsemmisítése és népünk kiirtása . . .

A harmadik világháborút meg lehet akadályozni, a békét meg lehet menteni, ha a német nép él demokratikus jogával: maga dönt sorsáról, a háborúról vagy békéről, és az újrafelfegyverzés elutasítására irányuló akaratát népszavazás útján kifejezésre juttatja. Csak így biztosítható népünk számára békés és boldog jövő."

Az esseni gyűlés e felszólítására a bonni kormány eszeveszett rágalmakkal válaszolt, és mikor ezek nem segítettek, betiltási és terrorintézkedések következtek.

Minden akadály ellenére azonban feltartóztathatatlanul nő az ellenállás az újrafelfegyverzéssel és az amerikai háború előkészítésével szemben.

A nyugatnémet munkásság harca

Nyugat-Németország és Nyugat-Berlin dolgozói legerősebben érzik az újrafelfegyverzés és a háborús előkészületek következményeit, a létfenntartási költségek mértéktelen emelkedését, a reáljövedelem jelentős csökkenését. A dolgozók tehát az újrafelfegyverzés és háború ellen folytatott harcot összekötik a szociális elnyomorodás ellen, a magasabb bérekért és jobb munkafeltételekért folyó harccal. E küzdelem méreteire fény derül abból a tényből, hogy — jóllehet a jobboldali szakszervezeti vezetők elárulják a munkások és tisztviselők létérdekeit — 1951 július végén mintegy 100 kollektív szerződést mondtak fel a dolgozók. A bérharcokban nagy munkástömegek vesznek részt. A nyugatnémet munkáltatók megállapították, hogy a bérkövetelések teljesítése évi 3 milliárd márka többletkiadást jelentene. Minthogy az amerikai háború előkészítésére Nyugat-Németországban minden évben ennek az összegnek sokszorosát adják ki, a dolgozók e bérkövetelései teljességgel reálisak és teljesíthetők.

Nyugat-Németország munkásai egyre elszántabban szállnak szembe a német és amerikai monopolisták életszínvonalukat veszélyeztető támadásaival. Ez a harc egyúttal harc az újrafelfegyverzés és a háború ellen és mind Kelet-, mind Nyugat-Németországban minden becsületes hazafi támogatja.

A Ruhr-vidék bányászai sikeresen harcolnak az úgynevezett „tankműszak", a fegyverkezés következtében fokozott széntermelés céljait szolgáló vasárnapi túlmunka ellen, annak

bizonyítékául, hogy ők is első helyen állnak az újrafelfegyverzés és háborús veszély elleni küzdelemben. A bányászok harcának következtében a „tankműszakok" termelése annyira visszaesett, hogy a fegyvergyárosoknak a jobboldali szakszervezeti vezetőkkel kötött „tankműszak"-megállapodása ezáltal hatástalanná vált.

Példás harcot vívtak az újrafelfegyverzés és háborús előkészületek ellen a hamburgi kikötőmunkások. A megszálló hatalmak és a hamburgi kikötőigazgatóság legsúlyosabb nyomása ellenére, 1950 augusztusában például 41 kikötőmunkás megtagadta robbantószerek és lőszer kirakodását brit teherhajókról. Mikor ezért elbocsátották őket, munkástársaik sztrájkba léptek.

Nyugat-Németország és a Német Demokratikus Köztársaság bányászai és vasmunkásai 1951 július elején, Hallében tartott gyűlésükön, amelyen több mint 500 bányász és vasmunkás vett részt egész Németországból, arról tanácskoztak, hogy közösen lépnek fel Nyugat-Németország újrafelfegyverzése és a Schuman-terv ellen. Wilhelm Luchs, nyugatnémet szociáldemokrata bányász, az ülés fő előadója, egész Németország bányászaitól és vasmunkásaitól azt követelte, hogy egyetértésben fejtsenek ki ellenállást az újrafelfegyverzéssel szemben.

A közlekedési és szállítómunkások 1951 július végén, Eisenachban megtartott össznémet közlekedési és szállítómunkás konferenciájukon elhatározták, hogy közös harcot vívnak Nyugat-Németország újrafelfegyverzése és az amerikai háború előkészületei ellen.

A küldöttek egyhangúlag elfogadott határozatában többek közt ez áll: „Tanácskozzatok minden munkahelyen arról, hogyan akadályozhatjátok meg hadianyag, szén és vashulladék szállítását a fegyverkezési ipar számára, és tegyetek megfelelő intézkedéseket."

Az újrafelfegyverzés ellen alakult Európai Munkásbizottság titkára, Kurt Hanisch, felszólította a német matrózokat és kikötőmunkásokat, hogy kövessék francia és olasz munkástestvéreik példáját és sztrájkkal akadályozzák meg az amerikai hadianyag kirakodását német kikötőkben.

A nyugatnémet dolgozók felháborodása életszínvonaluknak az újrafelfegyverzés által előidézett állandó romlása miatt

nőttön nő. Egyre bátrabban harcolnak az életszínvonalukat veszélyeztető merényletek, az újrafelfegyverzés és a háború ellen, az amerikai és német monopolisták megbízásából dolgozó jobboldali szakszervezeti vezetők minden árulása és szabotázsa ellenére.

A parasztok védik földjüket

Az Adenauer és dr. Schumacher által, az amerikai imperialisták megbízásából, az országba behívott amerikai, brit és francia csapatmegerősítések máris évi többmilliárd márkával növelték a megszállási költségeket és azzal a következménynyel jártak, hogy tízezrével űztek el német parasztokat házukból és földjükről. Az amerikai, brit és francia intervenciós csapatoknak új gyakorlóterekre van szükségük, tüzérségi lőterekre, repülőterekre, laktanyákra, luxuslakásokra. A gyakorlóterekre, repülőterekre stb. alkalmas földet kíméletlenül elrabolják a parasztoktól. Több helységben és egész körzetekben a parasztok összefogtak, hogy megakadályozzák exisztenciájuk megsemmisítését és megvédjék földjeiket és lakóházaikat. Az amerikai imperialisták és bonni megbízottjaik a legbrutálisabb erőszakkal lépnek fel a parasztok ellen. Egyetlen példa erre:

„«Hetek óta folynak földjeinken az előkészületek egy katonai repülőtér építésére.» Ezekkel a szavakkal kezdődik az a vészkiáltás, amelyet Sembach polgármestere intézett a pfalzi tartományi község valamennyi lakosának nevében a nyilvánossághoz. Minthogy a falu lakossága nem akarta a földeket aratás ideje előtt lekaszálni, az amerikaiak benzinnel leöntötték és elégették a gabonát. Sembach polgármestere erről így ír: «A pusztítások egyre nagyobb méreteket öltenek. Kotrógépek eszik meg az anyaföldet. A fákat gyökerestől felrobbantják. Másodízben áldozzák fel szülőföldünket egy új háború előkészületeinek. Az égő gabona után égő városok és falvak következnek, ha nem szállunk síkra valamennyien zárt egységben hazánk fennmaradásáért»"[7].

[7] Sajtójelentés Kaiserslauternből 1951 július 18-áról.

Hammelburgnál, a Majna kanyarulatában, ahol több községet — összesen több mint 20 000 lakost — kellett kiüríteni az amerikai intervenciósok parancsára gyakorlótér céljaira, a parasztok és a többi lakosok összefogtak és ezzel az összefogásukkal mindeddig megakadályozták, hogy elűzzék őket szülőföldjükről.

A *Fränkischer Tag* című bambergi újság 1951 június 12-i számában ezt írja:

„Az amerikai hatóságok megbízták a bonni Blank-féle biztonsági hivatalt..., hogy bocsásson rendelkezésre 20 repülőteret és hat gyakorlóteret. Az utóbbiak számára legalább 17 km hosszúságú és 9 km szélességű tereket követeltek. Azt kívánják, hogy ezek kizárólag az amerikai megszállási övezetben legyenek. Sőt Hammelburg esetében még azt is kívánják, hogy a gyakorlótér 20 km hosszú és 10 km széles legyen. A hammelburgi tábor négyszeresére való kiszélesítése céljából a hammelburgi és karlstadti tartományi körzetekből hét egész községet kellene evakuálni, továbbá Hammelburg, Karlstadt, Gmünden és Bad Kissingen körzetek további 24 községében kellene kiürítési intézkedéseket eszközölni. Ez kereken 20 000 személyt érintene. Az egész hammelburgi terv mintegy 87 millió márkába kerülne az adófizetőknek. Az érintett 20 000 személy szószólója által határozottan kijelentette, hogy önként nem fogja elhagyni szülőföldjét. A bajor kormányt a biztonsági hivatal e határozat hozatalakor még csak meg sem kérdezte."

Nyugat-Németország legkülönbözőbb vidékeiről jelentik: ellenállási akciók folynak azzal szemben, hogy termékeny paraszti földet rabolnak el az amerikai háború előkészítésének céljaira.

Az amerikai háborút előkészítő nagyméretű földrablás tehát megmozdította a nyugatnémet parasztokat és arra késztette őket, hogy csatlakozzanak a remilitarizálás és háború ellen küzdő ellenállási mozgalomhoz.

A nyugatnémet parasztok — akiket, az amerikai háború előkészítésének Adenauer és Schumacher által folytatott politikája következtében, már ma tízezrével űznek el gazdaságukból — nem fogadják el többé a bonni különkormány hazug ki-

fogásait, hogy tehetetlen az imperialista nyugati hatalmak intézkedéseivel szemben, sem az amerikai megszállók cinikus kijelentéseit, hogy hiszen a megerősítéseket a bonni kormány és Schumacher hívta az országba.

A parasztok harca a háború ellen, melynek áldozataivá szemelték ki őket, még mielőtt az első lövést leadták volna, rendkívül nagyjelentőségű tény egész Németország szempontjából. Ha a parasztok elkeseredett ellenállását összekapcsolják a munkásság ellenállásával, ez meg fogja sokszorozni a remilitarizálás és az amerikai háború elleni harc erejét.

„Korunk keresztyén feladata"

Egy, a protestáns egyházon belül észlelhető erős áramlat, amely aktívan résztvesz az ellenállásban a remilitarizálás és a harmadik világháború előkészületei ellen, különös izgalomba ejtette az amerikai imperialistákat és német cinkostársaikat. Így McCloy arra a dühödt, a nyugatnémet katolikusokat sértő kijelentésre ragadtatta magát, hogy ezek legalább — a protestánsokkal ellentétben — megbízható hívei az amerikai kettészakítási és háborús politikának.

McCloynak 1951 január 1-étől március 31-éig szóló negyedévi jelentésében többek között ezt olvassuk: „Minthogy a szovjet övezet túlnyomó részben protestáns terület, természetes, hogy német egység érzése a protestáns németek között élénkebb volt, mint a katolikusok között, akik egy egységes Németországban veszítenének befolyásukból"[8].

Könnyen elképzelhető, hogy Adenauert a német egység szabotálásában a McCloy által említett elgondolások is vezetik. A nyugatnémet katolikusok tömegét — akik között nem kis számban vannak kiváló német hazafiak és Németország egységének és a békének áldozatkész harcosai — súlyosan sérti az amerikai főbiztos kijelentése.

Igaz az, hogy keresztény-protestáns oldalról a remilitarizálással és a háborús veszéllyel szemben való ellenállás nem kevéssé erősödött meg. Valósággal megdöbbentő hatású volt 1950 októberében dr. Heinemann, bonni belügyminiszter lemondása. Azzal a megokolással mondott le a kormányban való

[8] Report on Germany 6th Quarterly. 23. old.

részvételről, hogy nem tudja összeegyeztetni keresztyén lelkiismeretével az alkotmányellenes remilitarizálási és a háborút előkészítő politikát, amelyet Adenauer folytat a német nép háta mögött. Dr. Heinemann — akinek mint az evangélikus egyetemes zsinat elnökének nagy befolyása van protestáns körökben — azt követelte, hogy kérjék ki a német nép véleményét, mert egyedül az dönthet a remilitarizálás, a háború vagy béke kérdésében.

Niemöller egyházelnök ugyancsak határozottan állást foglal a remilitarizálás és a háború ellen. Arra az ellenvetésre, hogy a népszavazás már azért sem hajtható végre, mert a bonni alkotmányban nincs intézkedés róla, Niemöller egy, dr. Adenauerhez intézett nyilt levélben ezt felelte:

„Ezt az alkotmányt olyan ügyesen szerkesztették meg, hogy a német népet újra háborúba lehet taszítani, anélkül hogy előbb egyáltalán kikérnék a véleményét." A levélben a továbbiakban még ez áll: „A németországi evangélikus egyház nem hagyott kétséget afelől, hogy nem emelheti fel szavát a remilitarizálás mellett — sem Keleten, sem Nyugaton. Ezentúl az evangélikus keresztyének gyakorlatilag ellenezni fogják a remilitarizálást, minthogy a szövetségi alkotmány megadja nekik ezt a jogot. Ha pedig az alkotmány megváltoztatásával valóban elvennék tőlük ezt a jogot, még egyszer kénytelenek leszünk arra hivatkozni, hogy inkább kell engedelmeskedni istennek, mint az embereknek."

Hasonló álláspontot foglaltak el a Hitvalló Egyház „testvériségének" képviselői.

Ugyancsak nagy hatást tett a protestáns lelkészekre Karl Barth, svájci teológiai professzor levele, amely szerint a harc Nyugat-Németország remilitarizálása ellen, a harc a békéért korunk keresztyén feladata.

A protestáns egyház befolyásos személyiségeinek idézett megnyilatkozásai jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy a német protestánsok résztvegyenek a remilitarizálás és a háborús veszély elleni küzdelemben. Igaz, hogy a protestáns egyházban nem egységes a hangulat. Néhány magasállású lelkész az amerikai háborús politika szekerét tolja.

A semlegességért — az újrafelfegyverzés ellen

A protestáns egyház bizonyos körein kívül, melyeknek szószólója Niemöller, több polgári szervezet is síkraszáll Nyugat-Németország remilitarizálása és az amerikai háború előkészületei ellen, szigorú semlegességet követel Németország számára a nagyhatalmak viszályában. A semlegességnek e képviselői közé tartozik a Semleges Németország nevű hamburgi egyesület, a Háborús Szolgálatot Megtagadók Szövetsége, a Nemzetközi Megbékélés Szövetsége, az úgynevezett Nauheimi Kör és még több más.

Adenauer és belügyminisztere, Lehr, a semlegességi felfogás képviselőit is rendőri eszközökkel üldözi és mint „kommunistagyanús" elemeket, a legkülönfélébb fekete listákra helyezi. A semlegesség álláspontját képviselő szervezetek több vezető tagja aktív harcot folytat Nyugat-Németország remilitarizálása és egy harmadik világháború előkészületei ellen.

Ifjúság az élen

Nyugat-Németország ifjúsága — McCloy és Adenauer az ágyútöltelék sorsát szánta nekik az amerikai háborúban — élenjár a remilitarizálás és háborús veszély elleni harcban. A Szabad Német Ifjúságon kívül — amelyet az Adenauer-kormány a bonni alkotmány megsértésével betiltott azért, mert síkraszállt a békéért — számos más ifjúsági szervezet tagjai is résztvesznek az aktív harcban. Így a Centrumpárt ifjúsági szervezete, a Windthorst Szövetség, 1951 márciusi évi ülésén úgy határozott, hogy nyilatkozatot tesz közzé a remilitarizálás ellen és felszólítással fordult a Párizsban ülésező külügyminiszterhelyettesekhez, hogy egyezzenek meg a német egység helyreállítása ügyében[9].

A Falken elnevezésű szociáldemokrata ifjúsági szervezet mintegy 400 delegátusa 1951 márciusában egy heidelbergi szövetségi konferencián ugyancsak határozottan elutasította Németország remilitarizálását[10].

Különböző ifjúsági szervezetek fiataljai vettek részt a

[9] Lásd Volksstimme. Koln. 1951 március 13.
[10] Lásd Fuldaer Volkszeitung. Fulda. 1951 március 27.

német ifjúság helgolandi akciójában, amely felrázta és mozgósította a német nyilvánosság széles köreit. 1951 márciusában partraszállt az első ifjúsági delegáció Helgoland szigetén. Így tiltakoztak az ellen, hogy a brit légihaderő bombázási gyakorlatok céljaira használja fel a szigetet. A delegációt erőszakkal távolították el, a fiatal német hazafiakat pedig börtönbüntetésre ítélték. Második, harmadik és negyedik helgolandi delegációk követték őket, míg végül a sziget egykori lakói ugyancsak kikötöttek ott és tiltakoztak a pusztítás, az angol bombázások ellen.

A német ifjúság negyedik helgolandi küldöttségében 36 német fiú és leány vett részt. A brit katonai kormányzat főtörvényszéke, Ticehurst ügyész, O'Hanon elnök és Lovell bíró vállalták a gyalázatos feladatot, hogy a fiatal német hazafiakat és békeharcosokat börtönbüntetésre és „kényszernevelésre" ítéljék.

A német ifjúságnak Helgoland-sziget bombázása ellen folytatott küzdelme eredményeképpen a brit katonai kormányzat mégis kénytelen volt kijelenteni, hogy igyekszik más gyakorlóteret keresni bombatámadásai számára.

Az imperialista nyugati hatalmak és a Reuter-féle közigazgatás egész gyűlölete zúdul Nyugat-Berlin ifjúságára, amely a legerősebb terror ellenére fokozottan folytatja a harcot a békéért. Csupán a béke mellett való kiállásáért számos — sok esetben 16 évnél fiatalabb — fiú és leány sínylődik a nyugatberlini börtönökben. Harmincan közülük a berlin-moabiti vizsgálati fogságból (brit szektor) 1951 augusztus elején üdvözletet küldtek a berlini, III. Világifjúsági Találkozó résztvevőihez.

„A fúrókészülékeket a Majnába!"

A tervezett amerikai háborúnak Nyugat-Németország lerombolására és elpusztítására irányuló előkészületeivel szemben kifejtett ellenállásban is az első sorban áll Nyugat-Németország ifjúsága. Így 1951 júliusának első napjaiban fiatal német hazafiak befalazták a robbantókamrákat, amelyeket az amerikai háborús uszítók parancsára helyeztek el a Rajna melletti országúton, a Lorelei-sziklánál. A hat méter mély robbantóaknák közül tizenkettőbe egyenként másfél köbméter betont öntöttek. A robbantólyukak ártalmatlanná tételében a lakos-

ságon kívül a véletlenül arra haladó tehervonatok és személyautók utasai és résztvettek.

Ansbach körzetben, Eybnél, a vasúti hídba amerikai parancsra beépített robbantókamrákat használhatatlanná tették.

Kitzingeni polgárok az Arthur Rust cég fúrókészülékeit, amelyeket a robbantókamráknak a majnai hídba való beépítésénél használtak, a folyóba dobták. Erre kénytelenek voltak abbahagyni a munkát. Ugyancsak a Majnába dobtak egy nehéz kompresszor-garnitúrát is.

Ezek a példák sokhelyütt megismétlődtek és több város vezetősége vonakodott átadni az amerikai betolakodónak a robbantólyukak elhelyezése céljából igényelt hídterveket.

Az aktív ellenállás tényei a nyugatnémet lakosság harcának új szakaszát vezették be a remilitarizálás, valamint az amerikai és német imperialisták háborújának előkészületei ellen.

Bíróságok Adenauer ellen

Figyelmet érdemel, hogy Adenauer és McCloy terrorgépezete nem minden esetben bizonyult megbízhatónak Nyugat-Németországban. Vannak bírák, akik nem hajlandók Adenauerék rendőrterrorja számára segédkezet nyujtani az alkotmány és az alapjogok megsértéséhez. Álljon itt erre is néhány példa:

A solingeni bíróság 1951 júliusában nem volt hajlandó elítélni a népszavazás támogatásával vádolt Sbosny és Müller békeharcosokat. Az ítélet indokolásában ez áll: „A bonni alkotmány 5. cikkelye értelmében egyetlen németet sem lehet megakadályozni abban, hogy mindenről, ebben az esetben tehát a lakosságnak a remilitarizálás ügyében elfoglalt álláspontjáról is tájékozódjék... Áll ez akkor is, ha az ilyen népszavazásnak nincs hivatalos jellege. A belügyminiszter rendőri rendelete (a népszavazás megakadályozására vonatkozóan) érvénytelennek tekintendő. A vádlottakat felmentjük, a költségek pedig az államkincstárt terhelik."

A karlsruhei közigazgatási bíróság első kamarája június közepén érvénytelennek nyilvánította az egyik mannheimi béketüntetés betiltását, hivatkozással az alkotmány 8. cikkelyére, amely biztosítja a gyülekezési szabadságot.

A lemgói törvényszék 1951 június 14-én felmentette Fred

Siegmann diákot és Ernst Wibsiek munkást, akik résztvettek a népszavazáson. Az ítélet indokolásában a bíró hangsúlyozta, hogy a népszavazás joga nem áll ellentétben az alaptörvénnyel.

Nyugat-Németországból és Nyugat-Berlinből is jelentenek olyan eseteket, melyekben a rendőrség tagjai vonakodnak eljárni békeharcosok ellen, vagy nem akarták megakadályozni a remilitarizálás elleni népszavazás végrehajtását.

Leszámolás a háborús politikával

Míg Nyugat-Németország lakossága nagy többségében elutasítja a remilitarizálást és az amerikai háborús politikát, a bonni különparlament képviselői — kevés kivétellel — egy követ fújnak az új világháború kirobbantásában érdekelt amerikai és német imperialistákkal.

A Német Kommunista Párt képviselőin kívül — akik a bonni különparlamentben is minden lehetőséget kihasználnak a remilitarizálás elleni harcra — többek között Wessel asszony, centrumpárti képviselő, szállott síkra Nyugat-Németország remilitarizálása ellen. A CDU, az SPD stb. képviselői ezzel szemben az amerikai és német monopolisták háborús politikájának szekértolói lettek.

Max Reimann, kommunista képviselő, a bonni különparlament 24. ülésén elvileg számolt le az Adenauer-kormány háborús politikájával. Reimann többek között kijelentette:

„Még nem telt el öt év a hitleri fasizmus feltétel nélküli kapitulációja óta, még nem száradtak fel a gyermekek és anyák könnyei, akik anyjukat és fiaikat vesztették el ebben a fasiszta rablóháborúban; még nem kötötték meg a békeszerződést! A megszálló csapatok még Németországban tartózkodnak. Hazánk ketté van szakítva. A lakóházak még romokban állnak. Egy német politikus azonban már ismét katonazubbonyba akarja bujtatni a német ifjúságot. Hitler és fasiszta tábornokai a német monopolisták megbízásából a második világháborúban esztelen módon feláldozták bűnös, világhódító terveiknek a német nép legfőbb javát, az ifjúságot.

Kérdezem Önt, Adenauer úr, kinek érdekében és kinek megbízásából követeli Ön azt, hogy német csapatkontingenseket vonjanak be egy idegen hadseregbe, amelyet Ön «európainak» nevez?" Max Reimann a továbbiakban kijelentette:

„A legutóbbi napokban alkalmam nyílt arra, hogy különböző világnézetű és politikai felfogású munkásokkal beszélgessek. Beszélgettem polgárokkal és másokkal is. Ezt a kérdést tették fel nekem: Miután a parlamentet négy évre választottuk meg, vajjon arra kényszerülünk-e, hogy az Adenauer-kormányt is négy évig tűrjük meg Nyugat-Németországban? Általános helyesléssel találkoztam, mikor kijelentettem, hogy a német nép augusztus 14-én azért szavazott így, mert dr. Adenauer és dr. Blücher a választás előtt bölcsen kerülték, hogy tudtára adják a népnek azokat az intézkedéseket, amelyeket a nép érdekei ellen tettek vagy tenni szándékoznak.

Kijelentettem továbbá, hogy a német nép egyszer már négyévi időt adott egy kancellárnak, aki belevitte egy háború bomlásába. A népnek ebből azt a tanulságot kell levonnia, hogy még egyszer nem szabad négy évet engedélyeznie olyan kancellár számára, akinek politikája a háború veszélyét idézi fel"[11].

4. NÉPSZAVAZÁS EGÉSZ NÉMETORSZÁGBAN

A népszavazás betiltása Nyugat-Németországban jogilag érvénytelen

A bonni különkormányt megrémítette a fokozódó ellenállás az amerikai háború előkészületeivel szemben, valamint az a tény, hogy a nyugatnémet lakosság zöme helyesli a Németország remilitarizálása és újrafelfegyverzése ellen megtartott esseni tanácskozáson, 1951 január 28-án elhatározott népszavazást Németország remilitarizálása ellen és az 1951-ben kötendő német békeszerződés mellett. A bonni különkormány ezért 1951 április 24-én elhatározta, hogy betiltja a népszavazást. Ez a tilalom súlyosan sérti a bonni különállam alkotmányát.

A Népszavazási Főbizottság — amelyhez a lakosság legkülönbözőbb rétegeiből való és legkülönbözőbb világnézetű német hazafiak tartoznak — ünnepélyes tiltakozást jelentett be a tilalom ellen. A Főbizottság 1951 május 4-i felhívásában,

[11] A bonni parlament 24. ülésének hivatalos jegyzőkonyve. 737. és következő oldalak.

a betiltás jogtalanságára utalva, megállapítja, hogy a népszavazást mégis végre fogják hajtani:

„A lakosság legszélesebb rétegei helyeslik a remilitarizálás ellen és a Németországgal 1951-ben kötendő békeszerződés mellett folytatott népszavazás előkészítésére vonatkozó felhívást.

Így 1951 január 28-án Essenben 1 700 delegátus gyűlt össze és 1951 április 14-én megalakították a Népszavazási Főbizottságot. E bizottsághoz tartoznak a lakosság valamennyi rétegének képviselői, határozatait pedig minden, hazáját és a békét szerető ember lelkesen helyesli. Majna-Frankfurtban egy szociáldemokrata pártértekezlet, melyen több mint 1 000 tag és funkcionárius vett részt, Nyugat-Németország szociáldemokratáinak többsége nevében követelte a népszavazást. Az Európai Munkásértekezleten a nyugatnémet üzemekben dolgozó német munkásság 400 képviselője vett részt. Április 22-én Kasselben, a Parasztértekezleten, 730 paraszt és agrártudós az egész parasztság nevében követelte: békében akarjuk művelni földjeinket. A német szellemi élet kiváló képviselői az assmannshauseni kultúrkongresszuson, a német kultúra fennmaradása érdekében, a népszavazás mellett foglaltak állást. Rajna-Pfalzban rövid három nap alatt több mint 61 000 aláírás gyűlt össze a remilitarizálás ellen és a békeszerződés megkötése mellett.

A külföldi és belföldi hadiipari mágnások és háborús nyerészkedők, népünk létérdekeit megtámadva, hajszát indítottak a népszavazás ellen. Adenauer kormánya fél a nép véleménynyilvánításától, ezért megszegte az alkotmányt és rendeletileg betiltotta a népszavazást. *Ünnepélyesen kijelentjük, hogy a szövetségi kormánynak ez a határozata érvénytelen és bennünket semmire sem kötelez. Nyilvánvalóan törvénysértő és azt jelenti, hogy erőszakkal megakadályozzák a Szövetségi Köztársaság polgárait legelemibb demokratikus joguk gyakorlásában, abban, hogy véleményüket szabadon nyilváníthassák* . . .

A mi oldalunkon áll a németek túlnyomó többsége,

a munkások, akik a békés építést akarják, nempedig munkahelyeik újabb elpusztítását,

a parasztok, akiknek földje csak békében terem,

a kereskedők és vállalkozók, akik csak békében kereskedhetnek.

A mi oldalunkon állnak a tudósok, művészek és nevelők, akiknek alkotó munkája csak békében bontakozhat ki.

A mi oldalunkon állnak mindkét felekezet hívői, akiknek kereszténvi kötelességük, hogy naponként imádkozzanak és dolgozzanak a béke fennmaradásáért.

A mi oldalunkon áll a német ifjúság, amely nem akar nyomorékká válni és nem akarja, hogy tömegsírba temessék, hanem békében és szabadságban akar élni.

A mi oldalunkon állnak a német anyák és leányok, akik nem tudják elfelejteni az éjszakai légiriadók borzalmait és tudják, hogy a remilitarizálás és a háború értelmetlenül elpusztítja a családi boldogsággal kapcsolatos reményüket.

A mi oldalunkon állnak a becsületes régi katonák és tisztek, akik felismerték az új háború értelmetlenségét.

A mi oldalunkon áll a jog és a törvény.

Mindezek következtében ünnepélyesen kijelentjük: a népszavazás meg fog történni! Semmiféle jog- és alkotmánysértés nem akadályozhatja ezt meg...

Aki nem vesz részt a népszavazásban, az az újrafelfegyverzés következményeinek bűnrészesévé válik.

A népszavazás dönt élet és halál felett."

Húszszori népszavazás: egy eredmény

A betiltás és a dühöngő rendőrségi terror ellenére, Nyugat-Németország minden részén folyik a népszavazás Nyugat-Németország remilitarizálása ellen és az 1951-ben kötendő békeszerződés mellett. Az eredmény: a megkérdezettek 70, 80, sőt, legtöbbször 90 százaléka és még több Nyugat-Németország remilitarizálása ellen és a még 1951-ben megkötendő békeszerződés mellett foglalt állást. Néhányan — akiket megfélemlítettek a tilalmak és a terrorintézkedések — tartózkodtak a szavazástól és csak egy elenyészően csekély kisebbség nyilatkozott Németország újrafelfegyverzése mellett.

Az amerikai imperialisták és német cinkosaik kétségbevonják az elért és közzétett eredményeket. Felhasználják azt

a tényt, hogy az alkotmányellenes tilalmak és üldözések miatt a népszavazást nem mindenütt lehetett a teljes nyilvánosság előtt és a legzavartalanabbul végrehajtani. Ezekkel a kétségekkel gyorsan lehet végezni.

1948 végétől mostanig Nyugat-Németországban valamennyi politikai árnyalathoz tartozó újság és folyóirat, valamint véleménykutató intézet kikérte Nyugat-Németország lakosságának véleményét Németország remilitarizálásáról. Tíz tudomásunkra jutott magánnépszavazás eredményeit akarjuk összehasonlítani tíz tetszőleges nyugatnémetországi népszavazási akció eredményével, melyeket a népszavazási bizottságok az utóbbi hónapok folyamán végrehajtottak.

A magánnépszavazás eredménye: túlnyomó többség az újrafelfegyverzés ellen

1. A *Bremer Nachrichten* 1949 novemberében körkérdést tesz fel Németország újrafelfegyverzése ügyében. A válaszok 75 százalékban határozottan elutasítják Németország újrafelfegyverzését.

2. Az úgynevezett véleményelemzéssel foglalkozó bielefeldi Emnid-intézet 1950 januárjában a következő kérdést teszi fel: „Helyesnek tartaná Ön, hogy újra katona legyen, vagy, hogy fia vagy férje ismét katona legyen?" A válaszok 74,6 százaléka: „nem".

3. A *Mann in der Zeit* című fuldai folyóirat, amely a német katolikus püspökök megbízásából jelenik meg, 1950 januárjában vitát indított a katonai szolgálatról. A levelek 90,7 százaléka elutasította a katonai szolgálatot.

4. A bajorországi amerikai tartományi bizottság nevelési osztálya 1950 májusában ezt a kérdést intézte a müncheni és erlangeni egyetemek 560 diákjához, akik közül 70 százalék a hadsereg volt tagja: „Ha Németországnak ismét hadserege lenne — akarna Ön katona lenni?" „Nem!" — felelt Erlangenben a diákok 91, Münchenben 96 százaléka.

5. A *Reutlinger Generalanzeiger* 1950 augusztusában megkérdezte olvasóit: „Akarsz ismét hadsereget?" A kérdésre az ankét résztvevőinek 91,3 százaléka nemmel válaszolt.

6. A *7 Tage* című konstanzi képes hetilap 1950 szeptemberében feltett kérdéseire — „Kívánja Ön Németország újra-

felfegyverzését?" és „Kész-e Ön maga is arra, hogy ismét katonai szolgálatot teljesítsen?" — 16 000 válasz érkezett. Ezek közül az első kérdésre 73, a másodikra 85 százalék felelt nemmel.

7. 1950 októberében a *Befreiung* című esseni folyóirat, a CAJ[12] lapja, vitát indított az újrafelfegyverzés és a háborús szolgálat megtagadása kérdéséről. A megkérdezettek 71 százaléka határozottan elvetette az újrafelfegyverzés gondolatát.

8. Ugyanakkor a *Frankenpost* (Hof an der Saale) is megkérdezte olvasói véleményét. A beérkezett levelek 89 százaléka fenntartás nélkül elutasította az újrafelfegyverzést.

9. A göttingai diákok szavazásáról a hamburgi *Die Welt* 1950 december 3-i száma számol be: a diákok 69 százaléka Nyugat-Németország remilitarizálása ellen nyilatkozott.

10. A Majna-Frankfurtban megjelenő *Die Tat* 1950 november 25-én körkérdést tett fel erről a tárgyról: „Üljünk le egy tárgyalóasztalhoz vagy verjük be inkább egymás fejét?"

Négy konkrét kérdés volt feltéve:

1. Jelentsék-e ki az Egyesült Államok, Nagybritannia, Franciaország és a Szovjetunió kormányai közösen, hogy elutasítják Németország újrafelfegyverzését és elősegítik egy egységes, békeszerető, demokratikus német állam megalakulását, amint azt Potsdamban elhatározták? Igen — Nem.

2. Helyesli-e Ön azt, hogy megszűnjön minden korlátozás, amely a német békés gazdálkodást akadályozza? Igen — Nem.

3. Helyesli-e Ön azt, hogy azonnal kössenek békeszerződést Németországgal és a békeszerződés megkötése után egy éven belül vonják ki a megszálló csapatokat? Igen — Nem.

4. Kedve szerint való lenne-e Önnek, ha Kelet- és Nyugat-Németország képviselői — mint Össznémet Alkotmányozó Tanács — egy tárgyalóasztalhoz ülnének, hogy előkészítsék egy egységes és békeszerető Németország megalakítását és javaslatokat tegyenek a békeszerződés megkötésére? Igen — Nem.

1951 január 6-án a *Die Tat* 4 750 válasz eredményét tette közzé. *4 702 olvasó valamennyi kérdésre igennel* felelt, 28 válasz érvénytelen volt, 26 levél egyik vagy másik kérdésre

[12] Catholische Arbeiterjugend — Katolikus Munkásifjúság.

nemmel válaszolt. A válaszok 30 százalékát nők küldték be, akik valamennyi kérdésre igennel válaszoltak.

Berlinben és Münchenben egyaránt elutasítják az újrafelfegyverzést

1. 1951 áprilisában az uerdingeni Waggonfabrik Uerdingen AG üzemeiben, 21 tagú bizottság vezetésével, a következő kérdés felett szavaztak: „Ellenzi-e Németország újrafelfegyverzését és helyesli-e azt, hogy 1951-ben megkössék Németországgal a békeszerződést?" A gyár 817 dolgozója közül 627, tehát 76,6 százalék igennel válaszolt. A szavazatok összeszámolása a nyilvánosság előtt zajlott le.

2. 1951 június 24-én Hanauban 400 önkéntes szavazatgyüjtő segítségével nagyszabású népszavazási akciót bonyolítottak le. A város 18 000 polgára közül 16 000-et kérdeztek meg. 87 százalék Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen szavazott.

3. 1951 júniusában Erlangen diákjai a „Forum politicum" keretében népszavazást szerveztek: 88,6 százalék elutasította Nyugat-Németország újrafelfegyverzését.

4. A ludwigshafeni Badische Anilin- und Sodawerke kapui előtt 80 önkéntes szavazatgyüjtő 1951 júliusában, a rendőrségi terror ellenére, 3 607 munkás véleményét hallgatta meg. A munkások 93,43 százaléka Nyugat-Németország remilitarizálása ellen szavazott.

5. Münchenben 1951 június végéig 36 115 megkérdezett közül 33 373 a remilitarizálás ellen szavazott, 987 pedig mellette. 1 755 megkérdezett tartózkodott a szavazástól.

6. Württemberg-Badenben július 9-én és 10-én 13 272 egyént kérdeztek meg. 94,6 százalék Nyugat-Németország remilitarizálása ellen szavazott és csak 262 mellette. 430-an tartózkodtak a szavazástól.

7. Július elejéig Fürthben 29 168 lakos vett részt a népszavazásban. 26 595 Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen szavazott. Ezzel július kezdetéig a város összesen 54 000 szavazásra jogosult polgára közül 54 százalék résztvett a népszavazásban.

8. A gelsenkircheni „Hugo Ost" tárna nappali műszakában dolgozó 400 bányász és további 300 bányász a reggeli műszak-

ról a remilitarizálás ellen szavazott. Egyetlen bányász sem szavazott az újrafelfegyverzés mellett. Egyetlenegy sem tartózkodott a szavazástól.

9. Wanne-Eickelben a Bochumer-út 662 megkérdezett lakója közül 638 szavazott Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen.

10. 1951 július 11-éig 219 433 nyugatberlini polgárt kérdeztek meg, mi a véleménye Nyugat-Németország újrafelfegyverzéséről. 87,1 százalékuk ellenezte Nyugat-Németország újrafelfegyverzését és helyeselte azt, hogy még 1951-ben megkössék a békeszerződést. Az üzemek dolgozóinak 90,9 százaléka a remilitarizálás ellen szavazott.

A nyugatnémet gyárakban megtartott népszavazás során a dolgozók 90 és még több százaléka Nyugat-Németország remilitarizálása ellen, és amellett szavazott, hogy 1951-ben kössék meg a békeszerződést. Hadd álljon itt csak még néhány példa 1951 júliusából:

Saarvidéki bányák: megkérdeztek 2 570 embert, a remilitarizálás ellen szavazott 2 456, nem válaszolt 99, a remilitarizálás mellett szavazott 15.

Frankfurt, vasúti javítómühely: megkérdezettek száma 428, a remilitarizálás ellen szavaztak 392-en, mellette 5-en, 31 tartózkodott a szavazástól.

Lipót és Baldur hercegről elnevezett bányák: 2 174 dolgozó véleményét kérték ki. Az újrafelfegyverzés ellen 2 129, mellette egy sem szavazott. 45 tartózkodott a szavazástól.

Hüls vegyipari művek: megkérdezettek száma 4 020, a remilitarizálás ellen 3 770 szavazott, tartózkodott 217, 33 pedig a remilitarizálás mellett szavazott.

Kieli Howald-hajógyár: 1 673 dolgozót kérdeztek meg. Közülük 1 594 az újrafelfegyverzés ellen szavazott, tartózkodott a szavazástól 51, a remilitarizálás mellett pedig 28 szavazott.

Wieland-művek, Vöhring (Felső-Bajorország): megkérdezettek száma 1 354, a remilitarizálás ellen 1 266 szavazott, tartózkodott a szavazástól 80, a remilitarizálás mellett szavazott 8.

Hasonló eredmények voltak Nyugat-Németország számtalan más üzemében. Befejezésül álljon itt egy különösen érdekes eredmény a népszavazás egyik akciójáról, melynek során

egy motorkerékpárverseny nézőit szavaztatták le Ingolstadtban, 1951 júliusában.

A verseny 9 837 nézőjét kérdezték meg. 9 538 az újrafelfegyverzés ellen szavazott. Senki sem tartózkodott a szavazástól. 288-an a remilitarizálás mellett szavaztak. A többi szavazócéduláról nem derült ki, hogy milyen választ tartalmaznak, mert a rendőrség közbelépett és elkobozta azokat.

Látjuk tehát: akár magánszavazásokon, akár népszavazási akció keretében tették fel a kérdést, az eredmény mindig ugyanaz. A németek 70, 80, 90, sőt ennél is magasabb százaléka határozottan Németország remilitarizálása ellen foglal állást.

A német militarizmus újjáélesztése az amerikai és a német imperialisták által a német nép döntő többségének kifejezett akarata ellenére történik. Az amerikai imperialisták és háborús uszítók, valamint ifjabb német üzlettársaik Nyugat-Németországban csupán maroknyi megvásárolt bábbal rendelkeznek. A német nép tudni sem akar róluk és háborús politikájukról.

Népszavazás a Német Demokratikus Köztársaságban

1951 április 25-én a Nyugat-Németországban megalakult Népszavazási Főbizottság a következő javaslattal fordult a Német Demokratikus Köztársaság kormányához:

„Düsseldorf, 1951 április 25.

A Német Demokratikus Köztársaság kormányához,
Otto Grotewohl miniszterelnök úrnak.
Berlin W 8.
Miniszterelnökség.

Igen tisztelt Miniszterelnök Úr!

Ez év január 28-án a «Németország remilitarizálása és újrafelfegyverzése elleni tanácskozás» 1 700 delegátusa Essenben elhatározta, hogy indítványozni fogja dr. Adenauer, szövetségi kancellárnak, hogy tartson népszavazást Németország remilitarizálása ellen és a Németországgal 1951-ben kötendő békeszerződés érdekében. Minthogy az Adenauer-kormány ezt a kérést nem teljesítette, az április 14-én Essenben megalakult Népszavazási Főbizottság köz-

vetlenül a Szövetségi Köztársaság lakosságához fordult azzal a felszólítással, hogy szavazzon a következő kérdésekről:

Ellenzi-e Ön Németország remilitarizálását és helyesli-e azt, hogy 1951-ben békeszerződést kössenek Németországgal?

Közben az Adenauer-kormány április 24-én jog- és törvényellenes módon betiltotta a népszavazás végrehajtását.

A Főbizottság a lakosság minden köréből indítványokat és javaslatokat kapott abban az irányban, hogy kezdeményezését ne korlátozza Nyugat-Németországra és a népszavazást ne csak a Szövetségi Köztársaságban hajtsa végre, hanem gondoskodjon arról, hogy a Német Demokratikus Köztársaság polgárai is állást foglalhassanak — szabad és akadálytalan szavazás keretében — ebben a, Németország és egész német népünk számára sorsdöntő kérdésben. Ezeknek az indítványoknak értelmében fordulunk most Önhöz, igen tisztelt Miniszterelnök Úr, azzal a kéréssel, terjessze elő indítványunkat a Német Demokratikus Köztársaság kormányának és Népi Kamarájának és tartson népszavazást Németország remilitarizálásáról és a Németországgal 1951-ben kötendő békeszerződésről a Német Demokratikus Köztársaság területén.

Kiváló tisztelettel

a Népszavazási Főbizottság nevében

E. Hoerath-Menge *Karl Hentschel*

Hellmuth v. Mücke *Johannes Oberhof"*

1951 május 4-én a kormány elhatározta, hogy eleget tesz ennek a javaslatnak, és a Népi Kamara május 9-én egyhangúlag elfogadta a kormánynak az 1951 június 3-a és 5-e között tartandó népszavazásra vonatkozó indítványát. A kormányhatározat megokolásául Walter Ulbricht, helyettes miniszterelnök, a Népi Kamara előtt tartott beszédében többek között ezt jelentette ki:

„Helyeseljük a népszavazást a Német Demokratikus Köztársaságban, mert ellenezzük az újrafelfegyverzést

egész Németországban. Helyeseljük a népszavazást a Német Demokratikus Köztársaságban, mert ezzel is kifejezésre akarjuk juttatni: a Német Demokratikus Köztársaság békeszerető lakossága úgy érzi, hogy elválaszthatatlan testvériségben forrott össze a béke erőivel Nyugat-Németországban és Németország fővárosában, Berlinben...

A népszavazás létkérdés lett egész népünk számára, mert Nyugat-Németországban az Adenauer-klikk Eisenhower tábornokkal és McCloy-jal a béke és a német nemzet léte ellen irányuló megállapodásokat kötött a német nép akarata ellen. Truman és Eisenhower átvették Hitler faji üldözését és tébolyult világhódító terveit, Adenauer pedig Hugenberg, Papen és Hitler revanspolitikáját vette át. Ez a harmadik világháború útja. A népszavazás az egész nép legsürgetőbb feladata lett...

Vannak nyugatnémet polgárok, akik azt mondják, hogy a Németországgal kötendő békeszerződés érdekében folytatott népszavazás igen jó, de minden bizonnyal a Szovjetunió áll mögötte. Az ügy érdekében Németország békeerői annak örülnének, ha minél több állam állana a német népnek a békeszerződés megkötésére vonatkozó követelése mögött. Így például mindenki örvendetesnek tartaná, ha Anglia és az Egyesült Államok is pártolnák a nagyhatalmak és Németország közötti békeszerződés megkötését. Hiszen a békeszerető németek viszonyának az egyes nagyhatalmakhoz nem is lehet más reális mértéke, mint ezek állásfoglalása a Németországgal kötendő békeszerződés és a megszálló csapatok ezt követő elvonulása kérdésében. A Szovjetunió mindenesetre bebizonyította, hogy ebben a kérdésben következetes álláspontot képvisel...

Akármilyen fenntartással él is nálunk sok polgár a kommunizmus felépítésével szemben a Szovjetunióban, egyet nem vitathat el senki, egyet minden békeszerető polgárnak tisztelettel el kell ismernie: a Szovjetunió képviselői minden nemzetközi konferencián következetesen fellépnek a német egység problémájának békés megoldása és egy egységes, békeszerető és demokratikus német állam megteremtése érdekében. A külügyminiszterhelyettesek párizsi előzetes tanácskozásán a Szovjetunió kép-

viselője, *Gromiko,* újra követelte: gyorsítsák meg a Németországgal való békeszerződés megkötését és a megszálló csapatok ezt követő kivonulását Németországból. Biztos zsinórmértéke ennek a békepolitikának *Sztálin* generalisszimusznak a Német Demokratikus Köztársaság megalakulásakor Wilhelm Pieck elnökhöz és Otto Grotewohl miniszterelnökhöz intézett történelmi jelentőségű távirata:

«Kétségtelen, hogy a békeszerető, demokratikus Németország fennállása a békeszerető Szovjetunió fennállása mellett kizárja új európai háborúk lehetőségét, végetvet a vérontásnak Európában és lehetetlenné teszi, hogy a világ imperialistái bilincsbe verjék az európai országokat.»

A Szovjetunió az egyetlen európai állam, amely megalakulása óta soha, semmit sem tett a német nép nemzeti érdekei ellen...

A Szovjetunió iránti barátságnak valamennyi német hazafi ügyévé kell válnia!"

Walter Ulbricht miniszterelnökhelyettes beszédét a következő megrázó szavakkal fejezte be:

„Elérkezett a felelősség órája a német nép számára.

Minden német, aki teljes szívéből azt akarja, hogy soha többé édesanyának ne kelljen a fiát megsiratni, az igennel szavazzon!

Tartson ki a német nép mindvégig a béke ügye mellett!"

Egy rádiószózatban, amelyet a Német Demokratikus Köztársaság elnöke, Wilhelm Pieck, intézett 1951 május 15-én a német néphez, többek között ez áll:

„Meg kell óvnunk hazánkat azoktól a szörnyű gaztettektől, amelyeket az amerikai háborús gyujtogatók követnek el Koreában, ahol az egész országot felégetett földdé változtatják. A háború megakadályozásának nagy nemzeti feladata és hazánk megmentésének feladata mögött háttérbe szorul minden politikai és vallási véleménykülönbség. Mindenki legyen tudatában annak, hogy a maga életéről, felesége és gyermekei életéről van szó, hazánkról, a német nemzet jövőjéről. Ezzel a tudattal eltelve, vesse latba mindenki egész erejét, hogy a népsza-

vazást egyhangú és hatalmas akaratnyilvánítássá tegyük az egységes német haza szabad és békés jövőjéért."

A Német Demokratikus Köztársaságban és a Nagy-Berlin demokratikus szektorában végrehajtott népszavazás eredménye bizonyítja, hogy a Német Demokratikus Köztársaság Népi Kamarája, a köztársaság elnöke és a kormány képviselői, a pártok és a tömegszervezetek ugyanazt akarják, amit a német nép minden rétege akar: a békét. A német nép itt megmutatta, hogy nagy felelőssége tudatában van.

A 12 750 799 szavazásra jogosult személy közül a Német Demokratikus Köztársaságban 12 690 914 vett részt a népszavazáson. 12 153 352 közülük (az érvényes szavazatok 95,93 százaléka) az újrafelfegyverzés ellen és a békeszerződés mellett szavazott. Nagy-Berlin demokratikus szektorában hasonló eredménnyel zárult a népszavazás.

Ez a népszavazás bebizonyította, hogy a német nép ott, ahol szabadon fejezheti ki akaratát, óriási többségében elutasítja az újrafelfegyverzést és a háborút.

Az amerikai imperialisták és Adenauer különkormánya betiltották a népszavazást Nyugat-Németországban és Nyugat-Berlinben, és terrorjukkal üldözik a béke híveit, mert tudják, hogy szabad szavazás esetén Nyugat-Németországban és Nyugat-Berlinben is ugyanaz a hatalmas eredmény adódna, mint a Német Demokratikus Köztársaságban.

5. EGY ÉRZÉKENY CSAPÁS

Az a tény, hogy a lakosság nagy többsége elutasítja Nyugat-Németország remilitarizálását, mindenekelőtt pedig a konkrét akciókig eljutott szervezett ellenállás az újrafelfegyverzés és a tervezett amerikai háború előkészületeivel szemben komoly zavart okozott az amerikai háborús uszítók körében. Adenauer és katonai tanácsadói ugyan váltig biztosítják McCloyt és Eisenhowert, hogy le fogják gyűrni a német nép ellenállását. Mihelyt a kipróbált porosz-német kaszárnyai drill kényszerzubbonyába szorítják, csakhamar elfelejt — szerintük — minden önálló gondolatot. Ezek a biztatások azonban nem oszlatták el a kétséget és a zavart a háborús uszítók táborában.

A százötvenszázalékos amerikai politikát képviselő *Neue Zürcher Zeitung* már 1950 szeptemberében (1950 szeptember 6-i számában) arra kényszerült, hogy a következő megállapítást tegye: „Nyugat-Németország lakossága tartózkodóan, ha ugyan nem elutasítóan viselkedik az újrafelfegyverzéssel szemben. Külföldön, főként az angolszász országokban, ez meglehetős csodálkozást vált ki . . ."

A *The New Statesman and Nation* című angol folyóirat (London, 1951 február 17.) kénytelen bevallani, hogy rendkívül erős az ellenállás a németországi újrafelfegyverzéssel szemben. „Kiterjed a német élet minden területére és a legkülönbözőbb pártokhoz és politikai irányzatokhoz tartozó emberekre egyaránt; ügyvédek, orvosok, tanárok, üzletemberek és mások kijelentették, a német nép nem kívánja, hogy Németországot harctérré változtassák. Egyetlen embert és egyetlen fillért sem akar áldozni a háborúra. Ezeket az embereket nem a kommunisták vezetik. Hiába a sajtó és a kormány minden firkálása és bojkottja, ezeknek a békés egyesülést követelő csoportoknak befolyása növekedőben van."

Az Egyesült Államok külügyminisztere, Acheson elé terjesztett, 1950 október 1-étől december 31-éig terjedő negyedévi jelentésében McCloy bevallja, hogy a remilitarizálás és az amerikai háborús politika elutasítása magávalragadta a nyugatnémet lakosság széles rétegeit. Feltehető azonban — írja —, hogy minél inkább megvalósul az Északatlanti Szövetség államainak az a határozata, hogy megerősítik saját katonai erőiket, annál inkább megváltoztatja majd magatartását a német nép.

A *Harpers Magazine* című amerikai folyóirat kissé durvábban fogalmazta meg McCloy reményeit Németország újrafelfegyverzéséről szóló egyik cikkében és cinikusan megállapítja:

> „Ha az Eisenhower-hadseregnek valóban lesz valamelyes ereje . . . a németek sem lesznek többé ennyire tartózkodóak. Akárcsak a jóisten, általában ők is az erősek oldalán szoktak megjelenni"[13].

---

[13] Lásd Deutsche Zeitung und Wirtschaftszeitung. Stuttgart. 1951 június 6.

A német ágyútöltelékre spekuláló amerikai kalmárok cinikus nyiltságú kijelentései feltűnő rokonságot mutatnak Adenauer „követelésével", hogy erősítsék meg az amerikai intervenciós csapatokat Nyugat-Németországban, valamint dr. Schumacher többízben kifejezett kívánságával, hogy az amerikai imperialisták ne Arizonában vagy Texasban képezzék ki csapataikat, hanem a lüneburgi síkságon vagy a Rajnánál. Nyilvánvaló, hogy mind egy húron pendülnek.

A német nép egyre nagyobb és hatásosabb ellenállása — amely létükben fenyegeti az amerikai terveket — olyan boszszúságot és meghökkenést idéz elő, hogy világos jeleit megtaláljuk McCloy, amerikai főbiztos hivatalos negyedévi beszámolójában is az 1951 január 1-étől március 31-éig terjedő időszakról. McCloy, minden szépítgetési kísérlet ellenére, kénytelen beismerni, hogy erős és szívós ellenállásba ütközik. Kétségbeesett próbálkozásai, hogy a német nép harcát Németország egységéért és a remilitarizálás, valamint az amerikai háború ellen valami, szinte mindenható „kommunista propaganda" hatásának tüntesse fel, reá és megbízóira hullanak vissza. Más eszközt nem tud ajánlani, mint azt, hogy erősítsék meg az amerikai intervenciós csapatokat Németországban, félemlítsék meg Nyugat-Németország lakosságát és puhítsák meg az amerikai imperializmus és ifjabb német üzlettársa céljaira.

Az amerikai és német imperialistáknak, a német nép legnagyobb ellenségeinek elkeseredett reakciója azt bizonyítja, hogy a német nép ellenállása a háborús erők legérzékenyebb pontját érinti.

6. A NÉMET NÉP NEM ÁLL EGYEDÜL

A német nép nem áll egyedül Nyugat-Németország remilitarizálása és az amerikai háború előkészítése elleni harcában, amely elválaszthatatlanul összefonódik az egységes, demokratikus és békeszerető Németországért folyó harccal. A világ valamennyi békeszerető népe támogatja a német népet. Támogatja a nagy és hatalmas Szovjetunió vezette béketábor, amely több mint 800 millió lakossággal bíró államokat egyesít és amelynek a béke fenntartásáért és biztosításáért vívott harcát

rokonszenvvel és forró együttérzéssel figyeli az emberiség nagy többsége. A német népnek a remilitarizálás és az amerikai háború előkészületei ellen vívott harca — akár tudatában vannak ennek egyesek, akár nem — alkotórésze a nagy, világszerte folyó küzdelemnek a békéért és a háborús gyujtogatók bűnös tervei ellen.

A Majna kanyarulatában élő nyugatnémet paraszt, aki földjét védi az amerikai és brit harckocsik ellen, a Ruhr-vidék bányásza, aki elkeseredett sztrájkokban védekezik életszínvonalának — Nyugat-Németország remilitarizálásával kapcsolatos — állandó romlása ellen, az anya, aki fiait akarja megóvni attól, hogy az amerikai háború lövészárkaiba kelljen vonulniuk, a Németország remilitarizálása ellen és a még 1951-ben kötendő békeszerződés mellett rendezett népszavazás önkéntes szavazatgyüjtői — ők mind nemcsak saját érdekeiket védik, nemcsak életuket és létüket és a német nemzet létét védik. Azzal, hogy saját érdekeiket *helyesen* képviselik, hogy teljes erejükből síkraszállnak életükért, létükért, a német nemzet létéért és a békéért, egyúttal védik minden békeszerető ember életét és létét Franciaországban, a Szovjetunióban, Angliában, Lengyelországban és az Egyesült Államokban is. Ahogyan a béke oszthatatlan, a békéért vívott harc is oszthatatlan. A francia és olasz kikötőmunkások, akik megtagadják és megakadályozzák amerikai fegyverek és lőszer kirakodását, a párizsi háziasszony és a londoni dokkmunkás, akik a felfegyverzéssel járó roppant drágulás ellen tiltakoznak, a szovjet munkások, akik a kommunizmus nagy építkezésein napról-napra a munka új hőstetteit hajtják végre, a brit lelkész, aki fáradhatatlanul küzd a békéért: ők mind, mikor helyesen képviselik saját érdeküket, mikor teljes erejükből síkraszállnak életükért, létükért, népük létéért és a békéért, egyúttal a majnai kanyarban élő német paraszt, a ruhrvidéki bányász, a német anya és az önkéntes népszavazási szavazatgyüjtő életét és létét is védik.

Ennek az összefüggésnek tudata — az a tudat, hogy az egész világ békeszerető emberei az ő szövetségesei — megsokszorozza az egyes ember erejét és kitartását, bátorsággal és igazságos ügye végső győzelmébe vetett hittel tölti el még akkor is, ha itt-ott a béke ellenségei átmeneti sikereket érnek el. Nyugat-Németország lakosságát napról-napra goebbelsi

szabású, hazug, uszító propagandával és brutális terrorrendszabályokkal árasztják el, mihelyt fel meri emelni szavát a békéért. Éppen ezért óriási jelentősége van annak a ténynek, hogy tudja: a világ minden békeszerető embere együttérez vele és harcában a legyőzhetetlen béketáborra támaszkodhatik.

Nyugat-Németország remilitarizálása háborút jelent és a német nép létét teszi kérdésessé. Ez a probléma éppen ezért, nemcsak a német nép problémája, hanem minden népé. Különös világossággal kitűnt ez a Németország újrafelfegyverzése ellen összeült Európai Munkásértekezleten, amelyet — a hagen-haspei kohászati művek dolgozóinak indítványára 19 európai ország mintegy 900 küldötte részvételével — 1951 március 23-ától 25-éig tartottak meg Berlinben. E konferencia határozatait az jellemzi, hogy az európai államok munkássága kész átvenni a vezető szerepet a béke fenntartásáért, Nyugat-Németország remilitarizálása és az amerikai háború előkészületei ellen folyó harcban. E határozatok nagy segítséget és támogatást jelentenek a német nép békeharcában.

A német népnek az egységes, békeszerető, demokratikus és szabad Németországért, az igazságos békeszerződésért, a béke fenntartásáért és biztosításáért folytatott harcában döntő jelentőségű a Szovjetunió és a népi demokratikus országok kormányainak tetterős támogatása. Egyedül a Szovjetunió tartotta be a potsdami egyezményt összes aláírói közül. Egyedül ő tartotta be azt a kötelezettséget, hogy megteremti a maga megszállási területén a békés és demokratikus Németország alapjait. A Szovjetunió a nagyhatalmak minden közös konferenciáján — ahol a német kérdésről tanácskoztak — felvetette a német egység, a leszerelés, a német nép békés fejlődését biztosító feltételek kérdését. A Szovjetunió vezető szerepet töltött be a prágai nyolchatalmi értekezleten is, ahol konkrét javaslatokat hoztak a német kérdés békés megoldására és az európai béke biztosítására vonatkozólag.

E prágai határozatokban, melyeknek meghozatalában a Német Demokratikus Köztársaság kormánya is közreműködött, többek között ez áll:

„Az európai béke fenntartásának, valamint biztonságának érdekeitől vezettetve és tekintettel a német népnek jogos kívánságára, hogy mielőbb békésen rendezzék

Németország ügyét, a Szovjetunió, Albánia, Csehszlovákia, Bulgária, Lengyelország, Románia, Magyarország és a Német Demokratikus Köztársaság kormányai sürgősen szükségesnek tartják a következőket:

1. Az Egyesült Államok, Nagybritannia, Franciaország és a Szovjetunió kormányai tegyenek közzé nyilatkozatot arról, hogy nem engedik meg Németország újrafelfegyverzését, sem bármely agresszív tervbe való bevonását, továbbá, hogy következetesen megvalósítják a potsdami határozatoknak az egységes, békeszerető, demokratikus német állam kialakulására és biztosítására vonatkozó feltételeit.

2. Szüntessék meg az összes korlátozásokat, amelyek gátolják a német békegazdaság fejlődését és akadályozzák meg a német hadipotenciál helyreállítását.

3. Kössenek haladéktalanul békeszerződést Németországgal a német állam egységének visszaállítása alapján, tehát a potsdami egyezmény értelmében, biztosítva azt, hogy valamennyi hatalom megszálló csapatait a békeszerződés megkötése után, egy éven belül ki fogják vonni Németországból."

Egy további, negyedik pont Össznémet Alkotmányozó Tanács alakítását követeli.

Ezek a prágai határozatok rendkívül értékes támogatást jelentettek és jelentenek a német nép számára a békéért és létjogaiért vívott harcában. Az egész világ előtt megmutatják, hogy a német nép ebben az igazságos harcban számíthat a Szovjetunió és a népi demokráciák aktív támogatására.

A béke fennmaradhat

A *Pravda* munkatársával folytatott beszélgetésében, 1951 februárjában, Sztálin, arra a kérdésre, hogy elkerülhetetlennek tekinti-e az új világháborút, a következő választ adta:

„Nem. Legalább is jelenleg nem lehet azt elkerülhetetlennek tekinteni.

Az Amerikai Egyesült Államokban, Angliában, valamint Franciaországban is vannak természetesen agresz-

szív, új világháborúra szomjazó erők. Ezeknek háború kell, hogy extraprofitot szerezhessenek, hogy kirabolhassanak más országokat. Ezek a milliárdosok és milliomosok a háborút hatalmas hasznot jelentő jövedelmi tételnek tekintik.

Ezek az agresszív erők kezükben tartják a reakciós kormányokat és irányítják azokat. De ugyanakkor félnek is népeiktől, amelyek nem akarják az új háborút és a béke megőrzése mellett foglalnak állást.

Az agresszív erők éppen ezért arra igyekeznek felhasználni a reakciós kormányokat, hogy hazugsággal megtévesszék népeiket, megcsalják őket és az új háborút védelmi háborúnak, a békeszerető országok békés politikáját pedig agresszív politikának tüntessék fel. Meg akarják csalni népeiket, hogy reájuk erőszakolják agresszív terveiket és új háborúba rántsák őket.

Éppen ezért félnek a békevédelmi kampánytól, attól tartanak, hogy a békevédelmi kampány leleplezheti a reakciós kormányok agresszív szándékait.

Éppen ezért gáncsolták el a Szovjetunió javaslatait békeegyezmény megkötésére, a fegyverkezés csökkentésére és az atomfegyver eltiltására, félve, hogy ezeknek a javaslatoknak elfogadása meghiúsítaná a reakciós kormányok agresszív intézkedéseit és szükségtelenné tenné a fegyverkezési hajszát.

Mivel végződik ez a harc az agresszív és a békeszerető erők között?

A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét és végig kitartanak mellette. A háború elkerülhetetlenné válhat, ha a háborús uszítóknak sikerül hazugságaikkal behálózniok a néptömegeket, megtéveszteni és új világháborúba sodorni őket.

Ezért a széleskörű békekampánynak — amely eszköz a háborús uszítók bűnös mesterkedéseinek leleplezésére — ma elsőrendű jelentősége van.

Ami a Szovjetuniót illeti, a Szovjetunió továbbra is tántoríthatatlanul folytatja a háború elhárítására és a béke megőrzésére irányuló politikáját."

Nyugat-Németország — mint ebben a Fehérkönyvben kimutattuk — az imperialista nyugati hatalmak politikája következtében a békét elsősorban veszélyeztető tűzfészekké lett. Az imperialista nyugati hatalmak az Egyesült Államok vezetése alatt állnak, amely a német imperializmusra mint szövetségesre támaszkodik. A bel- és külföldi háborús uszítók az ágyútöltelékszállító szerepét szánták a német népnek. A nyugatnémet gazdaságot előretolt fegyverkezési bázissá változtatták. Nyugat-Németországot arra készítik elő, hogy felvonulási terep és hadszíntér legyen az amerikai háború számára. A háborús készülődés politikájának előfeltételét Nyugat-Németországban az teremtette meg, hogy a nyugati hatalmak tervszerűen dolgoztak Németország kettészakításán és azt el is érték.

Az agresszív amerikai és német imperialisták arra törekszenek, hogy becsapják Nyugat-Németország lakosságát és a maguk amerikai agressziós háborúját védelmi háborúnak, a Szovjetunió, a népi demokráciák és a Német Demokratikus Köztársaság békés politikáját pedig agresszív politikának tüntessék fel. Így akarják a német népet éretté tenni az amerikai háborúra.

Az amerikai háború előkészületei német területen már nagyon előrehaladtak. A fegyvergyártás teljes gőzzel megindult. Kialakulóban van a német militarizmus régi agresszív erői által vezetett nyugatnémet „Wehrmacht". Különféle rendőri kötelékekben, az imperialista nyugati hatalmaknak alárendelt „munkacsapatokban" nagyrészt megvannak már a tiszti és altiszti káderek egy tömeghadsereg számára. Amerikai főparancsnokság alatt és amerikai fegyverekkel a Szovjetuniót, a népi demokráciákat és a Német Demokratikus Köztársaságot kell megtámadniok. Az általános hadkötelezettség bevezetésével akarják betetőzni a német militarizmus helyreállítását. Ezzel a béke elleni fenyegetés újabb, még veszélyesebb stádiumba lép. A háborús fenyegetés, a német imperializmus fenyegetése Európa valamennyi népét érinti, a francia népet ugyanúgy, mint a németet, a Szovjetunió népeit ugyanúgy, mint Nagybritannia, Belgium vagy Olaszország népeit.

A német népnek a remilitarizálás és háborús veszély elleni harcában eddig elért eredményei igazolják, hogy a háborús uszítók nem tudják terveiket végrehajtani, ha a német

nép, amelynek hatalmas többsége éppúgy szereti a békét és éppúgy szüksége van rá, mint valamennyi más népnek, minden erejét latbaveti a béke fenntartásáért, Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének megakadályozásáért, az egységes, békeszerető és demokratikus Németország megteremtéséért.

A békéért való felelősség hatalmas súllyal hárul a német népre. Magatartásától függ, vajjon véghezvihetik-e a háborúra éhes imperialisták terveiket vagy megmenthető-e a béke. Ha a német nép nem esik a háborús uszítók kelepcéjébe, nem következik be az amerikai háború Európában. Ha Nyugat-Németország lakosságának ellenállása megbénul, ha megengedi, hogy ismét felhasználják az imperialista hódító háborúra, elkerülhetetlenné válhat ez a háború, amely a német nemzet létének alapjait semmisítené meg.

A harc a háború ellen egyúttal harc a német nemzet létének, minden egyes ember életének és létének biztosításáért. Most az a fontos, hogy minden német ismerje fel a veszély nagyságát, felelőssége súlyát, és ehhez képest cselekedjék.

TARTALOM

ELŐSZÓ

I. A HÁBORÚ ELŐKÉSZÍTÉSE ÉRDEKÉBEN KETTÉSZAKÍTOTTÁK NÉMETORSZÁGOT

1. A német imperialisták bűnlajstromából 9
2. Az egyezmény, amely a béke biztosítását célozza 13
3. Németország a válaszúton 17
4. Dicstelen hagyomány 24
5. Az amerikai politika célja: Németország kettészakítása és háború 31

II. A HÁBORÚRA SZOMJAS NÉMET IMPERIALIZMUS — AZ AMERIKAI IMPERIALIZMUS LEGFŐBB SZÖVETSÉGESE

1. A nyugatnémet fegyverkezési potenciál 56
2. Nyugat-Németország — Európa legveszedelmesebb agressziós fészke 62
3. Visszaélnek az áttelepültek nyomorával 67
4. Nyugat-Németország szerepe az európai népekkel szemben 70

III. NYUGATNÉMETORSZÁG GAZDASÁGI POTENCIÁLJA ÉS HADIGAZDASÁGA

1. A német és az amerikai monopoltőke összefonódása .. 76
2. A német imperializmus feltámad 81
3. A legveszedelmesebb nyugatnémet háborús uszító trösztök 95
4. Nyugatnémet gazdaság — az amerikai hadigazdaság része 102

IV. A BONNI NYUGATI ÖVEZETI ÁLLAM — MADE IN USA

1. A bonni nyugati övezeti államot az amerikai háború céljaira létesítették 121
2. A bonni újrafelfegyverzési kormány békeellenes tevékenysége 124
3. Újfasiszta virágok az újrafelfegyverzés fáján 135
4. Törvényhozás náci mintára 145

V. NYUGAT-NÉMETORSZÁG: AZ AMERIKAI HÁBORÚ TOBORZÓ TERÜLETE, GYAKORLÓTERE ÉS FELVONULÁSI TEREPE

1. Nyugat-Németország helye az Egyesült Államok stratégiai terveiben 155
2. A főhadszíntér: Németország 171
3. Német zsoldoshadsereg mint az amerikai háború „mennybemeneteli parancsnoksága" 187
4. Megteremtik a „lélektani előfeltételeket" 198
5. A német vezérkar megalakulása és működése 206
6. A német hadsereg — az amerikai háború pusztulásra ítélt rohamcsapata 219

VI. A NÉMET NÉP A NEMZETI EGYSÉGÉRT ÉS A HÁBORÚ ELLEN HARCOL

1. Egységes, demokratikus és békeszerető Németország — a béke előfeltétele 239
2. Kormány és nép egy fronton 246
3. Ellenállás Nyugat-Németországban 248
4. Népszavazás egész Németországban 262
5. Egy érzékeny csapás 273
6. A német nép nem áll egyedül. 275

Fordította: Gáspár Endre. — Felelős lektor : Balassa Sándorné

A könyv szedését 1952 január 23-án kezdték meg. — Megjelent február 29-én, 6000 példányban.

Ez a könyv az MNOSZ 5601—50 Á és MNOSZ 5602—50 Á szabványok szerint készült

4358. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.
Felelős: Janka Gyula.